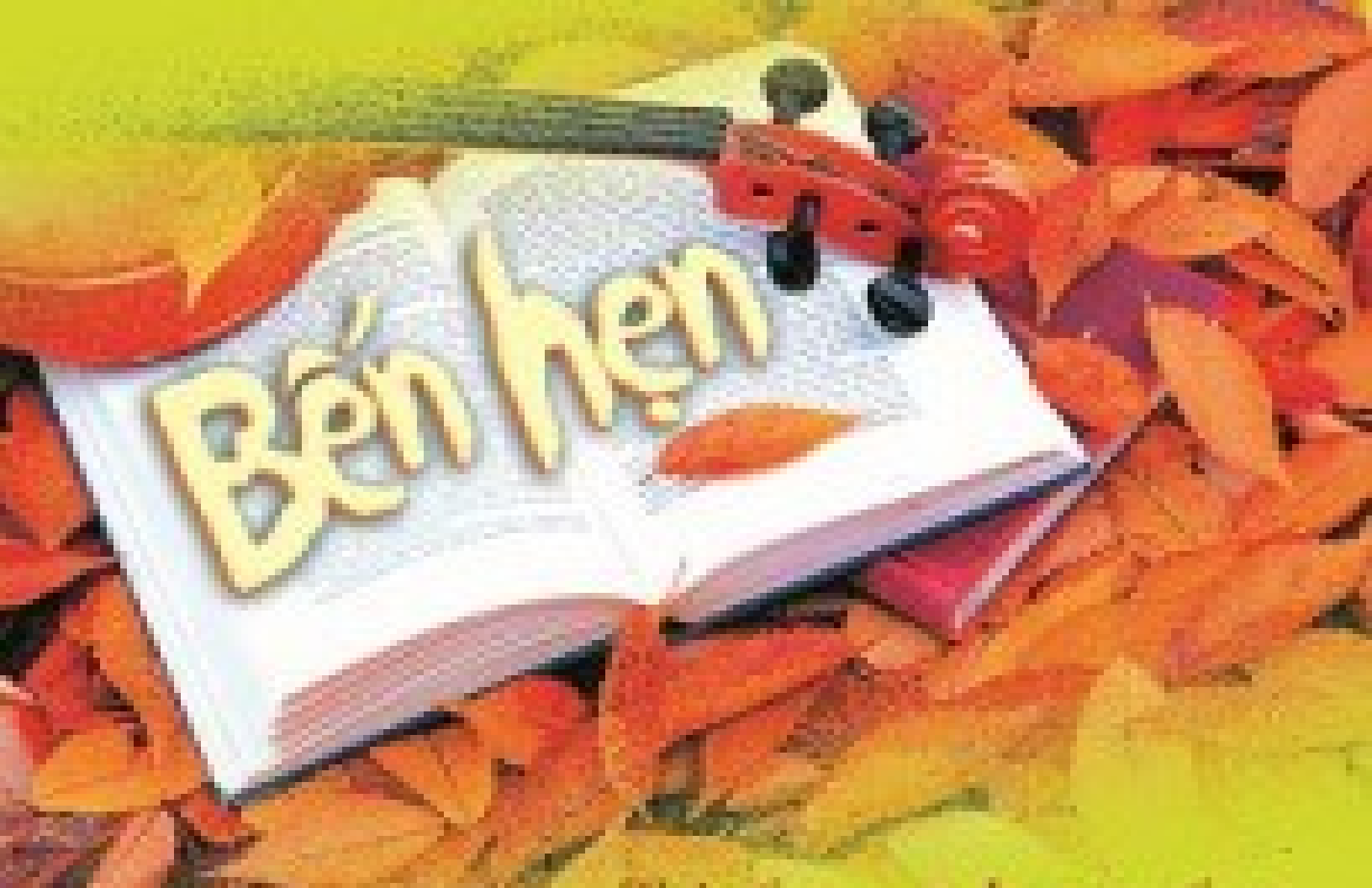

Tiểu thuyết

JANET DAILEY

vh

Nhà xuất bản Văn học

Bến hên

Tiểu thuyết

JANET
DAILEY

vh

Nhà xuất bản Văn học

BẾN HẸN

JANET DAILEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 1

Mặt trời rực rỡ trên không trung báo hiệu mùa xuân đang đến. Những tia nắng chiếu sáng ấm áp, nhưng vẫn còn đó hơi lạnh của cơn gió Bắc phả phất không khí mùa đông. Một cơn mưa rào bất chợt đổ xuống ngã tư đường đông đúc, làm trôi đi tất cả bụi bặm và khiến cho con đường đang nhộn nhịp bỗng trở nên vắng vẻ.

Jessica Thorne tản bộ dọc theo lề đường, liếc nhìn vào cửa sổ của những gian hàng. Chiếc áo khoác màu xanh của cô khẽ hờ nhẹ để đón không khí trong lành. Cô sửa lại quai giỏ xách trên vai mình và luồn đôi bàn tay vào túi áo. Cơn gió mát lạnh khẽ thổi qua làm rối mái tóc vàng óng ả mềm mại, nhưng cô chẳng màng vuốt nó trở về theo nếp ban đầu. Vẫn còn đủ thời gian để cô sửa soạn khi quay lại văn phòng.

Một cảm giác nhức nhối của sự mệt mỏi đã làm phân tâm sự chăm chú vào những ngọn đồi Tennessee đang hiện lên quanh khu Chattanooga của cô. Có thể thấy được dấu hiệu của mùa xuân bởi màu xanh tươi mới thấp thoáng trên sườn đồi – lá non, cỏ non, một sự sống mới. Chẳng bao lâu nữa, cây cối sẽ trở hoa. Dấu hiệu ấy đã hiện ra trước đôi mắt xanh thắm của cô. Nhưng Jessica vẫn ko nhận ra nó và cũng chẳng thể lý giải nổi tại sao.

Vai cô chạm nhẹ vào một người khách qua đường và ngay lập tức cô lấy lại được sự tập trung vào những gì xung quanh mình. “Xin lỗi”, cô nói khẽ, nhưng người phụ nữ ấy đã đi cách cô một quãng và không nghe thấy lời cô.

Đèn tín hiệu giao thông tại ngã tư đang bật màu xanh. Jessica nhanh chóng bước đi để băng qua đường. Nhưng khi cô đến được lối qua đường dành cho người đi bộ thì đèn đã chuyển sang màu vàng, một dòng chữ *Xin đừng băng qua đường* xuất hiện trên biển báo. Xe cô bắt đầu chạy và cô phải đợi đến lượt đèn xanh kế tiếp.

Một người đàn ông đứng cạnh cô. Chiều cao của anh thu hút sự chú ý của cô. Anh chỉ mặc mỗi bộ trang phục thương nhân sậm màu mà không có áo khoác mặc dù trời đang mưa. Khi Jessica muốn nhìn sang chỗ khác thì một cơn gió nhẹ thổi qua khẽ làm rối mái tóc đen của anh ta khiến ký ức thoáng hiện lên trong tâm trí cô, không rõ nét lắm nhưng dường như rất ấn tượng.

Cô quan sát hình dáng của anh. Trong dáng đứng của anh dường như phảng phất nét cổ chấp và những đặc điểm của sự lao khổ mà cô thấy rất quen thuộc. Jessica tin chắc rằng mình đã gặp người này, nhưng cô không thể nhớ ra là ở đâu hay trong hoàn cảnh nào. Anh ta không phải là mẫu người mà cô sẽ quên dễ dàng, điều này khiến cô cảm thấy bối rối.

Anh ta phải là một ai đó trong quá khứ của cô. Thời gian đã hằn lên những nếp nhăn quanh mắt và miệng anh, cho thấy anh khoảng 34 hay 35 tuổi. Điều đó loại trừ khả năng cô đã học chung với anh vì cô chỉ mới 23 tuổi.

Có lẽ do bộ vest anh mặc và hoàn cảnh bây giờ đã khác. Nó được may bằng loại vải đắt tiền. Anh tỏ ra hoàn toàn bình thản, tự tin trong bộ trang phục sang trọng này. Điều ấy cho thấy anh đã quen thuộc với những loại áo quần cao cấp, nhưng Jessica vẫn có cảm giác rằng ở thời điểm gặp nhau lần trước, anh không ăn mặc lịch sự như thế này. Anh ta đã mặc gì nhỉ? Một bộ đồng phục phải không? Cô không thể nhớ ra nổi.

Nhận ra được sự quan sát chăm chú của cô, người đàn ông liếc nhìn cô. Đôi mắt của anh có màu xanh lấp lánh, như ánh sáng phản chiếu từ các cạnh của một viên kim cương. Ánh mắt ấy rất quen thuộc, nhưng Jessica lại cảm thấy bần khoản và e dè. Cô vội nhìn sang chỗ khác, tránh cái nhìn của người đàn ông lạ.

Lúc này, người đàn ông dường như đã nhớ ra một điều gì đó quen thuộc. Anh nhìn chằm chằm vào mái tóc vàng óng màu mật ong và đôi mắt màu xanh da trời của cô. Sự quan sát quá kỹ lưỡng đến nỗi Jessica cảm thấy chiếc áo khoác của mình dường như đã bị cởi bỏ và anh ta có thể thấy được những đường cong mềm mại trên cơ thể mình.

Hai hàng lông mày đậm của anh ta hơi nhíu lại. “Chúng ta có quen biết nhau không nhỉ?”. Giọng nói trầm và có vẻ hơi tò mò. Nó gợi lên âm thanh quen thuộc nhưng Jessica vẫn không thể nhớ ra được anh ta là ai. Cô khẽ lắc đầu, có vẻ lưỡng lự.

“Tôi không chắc lắm”.

“Giọng nói đó”. Anh ta im lặng và dường như cố gắng tìm kiếm lại ký ức của mình trong khi đôi mắt vẫn không ngừng nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô. “Lạy Chúa!”. Ánh mắt xanh đậm nghiêm nghị của anh ta sáng lấp lánh, vừa hoài nghi xen lẫn kinh ngạc. “Có lẽ nào chứ! Là Jordanna phải không?”

“Jordanna là chị gái của tôi”. Hai chị em có nhiều nét rất giống nhau mặc dù Jordanna lớn hơn Jessica 8 tuổi. Bên cạnh đó, tất cả những người dòng họ Thorne đều có mái tóc vàng óng màu mật ong và đôi mắt xanh lơ.

“Chắc chắn rồi. Lẽ ra tôi phải nhận ra rằng cô quá trẻ so với Jordanna. Jordanna cũng ở vào khoảng độ tuổi của cô bây giờ khi tôi rời khỏi nơi đây. Tôi đã bỏ quên khoảng thời gian trôi qua kể từ ngày ấy”.

Cả hai đều không chú ý rằng đèn giao thông đã đổi màu, nhưng khi những người khác vội vã bước đi để băng qua đường thì họ bắt đầu nhận ra điều ấy. Anh nắm khuỷu tay của Jessica và dẫn cô qua đường. Cái nắm tay mạnh và chặt của anh đem lại cho cô cảm giác không yên tâm. Sự va chạm này khiến cô cảm thấy mình nên tránh xa anh.

Khi anh dẫn cô bằng qua đường, Jessica vẫn chưa thể nhớ ra anh là ai. Cô lục lại ký ức, cố gắng nhớ lại những người bạn trai mà chị gái mình từng hẹn hò. Dường như không ai có nét giống với người đàn ông đang đi bên cạnh cô.

Liếc nhìn trộm anh ta, Jessica cảm nhận được rằng khôn ngoan nhất là nên đề phòng. Ngay lập tức cô cảm thấy anh giống như một con mãnh hổ vậy.

Theo cảm nhận của cô, anh là mẫu người luôn cố gắng có được những gì mình muốn bằng mọi cách. Điều này khiến cô không có thiện cảm với anh.

Sau khi đã qua đường an toàn, anh dừng lại, vẫn còn giữ tay cô.

“Thế giới này quả là nhỏ phải không?”. Nụ cười uể oải của anh cho thấy sự hài lòng. “Ngay ngày đầu tiên trở về, tôi lại gặp một người trong gia đình Thorne. Thật là một sự trùng hợp thú vị”.

“Phải”, Jessica tán thành, mặc dù cô vẫn chưa hiểu gì cả. “Anh đã từng là bạn của chị tôi à?”.

“Là bạn ư?”. Anh ta lặp lại bằng một giọng hoài nghi. “Không, tôi không phải là bạn. Tôi từng quen với chị cô, nhưng chúng tôi chưa bao giờ đến được mức độ thân với nhau, không phải do lỗi của tôi”.

Jessica cảm thấy tò mò bởi câu trả lời của anh. Cô không hiểu nó có nghĩa là gì – do chị cô không muốn tiến xa hơn với anh hay do chị cô quá phức tạp để anh có thể hiểu được? Cô muốn

tiếp tục biết rõ điều này, nhưng anh đã đổi sang chuyện khác.

“Jordanna hiện giờ sống ở đâu? Tôi nghĩ cô ấy đã kết hôn rồi”.

“Đúng vậy. Chị ấy có hai con, một trai và một gái. Chị ấy và chồng hiện đang sống ở Florida”.

Anh buông tay cô và Jessica cảm thấy thoải mái như thể vừa mới lấy lại được quyền sở hữu cơ thể mình. Anh đút hai tay vào túi quần, như muốn tránh cái lạnh se se của thời tiết trong khi áo vest vẫn không cài nút. Chiếc áo sơ mi mỏng cho thấy bộ ngực vạm vỡ của anh, cũng như một cơ thể săn chắc, bụng hoàn toàn chưa sệ.

Lần đầu tiên khi quan sát anh ở lối băng qua đường, Jessica có ấn tượng về một người đàn ông lịch lãm, oai nghiêm. Bây giờ, anh ta dường như đang trong tư thế sẵn sàng đứng ở góc đường nói chuyện cả ngày. Đây quả là một sự thay đổi khó hiểu.

“Còn cha mẹ cô thì sao? Tôi hy vọng họ vẫn khỏe”, anh hỏi.

Anh ta cũng biết cha mẹ mình sao? “Vâng. Ba tôi nghỉ hưu hai năm trước. Họ đã chuyển về Florida để mẹ tôi có thể ở gần cháu ngoại mình”. Jessica tự hỏi không biết mình có nên nói tất cả những điều ấy với anh ta không. Cô vẫn chưa biết gì về anh ta.

“Và cả anh trai cô nữa, anh ta có lấy được bằng của trường đại học Harvard không?”. Trong câu hỏi của anh ta dường như phảng phất ý mỉa mai.

“Có. Anh ấy làm việc cho một công ty luật ở Memphis. Cuộc sống của anh ấy khá tốt”. Jessica cố gắng bảo vệ cho anh trai, vì cô đã cảm nhận được sự mỉa mai khi anh ta nhắc đến trường Harvard và điều ấy làm cô khó chịu.

“Người của nhà Thorne không thể có một cuộc sống tồi tệ được”.

Người đàn ông mỉm cười một cách chua chát. Jessica cảm thấy có một sự chế giễu đằng sau câu nói đùa đó. “À, tôi quên hỏi, Jordanna đã cưới gã Radford giàu có phải không?”

“Đúng thế! Nhưng tiền không phải là lý do cho sự lựa chọn của chị ấy”. Jessica nổi giận. “Chị ấy thật sự yêu anh Tom”.

“Tôi có nói ý gì khác sao?”. Anh dường như ngạc nhiên thật sự. “Tôi xin lỗi vì cách dùng từ của mình để nói về Radford. Thật ra tôi chẳng có ý gì cả?”.

Anh ta có thành thật không hay chỉ là đóng kịch? Jessica không thể biết được. Cô đã nghĩ rằng anh ta sẽ tự giới thiệu về mình, nhưng rõ ràng anh ta không hề có ý định làm điều đó.

“Tôi e rằng mình không thể nhớ được anh là ai”. Cô tìm cách khiến anh ta phải giới thiệu về mình. “Anh trông rất quen, nhưng ...”.

“Tôi cho rằng chúng ta đã từng gặp nhau trước đây”, anh ta trả lời rồi rút tay ra khỏi túi quần và chìa ra cho cô. “Tôi tên là Hayes, Brodie Hayes”.

Cái tên đã đem lại ký ức về anh ta rõ hơn trong tâm trí của Jessica, và một cảm giác ớn lạnh chạy dọc theo xương sống cô. “Cô là em gái của Jordanna, nhưng tôi không biết tên cô”.

Sự bất ngờ khi nhận ra anh ta khiến mặt cô tái xanh. Cô cố gắng trả lời trong khi cảm thấy như có gì đó đang bóp nghẹt cổ họng mình, “Jessica”. Như một cái máy, cô chìa tay ra bắt tay anh rồi nhanh chóng rút tay về.

Brodie Hayes! Đôi mắt kính ngạc của cô lướt nhìn khắp bộ vest anh đang mặc, đôi giày da sang trọng lộ ra bên dưới nếp gấp của chiếc quần tây được may tỉ mỉ, và chiếc nhẫn lớn có khắc hình của anh ta trên đó. Chỉ sau khi chú ý hết những thay đổi này cô mới nhận thấy được cái nhìn kinh ngạc xen lẫn khó hiểu trên khuôn mặt góc cạnh của anh.

“Cô đã nhớ ra tôi rồi phải không?”, anh ta hỏi.

“Tôi đã từng nghe kể về anh”. Jessica đã lấy lại được sự tự tin của mình. “Tôi nghĩ rằng tôi cũng đã gặp anh một, hai lần gì đó”.

“Tôi nhớ mang máng là Jordanna có một cô em gái”, Brodie Hayes thừa nhận. “Một cô bé con xinh xắn với những chiếc niềng răng bằng kim loại”.

Jessica không cười hay cố gắng để lộ hàm răng đẹp và đều tăm tắp. “Anh dường như rất thành công, anh Hayes”, cô nhận xét một cách thờ ơ.

“Gọi là Brodie”, anh ta sửa lại và liếc nhìn xuống đôi giày của mình với ngẫm ý rằng giá trị của nó chẳng đáng là gì. “Tôi đã trải qua một chặng đường rất dài, vì nghĩ rằng mình phải bắt đầu bước ra khỏi những con đường sai lầm”.

Một chặng đường dài, Jessica tán thành trong im lặng. Anh ta giống như một viên kim

cương thô đã được gọt giũa và đánh bóng thành một viên đá quý. Nhưng đáng về bề ngoài không thay đổi được sự thật rằng bên trong anh ta vẫn là một viên kim cương cứng, thô ráp, không thể gọt giũa được bằng bất cứ thứ gì.

Cuối cùng, Jessica đã hiểu ra được cảm giác thôi thúc mạnh mẽ từ khoảnh khắc đầu tiên mà anh ta nhìn cô. “Tôi biết mình đang làm mất thời gian của cô dành cho những việc quan trọng. Thật vui khi gặp lại cô”.

Trước khi Jessica bước đi, anh ta nói tiếp. “Còn cô thì không hề làm mất thời gian của tôi.” Brodie Hayes nhanh chóng thanh minh.

“Chắc chắn anh cần phải đến thăm một vài người bạn cũ”, Jessica đáp lại.

“Bạn cũ à?”. Anh dường như thốt lên với vẻ hối tiếc cay đắng. “Thật không may, họ sẽ không cảm thấy thoải mái khi gặp lại tôi. Đó là một trong những cái giá đắt mà cô phải trả khi leo lên được nấc thang danh vọng, Jessica ạ. Cô phải bỏ mọi người lại sau lưng. Cô không thể nào giúp họ leo lên nấc thang đó cùng với mình được”.

“Nếu họ là bạn của anh...”, Jessica phản đối.

“Nếu cô gặp lại một người mà mình đã không gặp trong nhiều năm và nếu anh ta thành công trong cuộc sống trong khi cô vẫn đang nhọc nhằn mưu sinh, cô sẽ có cảm giác mình là kẻ thất bại dù sự thật không phải như thế. Đó không phải là cảm giác mà mọi người muốn có”, Brodie giải thích với một lý lẽ không thể phủ nhận bằng một giọng cay đắng của một người từng trải.

“Tôi thừa nhận anh nói đúng”, cô tán thành và liếc nhìn kín đáo vào đồng hồ đeo tay của mình.

Brodie nhận ra điều đó. “Có phải tôi đang làm trễ cuộc hẹn của cô phải không?”

“À, thời gian ăn trưa đã hết. Tôi phải quay trở lại làm việc trong ít phút nữa”. Thật ra, cô còn rất nhiều thời gian rảnh, nhưng linh cảm đã mách cho cô biết mình không nên kéo dài cuộc nói chuyện này thêm.

“Vậy cô không phải là người phụ nữ rảnh rỗi. Thú vị thật”. Anh ta dường như rất ngạc nhiên với phát hiện này, như thể anh ta đã nghĩ rằng sự giàu có của cha mẹ cô là một lý do chính đáng

để cô không phải làm việc.

“Sống một cuộc sống nhàn rỗi thật buồn chán. Có lẽ tôi vẫn chưa từng gặp phải thời điểm mà mình phải trải nghiệm nó”. Lần này, phản ứng của Jessica tỏ ra khá gay gắt.

Brodie Hayes dường như thấy điều này rất thú vị. Miệng anh vẫn mở theo đường cong, nhưng thấp thoáng một nụ cười giấu cợt trong ánh mắt lạnh lùng của anh. Nó khiến Jessica không có thiện cảm với anh.

“Có lẽ vậy”, Brodie tán thành.

“Thật vui khi gặp lại anh”, cô nói.

“Hãy đi ăn cùng tôi tối nay nhé”, Brodie đưa ra lời mời trước khi cô bước đi. “Cô có thể đi cùng chồng nếu thích”.

“Tôi vẫn chưa kết hôn”, Jessica trả lời, sau đó cô nhận ra rằng mình đã rơi vào một mảnh khoe cũ rích.

“Thế thì bạn trai cô vậy. Chắc cô có bạn trai rồi phải không?”. Câu hỏi dò xét của anh ta như có ý muốn nói một cô gái đẹp như Jessica phải có bạn trai rồi, nếu không thì cô hẳn phải có gì đó không ổn.

“Cám ơn, nhưng tôi e rằng mình không thể nhận lời”, cô cố gắng từ chối nhẹ nhàng và cố ý sửa lại quai giò xách trên vai mình.

“Làm ơn hãy suy nghĩ lại”. Nụ cười chậm rãi của anh ta ẩn chứa sự thuyết phục quyến rũ đầy nam tính. Jessica nhận ra được sự thu hút không lời ấy. Chỉ có người phụ nữ sắt đá mới không bị lung lay bởi nó, và Jessica chắc chắn không phải là sắt đá. “Hãy tội nghiệp một người đàn ông cô đơn đã mệt mỏi với việc luôn phải ngồi ăn một mình”.

“Nếu anh ăn một mình, tôi nghĩ đó là do anh muốn thế. Chắc chắn có rất nhiều người muốn ăn cùng anh”. Cô cảm thấy có một sự thu hút đầy mê hoặc và đấu tranh quyết liệt với nó khi cố gắng làm ngơ lời mời khẩn khoản của anh.

“Những người cùng ăn tối với tôi thường chỉ muốn bàn về công việc hoặc tiền bạc, trực tiếp hay gián tiếp”. Brodie không phủ nhận điều đó. “Cô là người quen đầu tiên tôi gặp từ khi trở về

đây. Bây giờ tôi giống như một kẻ xa lạ trở về nhà mà chẳng có ai chào đón mình. Tôi rất muốn ngồi ăn tối cùng cô và hồi tưởng lại khoảng thời gian trước đây”.

Thật khó từ chối vẻ mặt đầy thuyết phục của anh ta. Brodie đang khiến cô cảm thấy mình có lỗi và vô cảm. Nhưng cảm giác đề phòng bởi những lời nói quá ngọt ngào của anh khiến Jessica vẫn cương quyết giữ sự từ chối của mình.

“Tôi e rằng mình không thể giúp anh hồi tưởng lại nhiều thứ, vì ngày xưa của anh không phải là tôi. Và tôi chẳng biết tí gì về những người bạn khi ấy của anh cũng như việc họ hiện nay đang ở đâu hay làm gì”. Cô tranh cãi, cố gắng che giấu sự bức bối của mình đằng sau một nụ cười gượng.

“Tôi tin chắc rằng cô đã nghe anh chị mình nói chuyện về những người bạn của họ”. Một cơn gió mạnh thổi tung mái tóc đen như mực của anh. Với điệu bộ tự nhiên, anh dùng những ngón tay luồn vào và chải nó vào nếp ban đầu. “Cô sẽ ngạc nhiên khi biết được mình vô tình thu thập được thông tin nhiều như thế nào đâu”.

“Có thể”. Cô phải thừa nhận rằng anh ta nói đúng.

“Tôi đến đón cô vào lúc tám giờ tối được không?”. Brodie không lặp lại lời mời, nhưng nói theo cách như thể cô đã nhận lời vậy.

Jessica ngập ngừng, thấy chính mình đang bị thua trong trận chiến bằng lời với anh ta. Với một cái thở dài, cô thả lỏng hơi thở mà mình đã cố gắng kìm nén và nở một nụ cười tươi.

“Tám giờ là thời điểm rất tốt”, cô đồng ý và liếc nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi thôi. Hẹn gặp anh tối nay ... Brodie”. Miệng cô chọt thốt ra tên anh.

“Thế nhé, tối nay”, anh đồng ý với một nụ cười ngạo mạn đầy thỏa mãn.

Nhưng Jessica đã bước đi, không để cho anh có cơ hội cầm chân cô. Cô nhanh chóng bước xuống lề đường, không dám quay nhìn lại phía sau để xem Brodie Hayes có còn nhìn theo mình nữa không.

Chẳng có cảm giác chiến thắng nào trong cô khi đã đánh lừa được anh. Cô đồng ý lời mời ăn tối vì một lý do rất đơn giản là thoát khỏi anh. Cô đã biết chắc mình sẽ không đi ăn tối với anh khi chấp nhận lời mời. Không phải vì cô sẽ đi đâu khác vào tối đó mà sự thật là Brodie Hayes

không hề biết nơi cô đang ở và số điện thoại của cô không có trong danh bạ, nên anh ta sẽ chẳng thể nào tìm thấy cô. Một người đàn ông như Brodie Hayes sẽ không dễ dàng bị lừa, nhưng mong sao cô sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

Khi đến tòa nhà nơi mình làm việc, Jessica ngừng lại để liếc nhìn phía sau. Cô đưa mắt quan sát những người đang đi ở lề đường và cảm thấy ngốc nghếch khi nghĩ rằng Brodie có thể đang đi theo sau mình. Cô đẩy cửa kính và bước vào bên trong.

Bước vào thang máy, Jessica giữ sạch áo khoác và cố gắng không để tâm trí chìm đắm bởi suy nghĩ về những điều mình đã làm. Nhưng nét mặt của cô trông có vẻ chán nản lo lắng khi cô bước vào công ty.

Ann Morrow, lễ tân, ngược nhìn lên và nhú mày. “Chị Thorne, chị còn những 20 phút nữa để nghỉ trưa mà”.

“Tôi muốn quay trở lại làm việc sớm hơn”, Jessica nhanh chóng trả lời. “Tôi muốn xem qua bài quảng cáo Atkins”.

“Tôi đã mang tài liệu vào phòng của ông Dane một vài phút trước rồi”. Cô gái ngược nhìn Jessica với vẻ hối tiếc.

“Không sao đâu”. Thật ra cô không hề muốn xem qua bài quảng cáo ấy. Bây giờ chú của cô, Ralph Dane đang xem nó, cô không cần phải làm việc ấy nữa. “Nếu có ai gọi thì chuyển máy vào văn phòng cho tôi nhé”.

Khi quay đi, cô nghĩ rằng Brodie Hayes sẽ không gọi. Anh không hề biết nơi cô làm việc.

Cánh cửa mở và một người đàn ông cao ráo, chững chạc bước vào. Mái tóc đen của ông đã bạc dần ở hai bên thái dương, tay ông cầm chiếc kính có gọng sừng.

“Ann ...”. Ông rời mắt khỏi bộ hồ sơ đang cầm trên tay, ngược nhìn lên. Nghe thấy giọng nói quen thuộc của chú mình, Jessica dừng lại theo bản năng. Hình như cô tình cờ lọt vào tầm nhìn của ông và lập tức sự chú ý của ông chuyển ngay sang cô. “Jessica, cháu đã quay trở lại rồi. Cháu là người chú cần gặp. Vào phòng chú đi nào”.

Nói rồi ông quay mặt bước về phòng, để cánh cửa phòng mở sẵn cho cô mà không hề đợi xem cô có bước theo sau mình không. Jessica chỉ do dự trong giây lát rồi vắt áo khoác lên lưng

chiếc ghế ngay bên cạnh bàn tiếp tân và bước theo ông. Đóng cửa phòng lại, cô bước đến chiếc ghế được bọc da và đặt giỏ xách lên đó.

“Quay trở lại làm việc sớm phải không?”. Ông nói ngắn gọn. “Đó không phải là điều chú bận tâm. Bài quảng cáo Atkins này thật lộn xộn và khó hiểu”. Ông đặt hồ sơ xuống bàn làm việc và kéo cổ tay áo lên để xem đồng hồ. “Nhìn cháu xem – có phải là một người tham công tiếc việc không chứ? Vào sớm hơn 20 phút đấy”.

“Ăn trưa xong, cháu không muốn mua sắm thêm gì nữa nên quay lại văn phòng”. Jessica nhún vai.

“Không muốn mua sắm à?”, Ralph Dane thốt lên. “Chú sẽ mở tiệc ăn mừng cái ngày thím Rebecca của cháu nói điều đó đấy!”. Kéo nhẹ quần lên, ông ngồi xuống chiếc ghế xoay sau bàn làm việc và mở hồ sơ ra. “Chú vừa mới xem qua hồ sơ Atkins. Chiến dịch quảng cáo là ... khúc côn cầu, vì một thế giới tốt đẹp hơn. Những chỗ khác đều ổn, nhưng phần này thì...”.

Cây bút màu gạch chéo những hàng chữ trong khi Jessica cố gắng ngồi gằn vào bàn hơn, quan sát những gì chú mình đang cắt bớt. Sự tập trung của cô được giữ trong hai phút cho đến khi những từ “thành công” và “đứa con của quê hương” khiến cô phân tâm. Chúng xuất hiện không lâu sau cuộc chạm trán với Brodie và cô đã liên tưởng đến anh ta thay vì hợp đồng quảng cáo lâu đời và giá trị này.

“Cháu có nghe chú nói gì không, Jessie?”, ông chú hỏi với vẻ nôn nóng.

Cô nhăn mặt, vì sợ lơ đễnh của mình cũng như vì ông gọi tên ở nhà của cô. “Xin lỗi chú, cháu đang suy nghĩ”, cô thừa nhận.

“Chắc chắn không phải về vấn đề này phải không”. Ông thả cây bút xuống bàn và dựa vào lưng ghế, đặt hai bàn tay lên đùi. “Nói cho chú biết những gì cháu đang nghĩ và bỏ nó ra khỏi đầu mình để chúng ta có thể tiếp tục tập trung vào vấn đề này”.

“Chẳng có gì quan trọng cả”.

“Không quan trọng mà khiến cháu không tập trung vào công việc à?”, ông khẳng khái.

Jessica hiểu rõ chú cô sẽ tiếp tục truy hỏi cho đến khi cô có câu trả lời. Cô chưa bao giờ giỏi trong việc bịa chuyện cả, nên cô quyết định sẽ nói sự thật, hay ít ra cũng là một phần của

chuyện này.

“Trên đường quay về văn phòng, cháu đã gặp một người ngày trước đã từng sống ở đây. Một chàng trai của quê hương hiện giờ khá thành công. Nên trong đầu cháu xuất hiện sự so sánh anh ta với chiến dịch Atkins”.

“Anh ta là ai?”.

“Brodie Hayes”. Jessica ngạc nhiên khi thấy mình nói tên của anh ta thật tự nhiên.

“Chú chưa bao giờ nghe về anh ta cả”, ông chú cau mày. “Còn chuyện gì nữa không?”.

“Dạ không ạ”. Cô chẳng có gì thêm để kể với ông.

Mánh khéo cô dùng với Brodie là một điều riêng tư. Đó không phải là điều cô cảm thấy tự hào và cô không muốn kể cho chú mình nghe. Mặc dù ông là người thân, nhưng ông cũng là chủ của cô, và cô không muốn kể cho ông biết mình đã dùng một mánh khéo ranh ma để giải quyết tình huống. Ông quá thẳng thắn và nghiêm khắc nên không thể bỏ qua thái độ này. “Cầm lấy hồ sơ này, hãy xem qua những ghi chú của chú, thêm vào một vài ghi chú của cháu và đưa lại cho những người viết bài quảng cáo. Hãy nói rằng họ nên giao lại một bài quảng cáo tốt hơn bài này, nếu không họ sẽ bị sa thải”. Ông đóng tập hồ sơ lại và đưa nó cho cô.

Cô gạt đầu, giấu nụ cười bởi nét mặt giả vờ đe dọa của ông. “Vâng”. Cô bước ra bàn tiếp tân lấy áo khoác của mình. Ann Morrow đang trả lời điện thoại. Jessica chỉ về phía văn phòng của mình với ngầm ý cô sẽ ở trong đó trong trường hợp có người gọi đến và cô gái tiếp tân khẽ gạt đầu hiểu ý.

Văn phòng của cô khá nhỏ, chỉ có một bàn làm việc, hai cái ghế, cùng với một tủ đựng hồ sơ. Cô vẫn còn là một nhân viên khá trẻ và cần học hỏi thêm nhiều. Năm đầu tiên Jessica làm việc trong công ty quảng cáo của chú mình là ở căn phòng nhỏ phía sau. Khi thời gian học việc đã hoàn tất, cô được cất nhắc lên làm quản lý bộ phận quan hệ khách hàng.

Thật ra, hầu hết đều là những khách hàng lâu năm và Ralph Dane chỉ bảo rất tận tâm cho cô. Jessica biết rằng mình có được công việc này vì cô là cháu của ông. Nhưng cô cũng biết rằng nếu cô không có đủ năng lực, thì mối quan hệ họ hàng cũng chẳng thể nào giúp cô giữ được công việc.

Thở dài, Jessica thả mình lên ghế và mở tập hồ sơ. Cô lướt qua những chỗ chú cô đã gạch bỏ và đọc những hàng chữ ghi chú. Cô sẽ phải thay một vài chỗ; còn những phần khác, cô không phải bận tâm. Chú cô có một khả năng rất tuyệt vời là biết được những gì sẽ làm công chúng hài lòng. Có lẽ cô sẽ học được khả năng này trong một thời gian không xa.

Thời gian. Đã bao lâu kể từ lần cuối cùng cô gặp Brodie Hayes trước đây? 10 năm phải không? Khi đó cô khoảng 11 hay 12 tuổi.

Chương 2

Jessica chắc chắn rằng khi ấy mình 11 tuổi. Thật ngạc nhiên với ấn tượng bất ngờ mà Brodie Hayes đã tạo ra cho cô. Cô còn nhớ rất rõ lần đầu tiên nghe tên anh ta. Đó là một chiều chủ nhật vào tháng 7. Cô đang ngồi trong phòng sinh hoạt của gia đình với anh trai và chị gái mình, nghe những đĩa nhạc mới.

Mặc dù tuổi tác cách xa nhau, nhưng anh chị của Jessica không bao giờ bận tâm khi cô ngồi chơi cùng họ. Cô ngưỡng mộ họ như những anh hùng. Họ lớn tuổi hơn, làm được nhiều việc và được phép làm nhiều điều lớn lao hơn cô. Cô cảm thấy thích thú khi ngồi im lặng nghe họ nói chuyện.

Cha cô bước vào, giọng ông đủ lớn để át tiếng nhạc. “Jordanna, có một thanh niên ăn mặc khá lôi thôi đang chờ ở ngoài cửa muốn nói chuyện với con đấy”.

Thoạt đầu, chị cô thoáng ngạc nhiên khi có người muốn gặp mình, nhưng khi nghe cha nói hết, thì vẻ mặt của chị chuyển sang sự e dè và lúng túng.

“Không thể nào”, Jordanna thốt lên. “Brodie Hayes không thể đến đây được”.

“Brodie Hayes à?” anh trai cả của cô, Justin, trợn mắt kinh ngạc.

“Em chưa bao giờ kể cho anh nghe là em đã gặp nó cả”.

“Em không hề hẹn hò với anh ta”, Jordanna phản kháng trong khi Jessica đang nhìn với sự tò mò mỗi lúc một tăng lên. Anh trai cô trông có vẻ tức giận và bất bình. Điều ấy khiến Jessica thắc mắc không biết anh chàng Brodie Hayes này là người như thế nào. “Một vài tuần trước, bọn em đi bơi ở hồ”, Jordanna giải thích để biện minh cho lời buộc tội của anh trai. “Brodie cũng ở đó. Em đã nói chuyện với anh ta, nhưng chỉ vì phép lịch sự thôi và kể từ đó anh ta cứ quấy rầy mời em đi chơi”.

“Nó không tốt đâu Jordanna”, Justin nói dứt khoát. “Hãy tránh xa nó ra”.

“Em cũng muốn thế”. Jordanna khẳng định quả quyết. “Ở anh ta có một cái gì đó làm em sợ”.

“Nếu con cảm thấy như thế, Jordanna”, giọng nói của cha cô vang lên, “cha sẽ nói là con không muốn gặp cậu ta”.

Jessica ngồi im lặng trên một tấm thảm lớn màu đậm trước lò sưởi, liếc nhìn từng người một, đầu cô lắc lư qua lại như thể cô đang xem một trận đấu quần vợt vậy. Mỗi lời được thốt ra, tai cô dường như đang mở ra to hơn nữa.

Đối với Jessica, Jordanna là một người luôn bình tĩnh, tự tin, thì việc chị ấy cảm thấy sợ một ai đó nằm ngoài phạm vi hiểu biết của cô. Và sự cảnh báo của Justin chỉ khiến cho đôi mắt tò mò của cô mở to thêm mà thôi.

“Không đâu cha”. Jordanna lưỡng lự trong giây lát trước khi từ chối lời đề nghị của cha mình. “Con sẽ nói chuyện với anh ấy”.

Nhưng, theo như nét mặt của Jordanna, Jessica có thể nói rằng chị mình không hề muốn điều ấy khi rời khỏi phòng. Justin cũng đứng dậy để vặn nhỏ nhạc lại. Jessica cảm thấy anh ấy dường như nghĩ rằng em gái mình sẽ kêu cứu và muốn chắc chắn rằng mình sẽ nghe thấy nếu điều đó xảy ra.

Cha cô vẫn nán lại trong phòng. Quay sang Justin ông hỏi, “Brodie Hayes là ai?”.

Justin lưỡng lự, nhúu mày. “Nó cùng học với con hồi trung học. Khi ấy, nó rất lười đi học, nhưng lại rất thông minh. Nó chưa bao giờ đi học đủ một nửa thời gian yêu cầu nhưng vẫn đạt điểm trên trung bình. Nó đã bỏ học nửa chừng năm 16 tuổi. Nó tham gia một đám bạn lang thang, hư hỏng. Trại cải tạo, trại cai nghiện, nhà giam, con nghĩ nó đã thử hết rồi”.

“Cha không muốn Jordanna qua lại với loại ấy”. Nét mặt cha cô đầy lo lắng. Ông bước ra phía cửa. “Cha nghĩ mình nên tống cổ nó ra khỏi đây”.

“Không, cha, hãy để Jordanna giải quyết việc này”, Justin thuyết phục. “Tin con đi, tốt hơn hết là đừng để Brodie có lòng thù hận với gia đình ta”.

Cha cô trông có vẻ dứt khoát, nhưng cũng không tranh cãi. Cả hai người không hề chú ý đến sự có mặt của Jessica. Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng và leo lên cầu thang vào phòng ngủ

của mình. Lý do rất đơn giản và rõ ràng: từ cửa sổ phòng mình, cô có thể nhìn và nghe được những gì đang diễn ra phía dưới.

Cái nhìn thoáng qua đầu tiên của cô vào Brodie Hayes đã đáp ứng tất cả sự mong mỏi mà trí tưởng tượng phong phú của cô thôi thúc. Mái tóc đen màu than đá, đen như mái tóc của ác quỷ, hiện lên trong ánh sáng mặt trời. Với một cơ thể khỏe mạnh, anh ta cao to hơn hẳn dáng vẻ nhỏ nhắn của chị cô. Chiếc quần jeans bạc màu cùng cánh tay trần nổi đầy gân và cơ bắp là những dấu hiệu cho thấy sự lăn lộn với đời. Hình dáng ngang tàng của anh ta khiến nỗi sợ hãi của Jessica tăng lên gấp đôi khi cô nhớ lại những điều anh trai mình đã nói.

Jordanna trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng Jessica, người hiểu rõ chị mình, thấy sự run sợ trong nụ cười và khoảng cách mà chị mình cố gắng tạo ra với Brodie. Từ chỗ đứng trên cao của mình, Jessica nghe lén được cuộc nói chuyện.

“Em có bạn trai rồi à?”, Brodie Hayes hỏi.

“Không”, Jordanna trả lời đầy cảnh giác.

“Em có đi chơi với ai không?”. Anh ta bước lại gần hơn và Jessica cảm thấy run sợ cho chị mình.

“Không, lúc này thì không”, Jordanna trả lời thành thật.

“Vậy thì anh không hiểu điều gì đã ngăn em không chấp nhận lời mời đi chơi với anh”. Anh ta nói như thách thức.

“Em xin lỗi”. Jordanna bước ra xa hơn để tránh sự gần gũi thân mật với anh ta. “Em đã nói với anh là em bận rồi. Em xin lỗi vì anh đã đi một chặng đường dài đến đây mà chẳng được gì, nhưng lẽ ra anh nên gọi điện cho em trước”.

“Phải”, anh ta đồng ý với vẻ bực bội, “một chặng đường dài từ một xó xỉnh thấp hèn trong khu phố”.

Sự nhấn mạnh của anh ta dường như khiến Jordanna bực bội. “Em đã nói xin lỗi rồi mà, Brodie”.

“Và anh nên nói không có gì đâu, quên chuyện đó đi”. Sự mỉa mai trong giọng nói của anh ta

nghe chưa chát. Anh ta hít thở sâu, bộ ngực vạm vỡ phồng ra làm căng một vài cái cúc trên chiếc áo anh ta đang mặc. “Thôi được, cứ cho là thế đi. Nhưng còn một điều nữa: anh sẽ không bao giờ từ bỏ”. Quan sát từ cửa sổ phòng mình, Jessica run sợ vì những gì anh ta nói giống như một lời cảnh báo. “Anh thích em, Jordanna, nhiều hơn tất cả những người con gái khác mà anh biết cộng lại. Anh sẽ gặp lại em. Cứ tin là thế đi”.

Sau khi cảnh báo, anh ta quay lại và bước xuống vỉa hè ra đường lớn. Jessica nghe tiếng đóng cửa, biết rằng chị mình đã vào trong, nhưng cô vẫn chưa thể rời mắt khỏi chàng thanh niên cao lớn, có mái tóc đen lác đang bước đi.

Có một cái gì đó trong dáng đi nhanh nhẹn của anh ta khiến cô liên tưởng đến một con thú hoang dã. Cô nhớ lại cảm giác khi được cha mẹ dẫn đến một sở thú ở California. Cô đã thấy một con sói lớn đang nhảy qua hàng rào được thiết kế giống với môi trường sống tự nhiên của nó. Cô có cảm giác sờ sợ khi mình đang nhìn một loài vật độc ác và nguy hiểm.

Chăm chú quan sát phía sau Brodie Hayes, Jessica cũng có cảm giác tương tự. Và cũng giống như với con sói hoang dã, cô cũng cảm thấy thú vị khi quan sát anh ta ở một khoảng cách an toàn. Nhưng cô biết, nếu nhìn anh ta mặt đối mặt, cô sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Đầu gối anh ta rung rung khi lái chiếc xe Jeep tồi tàn đi khỏi. Một phần trong cô muốn ngồi lại trên chiếc ghế lớn, mềm mại trong phòng cho đến khi hết run rẩy, nhưng lại có một sự thôi thúc mãnh liệt hơn khiến cô chạy bay xuống cầu thang để biết phản ứng của chị mình sau cuộc gặp gỡ.

Thật dễ khi trượt dài xuống phòng sinh hoạt của gia đình. Chị cô đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn chăm chú vào bãi cỏ rộng và Justin đang nhìn chị ấy. Chẳng thấy bóng dáng của cha đâu.

“Em nên nói với nó là em không muốn gặp lại nó nữa”, Justin nói với vẻ mặt kiên nhẫn thấy rõ.

“Anh ta sẽ không nghe đâu”. Jordanna bước xa khỏi cửa sổ và bắt đầu cắn móng tay. “Hãy đoán xem anh ta đã nói gì với em, Justin”. Chị ấy cười to, nhưng vẫn còn lo lắng. “Rằng anh ta thích em hơn tất cả những người con gái mà anh ta biết gộp lại!”.

“Này, hãy xem những loại con gái mà nó biết... À, mà em còn lạ gì tai tiếng của bọn nó nữa. Nếu em đi chơi cùng nó, mọi người sẽ kháo nhau những điều giống vậy về em”. Jessica nghĩ

không biết đây có phải là lúc nên hỏi mọi người sẽ nói gì không. Đó không phải là thời điểm thích hợp để xen những câu hỏi vào làm gián đoạn cuộc nói chuyện. Cô im lặng và chơi với con thú nhồi bông nho nhỏ nơi góc tường.

“Em biết mà. Tin em đi, em sẽ không đi đâu với anh ta cả”, Jordanna khẳng định quả quyết.

“Tốt hơn là thế!”, Jordanna lắc nhẹ và xoa hai cánh tay của mình. “Có một cái gì đó về anh ta làm cho em sợ. Đôi mắt của anh ta – chúng quá sắc. Em có cảm giác như anh ta nhìn thấu vào tâm hồn mình. Và ngay cả khi anh ta mỉm cười, ánh mắt của anh ta vẫn sắc lạnh”.

“Mắt anh ấy màu gì?”, Jessica đã lên tiếng, quên là mình đã tự hứa phải giữ im lặng.

“Xanh đậm”, Jordanna buột miệng trả lời, rồi sau đó nhanh chóng liếc nhìn Justin khi cả hai người họ đã nhận ra cô đang ngồi nghe.

Vì sự có mặt của mình đã bị chú ý, Jessica cố gắng tham gia vào cuộc chuyện trò. “Em nghĩ anh ta trông nguy hiểm”, cô thêm vào.

“Em nhìn thấy anh ta khi nào?”, Jordanna cau mày.

Justin mỉm cười. “Anh cá là em đã nhìn thấy từ cửa sổ phòng ngủ của mình phải không, Jessica?”.

“Em chỉ muốn xem anh ta trông như thế nào”, cô thanh minh cho hành động của mình.

“Em không nên nhìn lên người khác như thế”, chị cô nhắc nhở.

“Có chuyện gì à?”, Justin chọc. “Sợ em út có thể thấy em và Tom hôn tạm biệt nhau à?”.

“Ô!”, Jordanna nhắc cái gối từ ghế sofa lên và ném vào anh trai mình.

Và thật đáng tiếc, cuộc nói chuyện không bao giờ đề cập đến Brodie Hayes một lần nữa. Cô biết đó là vì sự có mặt của cô.

Lần thứ hai Jessica nhìn thấy Brodie Hayes là khi cô và chị gái ở nhà một mình. Justin ra ngoài đánh quần vợt với bạn, cha đang ở chỗ làm việc và mẹ đang tham dự một cuộc họp của ủy ban về những kế hoạch cho địa phương.

Gầy gò và lép xẹp trong bộ đồ tắm, Jessica đang bơi trong chiếc hồ nhỏ ở sân sau. Ngay khi cô bước vào nhà qua cánh cửa kính trượt, chuông cửa trước vang lên.

“Để em mở cửa cho!” cô la lên và chạy chân không ra lối đi vào. Cô mở tung cửa ra. Ngay lập tức nụ cười chào đón trên môi cô tắt ngấm khi một nỗi sợ hãi lạnh lẽo khiến cô đứng chôn chân dưới đất. Tay cô vẫn cầm chặt chốt cửa. Trên ngưỡng cửa là Brodie Hayes với mái tóc đen và đôi mắt xanh sắc lạnh.

“Jordanna có nhà không?”.

Đối với Jessica, đó dường như là một lời ra lệnh chứ không phải là một câu hỏi. Nỗi sợ hãi bất chợt khiến cô không thể thốt ra lời. Brodie Hayes coi sự im lặng của cô và cánh cửa đang mở toang như là một sự cho phép bước vào.

Tim cô đập thình thịch. Cô nghĩ nó có thể nổ tung khi anh ta bước vào phòng khách. Cô nhìn anh ta quan sát khắp bên trong căn nhà. Cô muốn chạy, nhưng giống như trong một cơn ác mộng, chân cô hoàn toàn bị tê liệt.

“Ai ở ngoài cửa vậy em?”. Giọng nói của Jordanna cất lên từ phòng khách.

Jessica muốn la lên để cảnh báo, nhưng họng cô cứng đờ. Cô nghe thấy tiếng bước chân của chị mình về hướng lối ra vào và chú ý đến cách Brodie quay mặt nhìn theo tiếng bước chân ấy. Nội tâm của cô đang khóc thét lên vì sợ hãi. Nếu không quá sợ hãi, cô có thể nói dối chị mình không có nhà.

Đã quá trễ khi tiếng bước chân dừng lại và Brodie nói, “Chào, Jordanna”. Jessica để ý thấy trong ánh mắt cũng như trên môi anh ta không hề có dấu vết nụ cười.

Jordanna tiến thêm một vài bước. Jessica gần như rút tim ra ngoài khi bàn tay chị để lên vai mình khi cô ngược nhìn nụ cười lo lắng của chị Jordanna. Đôi mắt màu xanh da trời của cô tròn xoe với vẻ xin lỗi và đôi tay của Jordanna nắm chặt lại như một cách để trấn an em mình.

“Em hãy về phòng và thay bộ đồ bơi ướt nhẹp này đi”. Chị cô đưa ra một lý do giúp em gái mình trốn đi.

Bàn tay của Jordanna đang đặt trên vai dường như phá bỏ được cảm giác tê liệt. Jessica phóng lên cầu thang, nhưng cô chỉ dừng lại ở đầu cầu thang. Ở đó, cô tựa lưng vào tường để

lặng nghe, run rẩy như một chiếc lá khô.

“Anh tình cờ đi ngang qua gần đây”, Jessica nghe tiếng Brodie nói, “và nghĩ rằng mình nên ghé qua để xem em có muốn đi chơi không. Buổi chiều nay thật đẹp trời”.

“Em xin lỗi vì anh lại có một chuyến đi lãng phí nữa rồi. Em không thể đi cùng anh được”, Jordanna từ chối, rồi nhanh chóng giải thích. “Chẳng có ai ở nhà với em gái em cả. Em không thể để nó ở nhà một mình”.

Trốn ở phía đầu cầu thang, Jessica co rúm người lại. Cô nghĩ chị mình không nên nói cho anh ta biết họ đang ở nhà một mình. Ngộ nhỡ nếu anh ta muốn cướp của thì sao?

“Em gái của em bao nhiêu tuổi rồi?”, Brodie Hayes hỏi. “Chín hay mười tuổi?”.

“Nó 11 tuổi”.

“Đủ lớn để tự ở nhà một mình được rồi. Chẳng ai ở nhà để trông coi anh kể từ khi anh được 8 tuổi”.

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả”, Jordanna chống chế. “Nhà em không làm như thế. Hơn nữa, Jessica là con gái, nên việc đó khác nhau”.

“Nghĩa là em sẽ không thay đổi ý định và sẽ không đi chơi với anh phải không?”. Anh ta nói như thể đã biết chị cô sẽ từ chối.

“Em không thể. Em đã nói với anh rồi, em phải ở nhà”.

“Nếu vậy, anh sẽ ở nhà chơi cùng em”.

Nghe vậy, Jessica nín thở. Toàn thân cô run rẩy, các khớp xương dường như va chạm lẫn nhau tạo ra những âm thanh mà cô nghĩ họ có thể nghe thấy từ phòng khách bên dưới.

“Em xin lỗi, nhưng em phải yêu cầu anh rời khỏi đây, Brodie. Cha mẹ em không cho phép tiếp bạn trong nhà trừ phi có họ ở nhà”, Jordanna giải thích. Jessica nghĩ chị ấy thật can đảm.

“Em lúc nào cũng làm theo lời cha mẹ à?”, anh ta dường như đang giễu cợt Jordanna.

“Cha mẹ em không đưa ra những yêu cầu vô lý”. Jordanna không nói thêm gì để biện hộ cho

cha mẹ cũng như bản thân.

“Nếu anh quay lại sau vào chiều nay, khi có cha hoặc mẹ em ở nhà, vậy em có đi với anh không?”. Jessica nín thở, biết chị mình sẽ từ chối, nhưng không biết chị ấy sẽ dùng lý do gì để không đi chơi với anh ta.

Câu trả lời của Jordanna khá thẳng thắn nhưng giọng của chị ấy như thở hắt ra vậy. “Không”.

“Tại sao?”. Mặc dù giọng nói của anh ta khá nhỏ nhẹ, nhưng nó vẫn chứa đựng sự đe dọa. Phía trên cầu thang, Jessica run như cầy sấy khi những giây phút im lặng trôi qua nặng nề. “Có phải em sợ mọi người bắt gặp em đi cùng anh không?”. Giọng nói của anh ta quá lạnh lùng và vô cảm đến nỗi Jessica cảm thấy có một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng mình và cô có thể hình dung được chị mình cảm thấy như thế nào. “Hay là em sợ anh?”.

“Không phải thế đâu, Brodie”, Jordanna vội vàng phủ định.

“Nếu đó không phải là do xuất thân của anh hoặc những gì em nghĩ về anh, thì em có thể nói cho anh biết tại sao em luôn tránh mặt anh không?”. Giọng nói của anh ta đầy hoài nghi và cay đắng.

“Bởi vì...” Jordanna ngừng lại trong giây lát trước khi trả lời đầy đủ, “...em không thích gặp anh. Có một người khác... mà em thích”.

“Radford”, Brodie Hayes thốt lên. “Cha mẹ em sẽ chấp nhận anh ta. Họ không muốn nhìn thấy anh ở đây, đúng không?”.

“Em không biết”. Giọng nói của chị cô hơi có vẻ kiêu căng. “Chưa bao giờ có ai hỏi về điều ấy cả”.

“Có thể do mọi người đã biết câu trả lời rồi”.

“Điều đó thật không công bằng”, Jordanna phản đối.

“Công bằng ư?”. Brodie lặp lại bằng giọng cười chua chát. “Ít ra anh cũng biết được vị trí của mình so với em... và lý do tại sao”, anh ta nói thêm bằng một giọng buồn bã. “Em có muốn biết vị trí của em đối với anh không?”.

Câu hỏi khiến Jessica nhìn trộm xuống dưới nhà. Đôi mắt cô mở to sợ hãi khi thấy chị mình đứng dính sát vào tường, cánh tay của Brodie Hayes chống quanh hai bên như đang giam cầm chị ấy. Lo sợ anh ta có thể làm điều gì đó không tốt với Jordanna, cô bám chặt lấy thành cầu thang. Anh ta dựa sát vào người Jordanna, khiến Jessica không thể nhìn thấy rõ chị mình.

“Làm ơn đi mà, Brodie...”.

Anh ta cay đắng lặp lại lời của Jordanna. “Làm ơn gì chứ? Làm ơn biến đi phải không?”. Jordanna không phản ứng, đứng chôn chân xuống đất và nhìn thẳng vào mặt anh ta.

“Được thôi, nếu đó là những gì em muốn”. Anh ta thả hai cánh tay Jordanna ra. “Anh nghĩ rằng mình đã quên mất xuất thân của mình, đúng vậy không Jordanna?”. Jordanna muốn mở miệng nói điều gì đó. “Đừng lo. Anh sẽ tự đi ra khỏi đây. Hy vọng anh không phải đi ra bằng cửa sau”.

“Không, em...”.

Nhưng Brodie không để cho chị cô có cơ hội nói hết, quay đầu lại và bước ra cửa với những bước đi nhanh nhẹn nhưng không vội vã.

Khi cánh cửa đóng lại, Jessica lao nhanh xuống cầu thang, chạy về phía chị mình. “Chị có sao không Jordanna? Em sợ quá!”.

“Jessica”, Jordanna chớp lấy hai vai cô và mở to mắt nhìn ngạc nhiên. “Chị nghĩ em ở trong phòng mình”.

“Em đã đợi ở đầu cầu thang”, cô thừa nhận. “Em nghĩ chị sẽ không thể đuổi anh ta đi. Em sợ anh ta có thể làm hại chị”.

“Em có trí tưởng tượng phong phú quá đấy”, Jordanna thở dài.

“Em đã thấy anh ta”, Jessica phản đối. “Anh ta đồn chị vào tường. Em nghĩ anh ta sẽ làm điều gì không tốt với chị”.

“Brodie chỉ cố gắng làm chị sợ vì chị đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta khi từ chối đi ra ngoài với anh ta. Nhưng anh ta không làm gì đâu, Jessica. Em thấy đó, chị vẫn ổn mà”. Jordanna mỉm cười. “Bây giờ hãy đi lên phòng và thay bộ đồ tắm ướt nhẹp này đi. Mẹ sẽ đánh

đòn nếu bắt gặp em đi loanh quanh trong nhà với bộ đồ ướt sũng này đây”.

Jessica vâng lời, nhưng cô vẫn không nghĩ rằng nỗi lo sợ của mình cho Jordanna là vô căn cứ. Cô không bao giờ quên hình ảnh cũng như cảm giác về sự nguy hiểm đang chạy dọc theo mạch máu của mình.

Ba tuần sau, cô gặp lại Brodie Hayes lần thứ ba, và đó là lần cuối cùng cho đến hôm nay. Cũng như lần trước, chuông cửa reo và Jessica chạy ra mở cửa. Cô bé đứng chết lặng khi thấy dáng người của Brodie Hayes.

“Chị em có nhà không?”, anh ta hỏi.

Không thể thốt ra lời bởi ký ức về anh ta lần trước, Jessica lắc đầu. Jordanna đã ra ngoài chơi với bạn chiều nay rồi.

“Em có biết khi nào chị về không?”.

Một lần nữa, cô nhanh chóng lắc đầu. Nếu cô biết, cô cũng sẽ không nói cho anh ta biết. Nhưng cô không cần phải nói dối vì cô thật sự không biết.

“Hãy nhấn lại với cô ấy giúp anh, được không?”.

Lần này, cô gật đầu ra vẻ đồng ý.

Miệng anh ta mở ra ngạc nhiên. “Em không nói được à, nhóc?”.

Câu hỏi châm chọc khiến Jessica thốt ra lời. “Em nói được”.

“À, thì ra đó là vấn đề của em. Một cái miệng đầy kim loại”. Ngay lập tức, Jessica mím chặt môi lại để che đi những chiếc vòng niềng răng bằng kim loại mà anh ta đã thấy. “Hãy nói với Jordanna là anh ghé qua để chào tạm biệt. Anh sẽ rời khỏi đây”. Jessica gật đầu và Brodie Hayes bắt đầu bước đi. Sau đó, anh ta ngừng lại. Đôi mắt xanh sắc lạnh của anh ta quay lại nhìn Jessica. “Và nói với cô ấy rằng khi quay về anh sẽ không nằm ngoài tầng lớp của cô ấy đâu”.

Anh ta đi khỏi. Jessica nhớ là từ đó, tên anh ta không bao giờ được nhắc lại nữa, cả về thất bại lẫn thành công.

Câu nói ngày ấy của anh ta vang lên trong tâm trí cô. Nhìn bề ngoài, anh ta có vẻ thành công.

Bộ vest đắt tiền và phong thái hiện tại của anh ta đã minh chứng cho điều ấy. Nhưng tại sao anh ta lại trở về? Sau ngần ấy thời gian, anh ta đã hy vọng thấy được điều gì? Jessica lắc đầu, không thể tìm ra câu trả lời hợp lý.

Điều đó chẳng có ý nghĩa gì đối với cô. Anh ta chẳng là gì của cô cả, ngoại trừ chỉ là những cuộc gặp mặt tình cờ trong thời thơ ấu, thời mà cô có trí tưởng tượng phong phú và hồn nhiên. Gặp lại anh ta hôm nay chỉ là một dịp tình cờ. Cô cố gắng đẩy những ký ức về quá khứ lẫn hiện tại ra khỏi tâm trí mình.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, Jessica cảm thấy thư thái. Chiến dịch quảng cáo Atkins đòi hỏi sự tập trung cao độ của cô; cô đã trao đổi với họa sĩ và những người viết quảng cáo trong một văn phòng lớn để tiến hành một chiến dịch quảng cáo thành công.

Đã quá năm giờ khi cô rời văn phòng để trở về căn hộ của mình. Căn hộ của cô khá rộng với hai phòng ngủ. Phòng ngủ còn trống thường được những người thân của cô sử dụng khi ghé ngang qua thăm cô mà không báo trước. Justin đã ở đây cùng cô trong một chuyến công tác tháng trước.

Bước vào căn phòng, Jessica để giỏ xách và thư từ lên bàn cà phê trong phòng khách và mở cánh cửa kính trượt nhìn ra ban công. Theo thói quen đã hình thành từ lâu, cô tiếp tục đi vào phòng ngủ. Ở đây, cô sẽ thay bộ đồng phục làm việc bằng chiếc áo thun lụa cùng với chiếc quần jeans bạc màu.

Trên đường quay lại phòng khách, cô ghé vào nhà bếp để pha một ly sô-cô-la sữa, rồi thả mình xuống chiếc ghế sofa để đọc thư. Đó là thời gian thư giãn sau một ngày làm việc căng thẳng.

Có một lá thư từ mẹ với những tin tức về cháu cô. Thông thường, Jessica sẽ đọc lá thư ít nhất hai lần, nhưng tối nay, cô đặt nó sang một bên sau khi đọc lướt qua một lần và cầm cuốn tạp chí dành cho phụ nữ, chăm chú vào một đoạn trích từ một cuốn tiểu thuyết đang bán chạy nhất.

Chương 3

Chăm chú đọc cho đến hết đoạn trích, Jessica nhận ra rằng mình không thể làm ngơ với cái bụng đói đang sôi sùng sục. Cô gấp cuốn tạp chí lại và đặt xuống bàn. Phót lờ nhíp gỗ của chiếc đồng hồ, cô bước vào bếp. Một đĩa gà và mì ống trộn đang nằm trong tủ lạnh. Cô bỏ chúng vào ngăn lò hâm và bước lại ngăn đựng dao kéo của tủ bếp.

Có tiếng chuông cửa. Cô nhú mào, thắc mắc không biết ai đến vào giờ này. Bạn của cô thường gọi điện trước khi đến. Có đoán cũng chẳng ích gì, Jessica đi vào phòng khách và bước ra cửa.

Mở cửa ra, cô như bị kéo quay ngược lại thời gian của ngày xưa và tay cô cũng đang nắm chặt chốt cửa. Sự bất ngờ làm cổ họng cô nghẹn lại. Cô đứng như trời trồng, nhìn trân trân vào Brodie Hayes.

Nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi anh. Anh dường như đã đoán trước được sự kinh ngạc của cô. Đôi mắt xanh trong cùng mái tóc đen nhánh của anh càng nổi bật hơn nhờ vào chiếc áo len màu khói và chiếc quần thụng màu xám tro anh đang mặc. Anh trông thật hấp dẫn, đầy nam tính.

Đặt một bàn tay lên khung cửa, anh nhìn cô như chế nhạo. “Làm sao cô biết được tôi muốn chúng ta có một bữa tối thân mật vào tối nay? Cô có thể đọc được suy nghĩ của người khác phải không, Jessica?”.

Sự kinh ngạc vẫn còn hiện rõ trên khuôn mặt cô. “Làm thế nào mà anh biết được nơi tôi sống?”, cô hỏi với giọng hoài nghi.

“Tôi đã gọi điện tới văn phòng cô và giải thích với chú cô rằng chúng ta sẽ cùng đi ăn tối nay, nhưng cô quên cho tôi địa chỉ mới của mình. Ông ta đã biết tôi là ai rồi”. Câu trả lời của anh ta không hề ẩn chứa bất kỳ sự trách móc nào, như thể anh ta tin cô thực sự quên cho anh ta địa chỉ của mình.

“Nhưng...”, Jessica cảm thấy khó hiểu, “...làm thế nào mà anh biết được nơi làm việc của tôi?”.

“Chỉ là một suy luận đơn giản thôi”. Brodie bước thẳng qua ngưỡng cửa, buộc cô phải lùi lại. “Tôi không nghĩ rằng một người trong gia đình Thorne sẽ sống hoàn toàn một mình. Phải có một người trong gia đình thường xuyên để mắt đến cô. Thật may tôi vẫn còn nhớ chú của cô sở hữu một công ty quảng cáo”.

“Phải, thật may phải không?”. Cuối cùng, Jessica cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa chắc chắn anh ta thật sự nghĩ như những gì mình nói. “Nếu anh không nhớ, cả hai chúng ta sẽ phải ăn tối một mình”.

“Và chúng ta sẽ bỏ lỡ cơ hội vui vẻ cùng nhau, đúng không?”. Xen lẫn trong câu trả lời ngọt ngào của anh ta là một lời thách thức.

Đó là dấu hiệu đầu tiên cho thấy có lẽ anh nghĩ rằng cô cố ý không cho anh địa chỉ của mình. Nhưng Jessica cũng không chắc lắm. Lúc này, thật thô lỗ khi thừa nhận điều ấy và cô cảm thấy mình nên che giấu sự thật. Chú của cô sẽ không cho anh địa chỉ nếu ông ấy nghĩ rằng điều ấy không tốt cho cô.

Cô đã lấy lại phần nào sự trấn tĩnh của mình, nhưng tim cô vẫn chưa trở lại nhịp đập bình thường. Quay mặt qua chỗ khác, cô mím môi và bịa ra một câu chuyện trong đầu.

“Ồ, phải rồi... địa chỉ của tôi”. Cô cười gượng. “Tôi không hề nhớ ra cho đến khi trở về văn phòng và khi ấy thì đã quá trễ. Tôi không biết phải kiếm anh ở đâu nữa”.

Cô quay lại, nhìn thẳng mặt anh, nhấc bàn tay lên với một điệu bộ cho thấy cô không thể làm gì khác được. Nụ cười nửa miệng vẫn ở trên môi anh, đôi mắt xanh không hề chớp.

“Cô có thể kiểm tra các khách sạn. Không có nhiều khách sạn lắm ở Chattanooga này”, Brodie trả lời. Sau đó, anh nhún vai. “Nhưng có lẽ... một người nhà Thorne sẽ không bao giờ gọi cho các khách sạn để tìm kiếm một người đàn ông đâu”.

Jessica gần như thở phào nhẹ nhõm. “À, không. Nhưng tôi không biết anh có ở khách sạn không?”.

“Và cô đã không kiểm tra”, anh nói nhẹ nhàng.

“Không, tôi đã không kiểm tra”, Jessica thừa nhận. “Anh có trách tôi không?”. Cô biện minh. “Tôi chỉ mới biết anh thôi”.

“Tôi không hề trách cô. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm thế”.

Anh ta rời mắt khỏi cô và liếc nhìn đồng hồ. “Cô đã ăn tối chưa?”.

Cô có nên nói dối anh ta là mình đã ăn rồi không? Jessica do dự với ý nghĩ ấy. Nhưng cô đang đói và tiếng reo trong bụng cô sẽ cho anh ta biết cô đang nói dối. Đôi mắt sắc của Brodie quay lại nhìn cô, chờ đợi câu trả lời.

“Thật ra, tôi đang chuẩn bị một thứ gì đó để ăn khi chuông cửa reo”, cô thừa nhận. “Tôi vẫn chưa ăn gì cả”.

“Tốt, vậy chúng ta có thể ăn tối cùng nhau”. Ánh mắt anh nhanh chóng quan sát bộ quần áo ôm gọn cô đang mặc. “Không cần thay đồ. Nơi chúng ta sẽ đi cũng bình thường thôi. Nếu cô đã sẵn sàng, chúng ta có thể đi ngay bây giờ”.

“Cho tôi một vài phút để cất thức ăn trong bếp vào tủ lạnh”, cô nói và anh gật nhẹ đầu đồng ý.

Tay cô run rẩy khi cất mọi thứ vào tủ lạnh. Cô hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh. Cô tự nhủ sẽ cố gắng không cho thấy sự có mặt của anh tác động đến mình như thế nào.

“Xong chưa?”. Cặp chân mày đen của anh nhướng lên khi cô quay trở lại phòng khách.

“Rồi”. Jessica với lấy giỏ xách trên bàn và đeo lên vai.

Brodie giúp mở cửa và đợi ở hành lang khi cô khóa cửa. Sau đó, họ bước ra ngoài. Tay anh đặt lên hông sau của cô. Áp lực của nó không nhiều, nhưng Jessica cảm thấy sự tiếp xúc ấy không thoải mái. Anh dẫn cô đến chiếc xe Jaguar màu xanh đậm đang đậu ngoài bãi và mở cửa giúp cô vào trong.

Khi Brodie ngồi vào sau tay lái, Jessica chạm tay lên thành ghế bọc da màu kem. “Thật là một chiếc xe đẹp”, cô nói để phá vỡ sự im lặng đang làm mình khó chịu.

Nụ cười nở trên môi anh. “Tôi sẽ nói với đại lý cho thuê xe là cô nói thế”. Anh tra chìa khóa

vào và nổ máy.

“Nó không phải của anh à?”. Theo cách nào đó, cô không hề muốn anh sẽ trả lời không.

“Không phải cái này”. Điều đó cho thấy anh ta cũng có một chiếc. Khi cho xe quay ra đường, anh liếc nhìn cô. “Tôi đã luôn mơ ước mình sẽ sở hữu một chiếc Jaguar. Ngay khi tôi có tiền, nó là một trong những thứ tôi mua đầu tiên. Bây giờ nó đang được cất trong một cái kho ở đâu đó”. Anh nói với vẻ thờ ơ.

Jessica trở mắt nhìn. Cô không thể không ngạc nhiên. “Anh không biết nó được giữ ở đâu à?”.

“Tôi nghĩ có lẽ là ở Louisville”. Anh đang tập trung lái xe. Câu trả lời của anh quá lơ đãng khiến Jessica phải tin rằng anh không biết nó đang ở đâu và cũng chẳng quan tâm. “Nghe có vẻ phách lối quá phải không?”. Brodie liếc nhìn cô. “Tôi đi quá nhiều nơi và nó không còn thích hợp để tôi dùng khi đến một nơi nào đó trong một thời gian dài”.

“Điều gì đã mang anh trở lại Chattanooga sau ngần ấy năm? Anh vẫn chưa nói lý do tại sao anh quay về đây?”.

“Đó là sự kết hợp của nhiều lý do”, Brodie nói và chẳng đưa ra cho cô lý do xác định nào cả. “Chủ yếu, đây là cuộc hành trình để biết được mọi thứ bắt đầu từ đâu”.

Một lần nữa cô lại là tâm điểm chú ý của đôi mắt anh. “Cô thấy thật khó tin phải không, Jessica?”. Brodie hỏi, có vẻ như anh đọc được suy nghĩ của cô vậy. “Sẽ thật khó để biết được cô đang ở đâu nếu đã quên rằng mình đến từ đâu”.

“Nói vậy nghĩa là anh đang có một cuộc hành trình trở lại quá khứ”. Cô nghĩ mình có thể hiểu được. Cùng lúc, cô nhận ra rằng Brodie là một người phức tạp với nhiều tính cách.

“Cuộc hành trình tối nay đem tôi đến đây”. Anh lái chiếc xe hơi dài vào bãi đậu xe của một nhà hàng. “Trước kia cô đã bao giờ ăn ở đây chưa?”.

Một tòa nhà ko có cấu trúc rõ ràng hiện ra với ánh đèn neon màu hồng sáng dọc theo dòng chữ NHÀ HÀNG. Đó là một nhà hàng đông khách. Jessica đoán được điều ấy vì nhìn thấy chỗ đậu xe đã chật kín và những bàn ăn đông người.

“Có lẽ là chưa”. Jessica trả lời.

“Không có gì ngạc nhiên cả”. Câu nói của anh dường như là lời nhận xét mỉa mai về xuất thân giàu có hơn của cô. Xe đã được tắt máy, nhưng Brodie vẫn chưa muốn ra khỏi xe. Thay vào đó, anh chăm chú quan sát tòa nhà, đang nhộn nhịp bởi nhiều âm thanh khác nhau.

“Khi còn nhỏ, cha thường dẫn tôi đến đây vào thứ sáu, là ngày ông lĩnh lương. Đây là bữa tiệc hàng tuần của chúng tôi, là buổi tối duy nhất trong tuần chúng tôi ăn ở nhà hàng. Khi tôi lớn hơn, nó là nơi tôi giết thời gian với bạn mình. Chiều nay, tôi đã kiểm tra xem nó còn hoạt động ko, nhưng tôi không thể đảm bảo về thức ăn. Có muốn thử không?”. Anh nhìn cô thách thức.

Jessica tự hỏi có phải anh ta đang nghĩ cô sẽ nói rằng nơi này không thích hợp với mình hay không. Nếu thế có nghĩa là anh đã không hiểu rõ cô.

“Tại sao không? Tất cả những người đang ăn ở đó không thể sai lầm được”. Cô liếc nhìn quanh những bàn ăn đông người bên trong.

Brodie mở cửa xe và bước ra ngoài. Jessica không đợi anh mở cửa cho mình. Cô tự mở cửa bước ra và cùng anh đi vào nhà hàng.

“Tôi còn có một điều nữa phải thú nhận”, Brodie nói khi họ len lỏi bước vào dãy bàn trống cạnh tường.

“Là gì thế?”, Jessica ngồi xuống ghế.

Anh ngồi xuống phía đối diện cô. “Đây còn là nơi tôi đã hẹn hò với những bạn gái của mình, toàn những cô gái đẹp hơn cô, nên tôi không thể để mọi người nhìn thấy rõ mình được”. Anh mỉm cười, thấp thoáng có nét tinh nghịch lấp lánh trong ánh mắt.

Nhưng Jessica không cười. “Đây có phải là nơi anh sẽ dẫn Jordanna đến nếu chị ấy đồng ý phải không?”.

“Chắc chắn là thế”. Brodie gật đầu, mắt anh nhúu lại.

“Anh đang muốn hoàn tất câu chuyện tưởng tượng của mình, mang tôi đến đây để làm người thay thế cho chị gái tôi phải không?”.

“Có lẽ vậy”, anh thừa nhận.

Jessica biết rõ sự thật còn chắc chắn hơn cả câu trả lời của anh. Người phục vụ mang thực đơn tới, Jessica mở ra và bắt đầu quan sát. Có nhiều món khác nhau: từ bánh mì sandwich, rau trộn, món chính, món ăn sáng, đến món tráng miệng. Cô vẫn chưa quyết định xong khi người phục vụ quay lại.

“Cô đã chọn được món chưa?”, Brodie hỏi.

“Chưa”. Cô vẫn không rời mắt khỏi thực đơn. “Anh gọi trước đi”.

“Theo trí nhớ của tôi, thì món ăn phổ biến nhất ở đây là hamburger, khoai tây chiên nước lúa mạch. Tôi gọi những món đó, nhưng thay nước lúa mạch bằng cà phê”, anh nói với người phục vụ.

Jessica gấp thực đơn lại. “Tôi cũng gọi giống vậy, nhưng giữ nguyên nước lúa mạch, thêm sô-cô-la”.

Khi người phục vụ đi khỏi, Brodie nói, “Cô không phải chọn giống tôi”.

“Đột nhiên tôi thấy thích hamburger và khoai tây chiên”, Jessica thanh minh cho lựa chọn của mình.

“Tôi nhớ lại những lúc phải chờ bạn gái gọi món trước để biết mình có đủ tiền gọi món thêm cho mình không. Thật là một cơn ác mộng khi phải luôn tự hỏi liệu bạn gái mình có gọi những món ăn quá đắt tiền và mình có đủ tiền trả hay không”. Anh nhép miệng cười cay đắng. “Đến 16 tuổi tôi vẫn chưa biết món bít tết là gì, chứ đừng nói là ném thử nó”. Anh cầm lên tờ mặt bàn tờ rơi quảng cáo về một loại bia mới đắt tiền.

“Bia Designer”, anh buột miệng.

Một nhà hàng như thế này luôn là nơi lý tưởng để quảng cáo một loại bia mới”, Jessica nói.

“Ồ, cô quản lý khách hàng theo kiểu như thế trong công ty của chú mình phải không?”.

Jessica cảm nhận được hàm ý rằng công việc của cô không thật sự nghiêm túc lắm. “Chú Ralph không có thói quen ưu tiên cho người thân, nếu đó là những gì anh đang nghĩ”, cô nói với anh bằng một giọng nghiêm nghị. “Sự thật là chú ấy có cho tôi một công việc vì tôi là cháu,

nhưng nếu tôi làm không tốt, chú ấy sẽ không giữ tôi lại công ty”. “Không một người chủ nào thành công nếu thiếu tố chất ấy”. Brodie không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận những gì cô nói khi lặp lại câu hỏi. “Cô làm gì?”.

“Tôi quản lý những khách hàng lâu năm và ổn định để có thêm kinh nghiệm trước khi bắt đầu tìm kiếm những khách hàng mới”, cô nói và tỏ vẻ phật ý rằng anh đang làm cô khó chịu.

“Chú của cô đang bỏ lỡ cơ hội. Nếu cô đến công ty tôi với một lời mời, tôi sẽ khó có thể từ chối làm khách hàng của chú cô”.

Cái nhìn của anh đột nhiên rất nam tính và hấp dẫn. Jessica như bị ánh mắt ấy thiêu cháy nên cố gắng thay đổi đề tài để che giấu sự bối rối của mình.

“Còn anh làm gì, Brodie? Anh vẫn chưa cho tôi biết”.

“Tôi mua lại những thứ ngừng hoạt động hay đang trong tình trạng tồi tệ rồi sửa chữa, thay đổi và làm cho chúng hoạt động tốt trở lại”.

Cô biết sự thật còn hơn thế.

“Đó là những thứ gì?”. Cô hiếu kỳ hỏi.

“Những công ty, chủ yếu là những doanh nghiệp nhỏ”.

“Nghĩa là bây giờ anh đang sở hữu một chuỗi công ty thành công”, Jessica kết luận.

“Không. Tôi mua quyền kiểm soát những công ty đang hoạt động kém hiệu quả, làm cho chúng hoạt động tốt trở lại, rồi sau đó bán chúng đi để kiếm lời”. “Anh đã làm gì? Đi học lại và lấy được bằng thạc sĩ à?”.

“Không. Rất lâu về trước, tôi đã nhận ra rằng 90% của mọi thứ mình cần phải biết trong cuộc sống là trí tuệ, 10% còn lại tôi có thể mua được”. Brodie quan sát cô khá lâu. “Tôi chưa bao giờ có đủ kiên nhẫn cho việc học hành cả. Cô học tất cả các môn nhưng chẳng ai dạy cô phải áp dụng chúng vào cuộc sống như thế nào”.

“Đó có phải lý do khiến anh bỏ học không?”, Jessica muốn biết.

“Tôi đã bỏ học vì nghĩ mình thông minh. Sau này, tôi không đi học lại vì không muốn nhận

ra sự thật rằng mình ngu dốt như thế nào. Trong nhiều năm, tôi phải tự học hỏi, nhưng điều đó thật không dễ dàng”, anh nói.

Jessica miễn cưỡng cảm thấy hơi khâm phục. Cách nói của anh chẳng có vẻ gì là ngạo mạn hay khoe khoang cả, chỉ là một lời kể chân thực mà thôi. Cô nghĩ rằng anh rất nghiêm khắc với bản thân cũng như với người khác.

“Anh bắt đầu như thế nào việc mua những công ty và sau đó...?”.

“Một người ở Knoxville cần sự trợ giúp cho cửa hàng hàn tiện của mình, nhưng anh ta không có đủ tiền để trả lương thường xuyên cho tôi. Anh ta đề nghị tôi hợp tác và tôi đã đồng ý. Một năm rưỡi sau, một công ty hàn tiện lớn hơn mua lại cửa hàng của chúng tôi. Anh ta ở lại để làm việc cho họ. Tôi lấy tiền của mình và mua một tiệm sửa chữa nhỏ và điều tương tự cũng diễn ra”, Brodie giải thích với vẻ bất cần. “Đến lần thứ ba thì tôi nhận ra mình không cần có người hợp tác và cũng không cần phải tự sửa chữa mọi thứ. Tất cả những gì tôi phải làm là dọn dẹp sạch những thứ cũng như những người không có ích nữa, thuê những người có kỹ năng và dùng máy tính làm tất cả những công việc tính toán”.

“Đơn giản như vậy thôi sao?”, cô hỏi với sự hoài nghi.

“Phải, chỉ đơn giản vậy thôi”, anh trả lời. Người phục vụ đã đem thức ăn đến. Một lát hành sống đặt trên một lá rau xà lách bên cạnh chiếc bánh hamburger trên đĩa của cô. Jessica liếc nhìn lát hành trước khi thêm nước sốt vào chiếc bánh hamburger của mình.

Brodie nhận ra vẻ do dự trong cái nhìn của cô. “Cứ mạnh dạn ăn lát hành đó đi. Chúng ta có thể mua một ít kẹo bạc hà khử mùi khi rời khỏi đây”.

Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào quá thẳng thắn như thế này. Sự thẳng thắn trong cách cư xử của anh khiến cô bối rối, thêm vào đó là khả năng có thể nhìn thấu được từng ý nghĩ trong đầu cô. Jessica chỉ có thể lắc đầu để từ chối lời đề nghị của anh. Sau khi nuốt một miếng bánh hamburger, cô có cảm giác rằng sự thất vọng của cô làm anh thấy thú vị và cố gắng đánh lạc hướng chú ý của anh.

“Anh đã nói rằng anh muốn hỏi về một vài người quen cũ, chẳng hạn như ai?”, cô hỏi.

Những người mà anh kể tên đều là những người cô quen biết hoặc đã từng được nghe nhắc đến. Jessica nghĩ rằng anh cố ý chọn những người mà mình biết rõ là bạn của anh trai hoặc chị

gái cô.

Khi ăn xong, Brodie gọi thêm một tách cà phê nữa. Jessica khuấy ly sô-cô-la của mình bằng ống hút.

Khi anh quay đầu ra hướng khác, Jessica nhìn kỹ mái tóc đen nháy của anh. Đó là một màu đen như tóc của ác quỷ, cô đã từng nhắc đến một lần rồi. Nó tương phản mạnh mẽ với đôi mắt xanh lấp lánh của anh. Dáng người vất vả hơi nghiêng về phía trước được làm nổi bật bởi những dấu chân chim hằn nơi khoe mắt và những nếp nhăn tạo thành những rãnh nhỏ hai bên khoe miệng. Đó là một khuôn mặt hấp dẫn của một người đàn ông tự tin cả về khả năng lẫn sự ga lăng của mình – hai đặc điểm hiếm thấy trong một con người. Anh ngược nhìn lên và bắt gặp cô đang chăm chú nhìn mình. Jessica vội hớp một ngụm nước sô-cô-la và cố gắng không phản ứng với cái nhìn quyến rũ của anh.

“Nơi này có thay đổi gì nhiều so với ngày xưa không?”, cô hỏi để phá vỡ sự yên lặng.

“Không nhiều lắm”. Anh nhìn nhanh xung quanh nhà hàng. “Nó đã được sơn lại, họ đã chuyển cái máy hát sang chỗ khác và thêm vào những máy chơi video. Nhưng về cơ bản, nó không khác gì nhiều so với ký ức của tôi”.

“Chắc hẳn nó gọi lại cho anh nhiều kỷ niệm vui lắm”, cô nói.

“Phải”. Brodie dường như thẫn thờ trong giây lát, chìm đắm trong những ý nghĩ của mình. Sau đó, anh trở lại với thực tại. “Nó cũng làm cho tôi nhớ lại những gì mình không hề muốn trải qua một lần nữa”. Anh nhấp một ngụm cà phê và nhìn thẳng vào cô. “Khi còn nhỏ, gia đình tôi chưa bao giờ có nhiều thứ. Bàn ghế, xe, hầu như mọi thứ chúng tôi có được đều là đồ cũ. Tôi đã quyết tâm rằng khi lớn lên, mình sẽ có được những thứ tốt nhất”, anh nói.

“Bây giờ anh đã có được những thứ tốt nhất chưa?”, Jessica cảm thấy thật khó để đối diện với ánh mắt anh.

“Không phải mọi thứ. Tôi vẫn đang cố gắng”. Anh cười tươi. “Cô đã sẵn sàng rời khỏi đây chưa?”.

“Rồi”. Cô đẩy ly sô-cô-la qua một bên. Nó đã chuyển sang màu trắng đục.

Brodie khởi động máy xe. “Cô có muốn đi chơi một vòng không?”.

Jessica muốn hỏi về địa điểm họ sẽ đi nhưng rồi lại quyết định thôi không hỏi nữa. Câu hỏi sẽ cho thấy cô không tin tưởng anh, đó là điều cô muốn che giấu.

“Nghe có vẻ thú vị đấy”, cô đồng ý.

Khi đã ra đến đường chính, Brodie bỏ một đĩa CD vào máy. Một bản giao hưởng êm ái của những loại đàn dây hòa quyện vào nhau. Anh quay sang nhìn cô.

“Tôi hy vọng vô không cảm thấy khó chịu với loại nhạc cổ điển này. Tôi vừa mới phát hiện ra rằng nó rất êm dịu, mặc dù không hiểu nhưng cũng như cảm nhận được hết sự tinh túy của nó”.

“Tôi không có vấn đề gì. Cứ nghe thử xem”.

Tuy đã không nghe nhạc giao hưởng trong nhiều năm, có lẽ kể từ khi cô rời khỏi trường trung học, nhưng Jessica phải công nhận rằng Brodie nói đúng. Loại nhạc này rất êm dịu. Cô ngả đầu vào chiếc nệm êm ái ở thành ghế, thư giãn và lắng nghe, quan sát những bóng đèn đường mờ ảo.

Cô luôn chú ý đến những nơi họ đi qua cho đến một điểm mà cô nghĩ mình không thể định hướng được. Nhưng điều đó dường như cũng chẳng quan trọng. Xung quanh có nhiều người, xe cộ, nhà cửa và những tòa nhà. Cô cho rằng Brodie chỉ lái xe dạo quanh thành phố thôi. Cô nhắm mắt lại để tĩnh lặng trong giây lát, rồi mở ra để quan sát trần xe.

Dấu hiệu sáng nhấp nháy trong xe cho thấy anh đã rẽ vào một con đường khác, nhưng Jessica không nhìn ra ngoài cửa sổ để xem họ đang đi đến chỗ nào. Cô đang chìm vào giai điệu du dương phát ra từ máy hát. Chiếc xe lại rẽ vào một hướng khác, lần này có lẽ vào một con đường khá gồ ghề. Nó khiến người cô nảy lên và lôi kéo sự chú ý của cô lại vào mọi thứ xung quanh.

Brodie cho ngừng xe ở một bãi đất trống. Tòa nhà gần nhất trông giống như một nhà kho. Phía xa xa, bóng đêm bao trùm lên những vật thể khiến chúng có những hình thù kỳ lạ. Jessica nhìn ra con đường vắng vẻ phía sau. Phía bên kia, ánh trăng lấp lánh đang phản chiếu dưới nước.

Ngay lập tức, cô thận trọng đưa mắt nhìn theo hướng của Brodie. Bóng tối cũng che phủ

khuôn mặt anh, cô nghĩ nét mặt của anh như đang muốn nói điều gì với mình. Nhưng cô không muốn nhìn vào nó để cảm thấy ánh mắt anh đang nhìn mình.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”. Cô cố gắng hỏi bằng một giọng bình tĩnh. “Đây có phải là nơi anh đã từng hẹn hò với những bạn gái của mình không?”.

“Không, khi ấy, tôi không có nhiều tiền mua xăng để đi xa như thế này”. Anh quay lại và đột nhiên, hình dáng của anh được phản chiếu bởi ánh trăng. “Đây là một nơi đẹp, yên tĩnh với ánh trăng lấp lánh dưới hồ nước”.

“Hồ nước à? Đó có phải là một phần của hồ Chickamauga hay sông Tennessee không?”.

“Phải, là hồ Chickamauga”, Brodie xác nhận.

“Chúng ta làm gì ở đây?”. Nếu không phải đến thăm một trong những nơi thường lui tới trước đây, vậy thì lý do để anh ta tới đây là gì? Jessica cảm thấy nhịp tim của mình như đang gióng lên những hồi chuông báo động.

“Có một thứ tôi muốn chỉ cho cô thấy”.

Nói xong, anh mở cửa xe và bước ra. Khi cửa trước đã được đóng lại, Jessica vẫn ngồi yên trên ghế.

Cô không biết anh muốn chỉ cho mình cái gì. Những cảnh báo nguy hiểm đang rung lên trong tai cô. Cô ghét phải thừa nhận mình đang sợ hãi, như sự thật là cô đang sợ. Hơn nữa, anh ta chỉ là một người lạ. Cửa xe chỗ cô mở và Brodie chìa tay để giúp cô bước ra ngoài. Cô nhìn chăm chú vào nó và nín thở.

“Ra đi nào”, anh giục.

“Đâu?”.

Tiếng cười lạnh lẽo phát ra từ cổ họng anh giúp giảm bớt đi phần nào nỗi sợ hãi đang dâng lên trong cô.

Chương 4

“Tôi mừng vì anh nghĩ nó buồn cười”, Jessica nổi cáu.

“Trước đó, cô đã hỏi tại sao tôi trở lại Chattanooga. Tôi chỉ nói cho cô nghe lý do chính thôi. Tôi đã quyết định chỉ cho cô thấy thêm một nguyên nhân nữa. Cô có muốn thấy nó không?”. Brodie nói bằng giọng thách thức.

Những phản xạ của cô đang thôi thúc một lời từ chối, nhưng Jessica không thể cho anh ta thấy sự hèn nhát của mình được. Cô miễn cưỡng chìa bàn tay và bước ra khỏi xe.

Họ bước về hướng một tòa nhà tối và một giọng nói cất lên, “Nơi này đã đóng cửa rồi. Anh hãy quay lại đây vào ngày mai trong giờ hành chính”.

“Ông là Art Mason, bảo vệ ở đây phải không?”, Brodie hỏi.

“Phải”.

“Tôi là Brodie Hayes. Tôi đã gặp ông vào cuối chiều nay. Tôi muốn chỉ cho cô gái trẻ này xem xung quanh”, anh nói bằng một giọng như hy vọng mong muốn của mình sẽ được đáp ứng vậy.

“Xin lỗi, anh Hayes”, người đàn ông trả lời ngay lập tức. “Tôi đã không nhận ra anh. Ở đây tối quá”.

“Đó là một trong những thay đổi đầu tiên tôi sẽ thực hiện, ông Mason ạ”, Brodie bước về phía trước, cầm cổ tay Jessica để dẫn cô theo. “Hệ thống ánh sáng tốt hơn vào ban đêm cũng có nghĩa là sẽ an toàn hơn”.

Những thay đổi à? Anh ta đã mua nơi này sao? Đây là đâu? Jessica liếc nhìn trộm khuôn mặt anh, nhưng nó chẳng nói cho cô biết điều gì cả. Cô chỉ có thể giả định rằng phỏng đoán của mình chính xác.

Một người đàn ông mặc đồng phục khoảng 50 tuổi xuất hiện trong bóng tối. “Chắc chắn đó sẽ là sự thay đổi được mọi người hoan nghênh, thưa ngài Hayes. Như bây giờ, thì chỉ có mèo mới nhìn thấy mọi vật xung quanh”.

Tiếng chìa khóa kêu lách cách khi ông cúi xuống mở khóa cửa. Ông đẩy cánh cửa và chạm tay vào mũ để chào Jessica khi cô đi ngang qua ông.

“Có một công tắc bật đèn ngay bên cạnh cửa ở bức tường bên trái đấy, thưa ngài Hayes”, người bảo vệ hướng dẫn và chĩa ánh đèn pin vào phía trong.

Ngoài ánh đèn pin, mọi thứ trong tòa nhà đều tối đen. Brodie nắm chặt tay Jessica như ngầm ý bảo cô đứng lại và cô đợi trong bóng tối đen như mực cho đến khi đèn được bật sáng, làm cô cảm thấy chói mắt trong giây lát. Sau đó, Brodie đi lại bên cạnh và nắm tay cô.

“Cảm ơn ông Mason”.

“Khi ngài rời khỏi đây, chỉ cần bấm còi xe ra hiệu là tôi sẽ ra đóng cửa lại”, người đàn ông nói và rời khỏi đấy.

Một dãy văn phòng nằm ở mặt trước tòa nhà nhưng Brodie dẫn Jessica đi ngang qua chúng đến một hành lang dẫn tới khu vực phía sau. Cô nhìn xung quanh để xem có dấu hiệu của một loại hình kinh doanh nào không.

“Đây có phải là một dự án khôi phục mới của anh không?”, cô hỏi.

“Nói một cách chính xác là nó sẽ là một dự án mới của tôi kể từ 9 giờ sáng mai khi ký nốt hợp đồng mua bán cuối cùng”, anh giải thích.

“Bỏ qua cho sự thiếu cẩn của tôi, nhưng đây là nơi nào?”.

“Cô có bao giờ nghe nói đến Janson Boats chưa?”. Brodie mở cánh cửa đi ra một khu vực tối đen. “Hãy đứng yên ở đó trong giây lát để tôi tìm công tắc bật điện”, không để cho cô có cơ hội trả lời, anh nói thêm.

Jessica chờ đợi. “Janson Boats à?”. Cô nhú mồm khi anh đi vào bóng tối. “Tôi nghĩ một khách hàng của chúng tôi vừa nói về công ty này không lâu trước đây. Họ sản xuất tàu thuyền phải không?”.

“Đúng vậy”. Ánh đèn sáng soi rõ căn phòng lắp ráp rộng lớn với những con thuyền hình vuông theo nhiều quy mô khác nhau.

“Gia đình Janson đã thành lập công ty này và bán nó khoảng 5 năm trước”, Jessica nhớ lại những gì mình đã được nghe. “Một khách hàng của chúng tôi là bạn của nhà Janson. Anh ta nói rằng họ đã may mắn khi bán công ty này vì sau đó nó đã trượt dốc thê thảm”.

“Janson đã có một công ty phát triển mạnh khi ông bán nó. Những người chủ sở hữu mới vận hành nó dựa vào danh tiếng ông ta đã gây dựng. Họ bắt đầu cắt xén vật tư, sản xuất ra những con thuyền chất lượng kém với giá cả tăng cao hơn. Họ bòn rút từng hào một từ công ty để đút vào túi riêng của mình. Bây giờ, khi đã rửa hết những lợi ích mà công ty đem lại, họ quyết định tổng khứ nó đi và lấy những gì mình có thể lấy”.

Brodie đi quanh căn phòng lắp ráp. Jessica theo sau, bước lên lối qua những chiếc thang, thiết bị lắp ráp và mảnh vụn vương vãi khắp nền nhà. Một khung thuyền hiện ra bên cạnh họ và Brodie dừng lại để kiểm tra.

“Anh có biết tí gì về chế tạo tàu thuyền không?”. Cô tò mò nhìn anh.

“Chẳng biết tí gì cả ngoài mũi đuôi thuyền”, anh thừa nhận.

Jessica nhăn mặt. “Vậy thì làm sao anh có thể làm cho nó hoạt động thành công trở lại?”.

Brodie ngược nhìn cô qua vai mình và mỉm cười. “Đó chính là 10% tôi có thể mua được – trả tiền cho người biết rõ về việc chế tạo tàu thuyền”.

“Nhưng anh sẽ thuê ai?”. Cô không tin là việc ấy lại dễ như anh nói.

“Khi nghe nói công ty này đang gặp vấn đề, tôi đã dò hỏi khắp nơi. Dường như Janson không vui vẻ với việc về hưu của mình. Hơn nữa, ông bất bình vì tên tuổi của mình đã bị phá hủy bởi sự trượt dốc của công ty. Hôm qua tôi đã nói chuyện với ông ấy, đề nghị ông giữ chức tổng giám đốc của Janson Boats và ông đã đồng ý”.

“Tại sao?”.

“Vì ông muốn làm việc và muốn nhìn thấy công ty thành công trở lại”, Brodie kiên nhẫn giải thích.

“Nếu đúng như thế, vậy thì tại sao ông ta không mua lại công ty? Ông ta không có đủ tiền để mua à?”. Jessica không thể tin được rằng một người sẽ làm việc cho một công ty trong khi ông ta có đủ khả năng mua nó.

“Đương nhiên là Janson có đủ tiền để mua lại nó. Nhưng ông ta đang ngày càng già đi và muốn có một số tiền dự trữ đảm bảo cho tuổi già. Ông không muốn mạo hiểm vì không chắc có thể làm cho công ty thành công trở lại như trước đây hay không?”, Brodie giải thích như thế điều đó rất hợp lý.

“Nhưng anh đang mạo hiểm, anh có thể gặp rủi ro”, cô nhắc anh.

“Tôi chẳng có gì để mất cả”, anh nhún vai nói.

“Tiền của anh”, Jessica chỉ ra.

“Tôi đủ khả năng để đương đầu với thua lỗ”, anh trả lời với vẻ thản nhiên như muốn cho thấy mình thành công như thế nào.

Jessica im lặng ngẫm nghĩ về sự phát hiện mới ấy. Brodie lại tiếp tục đi xung quanh xem xét khu vực trồng cây. Anh đi trước, cách cô một vài mét trước khi cô nhận ra điều ấy. Cô vội vàng đuổi theo anh, không biết có thể tự mình tìm ra được lối ra khỏi mê cung ấy không.

“Việc này sẽ tạo nên sự quảng cáo rầm rộ rất tốt cho anh”, Jessica nhận xét.

“Gì?”. Anh khẽ quay đầu lại, sau đó đồng ý, “Phải, tin Janson sẽ vận hành lại công ty sẽ là sự quảng cáo tốt nhất. Chỉ riêng việc đó thôi cũng tác động rất lớn đến việc kinh doanh của công ty từ ngay lúc bắt đầu”.

“Tôi không nói về Janson mặc dù điều đó hoàn toàn đúng. Tôi đang nói về anh”, Jessica giải thích.

“Tôi à?”. Brodie dừng lại và nhìn cô dò xét. “Một người đàn ông từng sống ở tận đáy của xã hội, trở về quê nhà với sự thành đạt, đó có phải là ý cô muốn nói không? Câu chuyện về nàng lọ lem, nhưng vai chính là một người đàn ông đúng không?”.

“Phải, đại loại như thế”, cô thừa nhận. “Điều đó có gì sai à?”.

“Không, không có gì sai cả, chỉ là tôi không có hứng thú với việc được nhiều người biết đến

theo cách đó”. Lối đi đã rộng hơn với những đồng gạch vụn đã được quét gọn vào một bên, giúp họ có thể cùng bước bên nhau.

“Tại sao không? Nó sẽ mở ra nhiều cánh cửa cho anh”. Jessica tự hỏi không biết anh có còn muốn được xã hội thừa nhận như trước đây không.

“Cô muốn nói là những cánh cửa đã từng đóng lại với tôi trước đây phải không?”, Brodie cay đắng. “Không, cảm ơn. Tôi thích tự mở những cánh cửa của bản thân theo cách của riêng mình”.

“Như thế thật cố chấp”.

“Phải. Nhưng tôi sẽ không đi vào những nơi mà mình chưa bao giờ gõ cửa”. Brodie kéo cổ tay áo lên để xem giờ trong chiếc đồng hồ Rolex. “Bây giờ đã khá trễ rồi và tôi biết sáng mai cô còn phải làm việc. Cô có muốn tôi đưa về nhà bây giờ không?”.

Jessica liếc nhìn đồng hồ và ngạc nhiên khi thấy đã quá trễ. “Có, làm ơn. Tôi chỉ hy vọng anh biết đường ra khỏi đây”.

“Đi qua cánh cửa đó”. Anh chỉ về phía bên phải và Jessica nhận ra họ đã đi vòng quanh phòng lắp ráp. Cô đứng đợi ngoài hành lang trong khi anh tắt đèn và họ bước ra cổng. Người bảo vệ không có ở đó khi họ đóng cổng và quay lại xe. Khi Brodie bấm còi xe, ông xuất hiện và rọi ánh đèn pin vào họ trước khi Brodie cho xe chạy ra khỏi bãi.

Con đường trở về nhà Jessica dường như ngắn hơn, có lẽ vì cô đang mãi suy nghĩ về người đàn ông đang ngồi sau tay lái và những gì cô đã biết về anh trong buổi tối ngắn ngủi ấy. Anh ta đáng yêu hơn là đáng ghét. Nhưng cô vẫn còn cảm thấy có sự bất an mà mình không thể giải thích nổi. Có một điều gì đó cảnh báo cô không nên bắt đầu bất cứ mối quan hệ nào với anh ta.

Chỉ còn một vài tòa nhà nữa là đến căn hộ của mình thì cô lên tiếng để phá vỡ sự im lặng. “Cha mẹ anh còn sống ở đây không?”.

“Cha tôi đã mất 10 năm trước rồi”.

Đã 10 năm trước rồi, Jessica nghĩ. Đó là thời gian trước khi Brodie thành đạt. Cô tự hỏi không biết anh có cảm thấy day dứt khi cha anh không còn sống để nhìn thấy sự thành đạt của mình, nhưng lại nghĩ câu hỏi này riêng tư quá.

“Xin lỗi, tôi không biết chuyện đó”, cô nói bằng một giọng cảm thông.

“Chẳng có lý do gì để cô cảm thấy có lỗi cả. Cô đâu có biết ông ấy”, Brodie trả lời bằng một giọng bình thản.

“Phải, tôi không biết ông ấy”, Jessica thừa nhận và im lặng.

“Cô còn muốn hỏi tôi điều gì nữa phải không?”. Anh nghiêng qua nhìn cô. Jessica mím môi lại, không trả lời.

“Cô đang thắc mắc về mẹ tôi”. Cô cảm thấy nghẹt thở, sững sờ vì anh đoán quá đúng. “Tôi không biết bà ở đâu nữa. Bà và cha tôi đã ly dị khi tôi được hai tuổi. Một luật sư đã cố gắng tìm kiếm bà khi cha tôi chết, nhưng ông ta không thể tìm thấy”.

Chẳng có bất kỳ cảm xúc gì trong giọng nói của anh. Chẳng có sự cay đắng cũng như trăn trở khi anh không hề biết người đã sinh ra mình ở đâu. Sự thương hại của Jessica chẳng có nghĩa lý gì. Gia đình luôn là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô, ngay cả bây giờ, khi người thân của cô đã sống ở một nơi rất xa. Rõ ràng, Brodie không hề muốn quan tâm về những gì mình không biết. Chiếc xe chậm chậm dừng lại trước tòa nhà cô ở. Jessica phải mất vài giây để lấy lại sự tỉnh táo của mình và thoát ra khỏi những suy nghĩ mông lung. Brodie đã bước ra khỏi xe để mở cửa giúp cô.

Khi bước ra khỏi xe, một loạt những ý nghĩ mới lại xuất hiện trong đầu cô. Bàn tay đặt sau lưng nói cho cô biết mình sẽ sớm nói lời tạm biệt với Brodie. Lễ thông thường, kết thúc của mọi cuộc gặp gỡ đều là một nụ hôn chào tạm biệt nơi ngưỡng cửa, nhưng cô lại cảm thấy rùng mình khi hình dung ra cảnh đôi môi mạnh mẽ của anh chạm vào môi mình.

Tim cô đập nhanh khi họ bước đến cửa nhà cô. Cô vội vã tìm chìa khóa trong giỏ xách. Nhận ra mắt anh đang chăm chú nhìn mình, cô cảm thấy Brodie biết rõ những gì cô đang nghĩ, đang cảm nhận và đang cố gắng né tránh.

“Cám ơn vì bữa tối”. Cô cầm chìa khóa trên tay. Cô cảm thấy Brodie dường như muốn cô mời anh vào nhà để uống một tách cà phê. Cô không muốn vậy và tự hỏi làm thế nào mình có thể từ chối khi anh ngỏ ý về điều ấy.

“Đó là niềm hân hạnh của tôi”. Brodie có vẻ như đang cười thầm.

Jessica không nhìn để xem anh ta có thật sự đang cười thầm hay không. Cô cầm chìa khóa lên. Nhưng trước khi cô có thể đút nó vào ổ khóa, Brodie đã với cầm nó. Cái chạm từ những ngón tay anh giống như nước nóng. Jessica đưa chìa khóa cho anh không hề do dự và lùi lại một bước để tránh tiếp xúc thân mật hơn khi anh mở cửa.

Tiếng mở khóa kêu lên. Jessica cảm thấy run khi anh quay lại nhìn thẳng vào mặt cô và cố gắng lảng tránh. Cô tự hỏi không biết anh có ý đồ gì nữa.

Cô chìa tay ra để lấy chìa khóa. “Cám ơn anh. Chúc anh may mắn với dự án kinh doanh mới của mình”.

Cô cố gắng bước lên lối qua anh để vào nhà, hy vọng mình sẽ không làm anh phải tránh sang một bên. Và kết quả là, cô đứng gần sát bên anh. Brodie vẫn chưa trả chìa khóa lại cho cô.

Cô nhìn chăm chú vào những đường chỉ may trên tay áo anh trong khi đợi lấy lại chìa khóa – nhưng không quá lâu. Bàn tay với chiếc chìa khóa tiến về phía cô. Cô nhìn theo nó, hy vọng rằng nó sẽ được đặt vào bàn tay đang chìa ra của mình. Nhưng bàn tay cô vẫn bị phớt lờ vì bàn tay anh vẫn di chuyển theo hướng lên trên rồi dừng lại với ngón tay trở ngay tại cầm cô, chiếc chìa khóa được giấu bên trong lòng bàn tay đang nắm lại của anh.

Bị buộc phải nhìn vào ánh mắt anh, Jessica cảm thấy như có một hơi nóng đang chạy dọc theo làn da cô. Một bên khóe miệng của anh nhếch lên, cho thấy một nụ cười mỉa mai.

“Có phải cô đang thắc mắc liệu tôi có muốn hôn tạm biệt cô không?”. Giọng nói của anh đủ trầm lắng để kéo cô vào cơn mê.

Cô có thể trả lời câu hỏi đó như thế nào đây? Cười phá lên? Phủ nhận rằng cô không hề nghĩ đến điều ấy? Hay có lẽ cô nên chấp nhận? Cô không thể đưa ra một cách để đối phó với nó. Sự lưỡng lự và bối rối của cô khiến Brodie làm chủ tình huống. Thật ra, anh đã làm chủ mọi tình huống từ đầu buổi tối đến giờ và anh sẽ không từ bỏ vị trí làm chủ ấy.

Ngón tay anh kéo dọc theo làn da mềm mại từ quai hàm đến cằm cô và ngược lại. Cử chỉ nhẹ nhàng ấy khiến cho mạch ở cổ cô đập nhanh hơn. Bên trong, cô cảm thấy cơ thể mình như đang tan chảy. Bên ngoài, có một cơn run rẩy đang chạy dọc sống lưng cô.

“Tôi nghĩ...”, ngón tay anh tiếp tục di chuyển từ từ xuống dưới cổ đến đường viền hình chữ

V quanh cổ chiếc áo thun lụa của cô và Jessica đột nhiên nhận ra rằng nó đi sâu xuống dưới như thế nào, "...cô đang sợ tôi". Cô hít thở sâu và cảm thấy như nghẹt thở khi cảm giác lạnh chạm vào ngực từ chiếc chìa khóa đang rơi dần vào chiếc áo ngực ren của cô. Bụng cô như bị cột lại thành những nút thắt.

"Tôi nghĩ", cô bắt đầu lên tiếng với một giọng yếu ớt, "anh đang cố gắng làm tôi sợ".

Miệng anh giãn ra thành một nụ cười lướt qua trong khi cô lặng lẽ tự khen mình vì đã tỉnh táo, không để lộ ra việc mình sợ hãi như thế nào bởi hành động của anh. Đó là một chiến thắng nhỏ nhưng cô tự hào về nó.

"Có lẽ", Brodie thừa nhận sự thật trong câu trả lời của anh. Anh không chạm vào cô nữa. Nhưng điều đó cũng không làm giảm đi sự sợ hãi trong cô. "Nhưng sợ một chút thì cũng tốt", anh nói thêm. "Nó giúp làm nhạy bén các giác quan và mạch máu lưu thông tốt, rất có ích cho hệ tuần hoàn và làm cho người ta phấn chấn".

Những lời của anh ta mô tả chính xác những gì Jessica đang cảm thấy. Cô cảm thấy sợ hãi, nhưng chưa đến mức phải bỏ chạy. Sự thật khiến cho tình huống này càng nguy hiểm hơn và đôi tay anh dường như có thêm sức mạnh.

"Nhưng cô không phải thắc mắc nữa". Cái nhìn sắc sảo của anh soi mói từng nét trên khuôn mặt cô. "Tôi sẽ không hôn chào tạm biệt cô đâu". Anh vịn tay cầm và đẩy cánh cửa mở ra, nhưng không hề rời mắt khỏi cô. Bước bên cạnh cô, anh nói thêm, "không phải lần này".

Chỉ đến khi đã vào nhà và khóa cửa lại, Jessica mới nhận ra anh có hàm ý nói rằng họ còn gặp nhau nữa. Nhưng Brodie không hề hẹn với cô hoặc thậm chí chỉ nói rằng sẽ gọi cho cô. Có lẽ vì áp lực công việc, anh không biết khi nào mình sẽ rảnh.

Cô lắng nghe tiếng bước chân của anh vang lên ở hành lang. Đường cong của ngực cô có cảm giác nóng ran khi tay anh chạm vào để thả chiếc chìa khóa xuống. Cô đã lấy chìa khóa và bỏ vào giỏ mình, nhưng vẫn không thể hết được cảm giác bị kích thích.

Một nỗi tức giận trào dâng trong cô khi nhận ra rằng anh đã chắc chắn cô sẽ chấp nhận lời mời lần sau của mình như một lẽ đương nhiên. Lý do duy nhất để cô đi ăn tối cùng anh tối nay là do cô đã bị mắc vào chính cái bẫy mình đã đặt ra khi chấp nhận lời mời của anh. Lần tới, cô sẽ không để điều này xảy ra nữa. Phải thừa nhận rằng, Brodie Hayes là một người đàn ông

quyến rũ, nhưng đó lại là lý do mạnh hơn để cô tránh xa anh ta.

Những ngày kế tiếp, Jessica sống trong tâm trạng đề phòng những cuộc gọi từ anh, cả ở văn phòng lẫn ở nhà. Nhưng ngày cuối tuần rồi cũng đến và đi mà không có một lời nào của Brodie Hayes. Thoạt đầu, Jessica nghĩ rằng anh đang bận rộn với việc mua lại công ty chế tạo tàu thuyền. Sau đó, cô lại cho rằng có lẽ những công việc làm ăn mới khác đã khiến anh rời khỏi nơi này.

Đến giữa tuần kế tiếp, cô buộc phải nghĩ rằng có lẽ anh không muốn gặp lại mình nữa, bất chấp câu nói đầy ẩn ý lần trước. Giả thuyết ấy còn chắc chắn hơn khi cô nhớ lại anh đã thừa nhận rằng mình dẫn cô đến nơi mà anh đã muốn dẫn chị gái cô đến. Cô nhận ra cái tôi của mình đã bị tổn thương. Cô đã chờ đợi để từ chối anh nhưng lại trở thành người bị từ chối.

Trong khi Jessica cố gắng không thừa nhận nó, cô nhớ lại những gì anh đã làm với mình. Cô cảm thấy tức giận và bị xúc phạm. Cô trở nên mất kiên nhẫn đối với người khác. Cô cố gắng quên đi tất cả, nhưng nó luôn khắc sâu vào tâm trí cô.

Có tiếng gõ cửa văn phòng cô. “Ai đấy?”, cô lên tiếng bằng một giọng gay gắt hơn mình nghĩ. Ann Morrow, người tiếp tân, bước vào. “Một người ở công ty in gửi cái này cho chị”. Cô đưa cho Jessica một cái phong bì khá lớn.

“Anh ta cho biết chị đã nói với anh ta rằng mình muốn có tất cả những bản in thử ngay sau khi làm xong”.

Với tiếng thở dài, Jessica mở phong bì ra. “Chị có nghĩ tôi đủ kinh nghiệm để kiểm tra chúng không?”. Trái với những gì cô nghĩ, đó là thứ mà bất kỳ người nào đều có thể đọc và hiểu được, cô thấy nó khá nhàm chán.

“Tôi sẽ không để nó làm cô buồn phiền chỉ vì ông Dane sẽ không để cô quản lý khách hàng mới mà mình đã tìm được”, Ann nói.

Jessica nhướn cặp lông mày màu vàng đậm lên và nhìn vào người tiếp tân. “Khách hàng mới nào chứ?”, cô hỏi.

“Nói thật đi nào, chị có bao nhiêu khách hàng mới vậy?”, Ann cười lớn. Trước khi Jessica có thể trả lời rằng cô không hề biết thì chuông điện thoại reo lên trong phòng tiếp tân. “Ôi trời, tôi phải ra nghe điện thoại”.

Jessica nhìn theo Ann, cảm thấy tò mò. Cô nhún vai tỏ vẻ khó hiểu. Ann đã khiến cô bối rối. Cô chẳng biết tí gì về khách hàng mới cả. Chắc là một ai đó trong công ty vừa mới kiếm được một khách hàng mới. Chú cô vẫn chưa hề đề cập bất cứ điều gì về điều này với cô, nhưng cô đã nghe mọi người kháo nhau về những hợp đồng mới. Cô cầm những bản in thử lên và kiểm tra. Lỗi đầu tiên khiến cô bực mình xuất hiện ngay trên bản in là cỡ chữ đánh máy đã sai. Và xem kỹ xuống dưới, cô phát hiện ra kiểu chữ cũng bị sai.

Cô đã hướng dẫn rất rõ ràng và việc ấy khiến cho Jessica cảm thấy bực mình vì họ đã không để tâm đến những yêu cầu của cô. Cô tiếp tục đọc và phát hiện ra thêm ba lỗi nữa, nhưng chỉ là những lỗi nhỏ. Tuy nhiên, những lỗi đó cho thấy trình độ và thái độ làm việc quá kém của người thực hiện.

Bỏ trở lại vào phong bì những bản in thử đã được đánh dấu những chỗ sai lỗi, cô gọi điện cho công ty in ấn, phàn nàn với họ về chất lượng làm việc và yêu cầu họ cho nhân viên đến nhận lại những bản in thử ngay lập tức. Cô trút tất cả những bực dọc vào cuộc gọi, nhưng một phần nào đó vẫn còn ẩn chứa trong đôi mắt xanh của cô khi bước ra khỏi văn phòng.

“Một người ở công ty in sẽ đến đây để lấy cái này”, cô nói với Ann khi đặt cái phong bì lên bàn cô ta.

“Vào giờ nghỉ trưa à? Nhưng tôi sẽ đi ra ngoài”, Ann nói.

Jessica liếc nhìn đồng hồ. Đã 11h30. “Tôi quên để ý là đã đến giờ ăn trưa”, cô xin lỗi với vẻ bực bội. “Vậy cứ để nó trên bàn của chị”.

Khi cô quay đi, cánh cửa phòng chú cô mở ra và Brodie Hayes đang bước ra ngoài. Đôi mắt xanh thẳm của anh lập tức nhìn vào cô với nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi trong khi cô cố gắng giữ bình tĩnh. Một lần nữa, anh xuất hiện trong bộ vest đen với cà vạt làm nổi bật thêm vẻ đẹp nam tính của mình và khiến cho người khác ấn tượng đây là một thương gia thành đạt.

Jessica sững sờ trong giây lát rồi đột nhiên nhận ra có một người đàn ông lạ cùng đi với anh. Những lời nói bóng gió của Ann về khách hàng mới lại hiện lên trong tâm trí cô. Có phải cô ấy đã có ý nói đến Brodie không?

“Xin chào Jessica”, Brodie chào cô, nhưng không cho cô bất cứ cơ hội nào để trả lời. “Tôi nghĩ cô chưa từng gặp ông Janson”.

Jessica cố gắng nở một nụ cười khi bước về phía trước. Janson chính là người đã đồng ý sẽ đảm đương trách nhiệm khôi phục lại công ty chế tạo tàu thuyền mà mình đã từng sở hữu. Ông là một người cao gầy với cặp chân mày rậm và mái tóc cứng đã bạc nhiều. Vẻ khắt khe đã dịu đi phần nào khi ông mỉm cười như bây giờ. Jessica có cảm giác như đây là một người rất thật thà và đáng tin.

“Thật hân hạnh gặp cô, cô Thorne”. Người đàn ông bắt tay cô và liếc nhìn Brodie. “Tôi có thể hiểu được tại sao ông Hayes cho rằng cô có khả năng thuyết phục rất tốt”.

“Khả năng thuyết phục ư?”. Cô bối rối liếc nhìn Brodie.

“Không cần phải khiêm tốn đâu Jessica”. Đôi mắt xanh thẳm của anh nhìn thẳng vào cô. “Ông Janson đã tán thành những đề nghị của cô rồi”.

“Những đề nghị của cháu à?”. Cô bắt đầu cảm thấy mình giống như đang trong một mê cung.

“Phải và chúng cũng rất có ý nghĩa”, chú cô lên tiếng. “Chiến dịch cháu đã vạch ra cho anh Hayes đây sẽ là công cụ giúp xây dựng lại danh tiếng của công ty. Janson đã trở lại với biển cả”, Ralph Dane nói giống như đang dẫn lời một câu khẩu hiệu của đoạn quảng cáo vậy.

Chẳng có gì khiến cô tỉnh táo hơn cả. Cô không hiểu họ đang nói gì. Cô không hề có bất kỳ đề nghị nào cho chiến dịch quảng cáo hay thậm chí chỉ đề nghị Brodie nên sử dụng công ty của chú mình để quảng cáo cho công ty của anh. Nhưng trước khi cô có thể nói rõ tất cả, Brodie đã lên tiếng.

“Ông có thể quản lý mọi thứ từ bây giờ, Cal”, anh nói với Janson và quay sang chú cô. “Thật hân hạnh gặp ông, ông Dane. Trong khi hai người ăn trưa cùng nhau, tôi hy vọng ông sẽ không phiền nếu tôi mời cháu gái ông ra ngoài ăn trưa cùng mình”.

“Đương nhiên là không”, chú cô nở một nụ cười thật tươi.

“Nhưng...”, Jessica bắt đầu.

“Áo khoác cô đâu?”, Brodie cắt ngang.

“Trong văn phòng tôi”. Cô muốn nói thêm, nhưng bàn tay anh đã nắm cánh tay dẫn cô vào

văn phòng.

Chương 5

Brodie dẫn Jessica vào văn phòng cô và đóng cửa lại. Cô quay lại nhìn anh, nét mặt dịu dàng của anh chẳng nói cho cô biết điều gì cả.

“Anh có thể vui lòng nói cho tôi biết điều gì đang diễn ra không?”. Cô chống tay vào hông vẻ thách thức.

“Trong lúc ăn trưa. Áo khoác cô đâu?”. Anh lặp lại câu hỏi, rồi sau đó nhận ra nó đang được treo ở móc trên tường.

Jessica quá bối rối đến nỗi không thể từ chối khi anh giúp cô mặc nó và đưa giỏ xách cho cô. Anh dẫn cô ra ngoài văn phòng trước khi Jessica kịp khống chế bản thân để không rơi vào kế hoạch của anh dễ dàng như thế. Cô rút tay mình ra khỏi tay anh.

“Anh đang làm gì thế?”, cô hỏi.

“Dẫn cô ra ngoài ăn trưa”, anh trả lời.

“Tôi không nói là sẽ đi ăn trưa với anh”.

Brodie nghiêng đầu qua một bên ở tư thế mời. “Cô sẽ đi chứ?”.

“Tôi không muốn đi đâu với anh cả”. Jessica bỏ giỏ xách của mình lên ghế và bắt đầu cởi áo khoác ra.

“Cũng giống như cô đã cố ý không cho tôi địa chỉ của mình”. Tay anh đặt trên vai cô, như thế để giúp cô cởi áo khoác ra vậy.

Có một cái gì đó trong giọng nói của anh khiến cô ngừng lại. “Anh đang nói gì vậy?”, cô giả vờ không hiểu.

“Tôi đang nói về lần trước cô chấp nhận lời mời của tôi, vì nghĩ tôi không biết nơi cô sống

và sẽ không tìm được cô”. Tay anh vẫn đặt trên vai cô.

Nhiệt độ của bàn tay anh dường như đốt cháy cả làn da cô qua làn vải áo khoác. “Anh đã biết à!”.

Giọng nói trầm của anh cất lên như vừa buộc tội, vừa thừa nhận: “Phải, tôi đã biết”.

“Tại sao anh còn tìm nơi tôi ở khi anh đã đoán được điều ấy?”. Cô ngẩng đầu theo một góc tự vệ đầy kiêu hãnh, phủ nhận sự hối hận về hành động của mình.

“Tôi đã mời cô ăn tối. Cô đã chấp nhận. Tôi luôn làm những gì mình nói và tôi cũng hy vọng người khác làm như thế”. Với một tay, Brodie xoay người cô lại và bàn tay kia của anh khẽ luồn vào áo khoác, đặt lên eo cô.

Nền nhà dưới chân cô dường như đông cứng lại. Ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh, Jessica nhớ lại rằng Brodie luôn có được những gì mình muốn bằng mọi cách. Sự kháng cự của cô dường như không có hiệu quả.

“Chúng ta cùng ăn trưa nhé?”, anh hỏi như thể đây là lời mời đầu tiên.

Tất cả những gì cô cần làm là từ chối. Nhưng vì anh đã tiết lộ mình biết trò chơi khăm của cô trước đây, nên cô cảm thấy như mình đã bị mắc bẫy. Cô buộc phải đi với anh. Cô miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Brodie bước lên trước và giữ cửa mở cho cô. Kéo những lọn tóc vàng ra khỏi cổ áo, Jessica bước ngang qua anh. Cô dừng lại ở bàn tiếp tân, cố gắng phớt lờ người đàn ông cao lớn đang đi cùng mình.

“Nếu có ai gọi cô hãy nói tôi đã đi ăn trưa nhé. Nhớ giao cho người của công ty in cái phong bì đó”, cô chỉ dẫn người tiếp tân. “Tôi sẽ quay lại vào khoảng 1 giờ chiều nay”.

“Có thể”, Brodie nói xen vào.

Trước khi Jessica phủ nhận, anh đã kéo cô ra ngoài. Thứ cuối cùng còn lại là cái nhìn đổ kỵ đang ánh lên trong mắt người tiếp tân. Bất ngờ Jessica nhận ra Brodie đang cúi xuống. Anh đã bắt gặp cô đang nhìn mình khi hai người đứng chờ để băng qua đường. Vì anh không còn xa lạ nữa, nên cô vẫn tiếp tục nhìn anh thêm trong giây lát. Chính vẻ đẹp đầy nam tính của anh đã

thu hút sự chú ý của cô. Do đó, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Ann cũng bị gây ấn tượng mạnh.

“Tôi đã nghĩ chúng ta sẽ ăn trưa tại ga xe lửa”, Brodie nói khi giúp Jessica ngồi vào chiếc xe hơi của anh đang đậu ngoài bãi. “Vậy có được không?”.

“Được”, cô trả lời với vẻ thờ ơ như thể mình không quan tâm.

Chẳng có thêm cuộc đối thoại nào nữa khi Brodie lái chiếc xe đắt tiền len lỏi trên đường phố đông đúc để đến nhà ga xe lửa Chattanooga Choo-Choo.

“Tôi nghĩ cô đã từng đến đây ăn nhiều lần rồi”, Brodie nói sau khi đã đậu xe vào bãi và bước vào nhà ga đang sửa chữa để đến dãy nhà hàng và cửa hàng.

“Gần đây thì không”, cô trả lời lạnh nhạt.

“Tôi hy vọng cô không phiền khi tới đây”. Anh dẫn cô đến một nhà hàng có trần khá cao. “Trước kia tôi chưa bao giờ đến đây – tôi không có nhiều tiền để ăn ở đây”.

Đó là một lời nói tự nhiên, không chủ ý gợi cho Jessica nhớ lại xuất thân của anh. Nhưng anh ở trong địa vị mới với một vẻ bình thản của một người đã quen với việc có tất cả mọi thứ mình muốn trong cuộc sống. Cô buộc phải nhớ rằng cuộc sống trước đây của anh đã không như thế. Brodie đã nỗ lực đi tới đỉnh cao và không thể bị đánh bại nữa.

Hầu hết các bàn ăn trong nhà hàng đã chật kín bởi khách du lịch, nhưng chỉ trong vài phút, Brodie đã thuyết phục được người chủ kiểm cho họ một bàn ngay tại cửa sổ nhìn ra những vườn cây. Ánh nắng mặt trời chiếu sáng lấp lánh trên cửa sổ ngay mái nhà. Jessica vừa mở thực đơn thì người phục vụ xuất hiện.

“Vui lòng cho hai ly rượu vang trắng. Chúng tôi sẽ gọi món ăn sau”. Brodie đặt thực đơn sang một bên.

“Tôi phải về làm việc lại lúc 1 giờ”, Jessica nói.

“Sẽ chẳng bị sao nếu cô về trễ”, anh trả lời với vẻ tự mãn như muốn trêu ngươi cô.

Cô nghiêng rặng lại trong giây lát. “Tôi biết anh nghĩ rằng vì sắp là chú của tôi, nên tôi có thể đến và đi tùy thích, nhưng sự thật không phải vậy. Tôi có công việc để làm, công việc mà tôi

được trả lương để làm”.

“Chú cô sẽ không phiền nếu cô ăn trưa lâu hơn hôm nay đâu”. Anh dừng lại khi người phục vụ mang rượu đến.

“Nhất là khi cô đi ăn cùng tôi. Hơn nữa, tôi là một khách hàng mới và hợp đồng của tôi với công ty chú cô có khả năng là một hợp đồng rất lớn đấy”.

“Đó lại là một chuyện khác”, Jessica phản đối. “Còn về chuyện tôi mang hợp đồng Janson về cho công ty là như thế nào? Tôi có nói hay làm gì đâu?”.

“Đừng ngây thơ như thế nữa, Jessica”. Miệng anh đặt trên mép ly rượu vang. “Cô đã làm mọi thứ. Cô chính là lý do, lý do duy nhất khiến tôi yêu cầu chú Dane của cô lo liệu việc quảng cáo”.

Jessica nuốt khan, sự thẳng thắn của anh một lần nữa làm cô chao đảo. “Tại sao lại là tôi?”. Lạy Chúa, cô không hiểu tại sao mình lại hỏi câu hỏi ấy nữa. Cô sẽ đánh đổi mọi thứ để lấy lại nó.

“Vì cô có mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh tuyệt đẹp. Vì cô là người phụ nữ mà tôi muốn hiểu... rất rõ”. Sự ngập ngừng được cố ý tạo ra để nhấn mạnh hai từ cuối. Thông điệp của chúng đã rõ ràng rồi. Jessica cảm thấy máu như đang sôi lên trong các mạch đập. Đôi mắt xanh thẩm quyền rũ của anh nhìn chăm chú vào cô. “Chưa có người đàn ông nào từng theo đuổi cô như thế này trước đây à?”, anh hỏi thẳng.

“Đương nhiên là không”. Cô cố gắng trả lời câu hỏi của anh một cách bình thản. Ngượng ngùng, cô sờ vào chân ly rượu vang.

“Và?”, anh gọi lên sự tò mò trong cô.

“Và gì?”, Jessica cố gắng tỏ vẻ thờ ơ.

“Và nếu tôi cố gắng theo đuổi cô thì sao?”.

Chiếc bàn ngăn cách họ. Nhưng ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy như anh đang quan hệ với mình trong tư tưởng vậy. Cô gần như có thể cảm nhận được sự vuốt ve từ đôi bàn tay anh và nó khơi dậy sự đói khát của các giác quan mà thức ăn không thể làm thỏa mãn được.

“Tôi nghĩ anh phải đợi và tự tìm ra câu trả lời”. Cô làm ra vẻ can đảm, mặc dù sự thật là cô

đang cảm thấy yếu đuối vô cùng.

“Tôi sẽ tìm kiếm nó. Nhưng cô đừng lo”. Anh cười uể oải. “Tôi sẽ không hối thúc cô đâu”.

“Tôi nên biết ơn anh vì đã cảnh báo tôi phải không?”, cô bắt bẻ.

“Cô cho đó là lời cảnh báo à?”, anh nhướn một bên chân mày lên. “Tôi nghĩ đó là một lời hứa”.

“Chúng ta nên gọi món ăn”. Jessica cầm thực đơn lên, nhận thấy mình không thể thẳng nỗi anh ta trong trận chiến bằng lời này.

“Cô đã từng ăn ở đây nhiều lần rồi. Vậy cô nghĩ tôi nên chọn món gì?”.

“Vì không biết khẩu vị của anh, nên tôi không thể giúp anh được”. Cô vẫn không nhìn lên.

“Nhưng giờ cô biết khẩu vị của tôi rồi. Tôi chỉ muốn những gì tốt nhất. Thế thôi”. Đôi mắt xanh thăm sắc lạnh của anh nhìn vào cô và cô có cảm nhận rằng anh không nói đến thức ăn.

“Cách nhìn nhận của tôi về điều đó có thể khác với anh. Anh phải tự chọn cho mình”, cô khẳng khái phản đối. “Tôi sẽ gọi món rau trộn của bếp trưởng”.

Brodie vẫy tay gọi người phục vụ bàn lại, gọi món của Jessica và gọi món bò bít tết tái cho mình. Cô nghĩ sự lựa chọn của anh khá thích hợp. Hiểu được những gì anh đang cố ý làm với mình khiến cô cảm thấy bối rối.

“Cô không thích loại rượu này à?”, Brodie hỏi.

Jessica vẫn chưa hề nếm nó. “Tôi không uống thứ gì khác trong ngày ngoài nước”.

“Nhưng đây là dịp đặc biệt”.

“Tại sao lại đặc biệt?”.

Bởi vì tôi và cô, chúng ta ở đây cùng nhau”. Anh nhấp một ngụm rượu vang rồi đặt ly xuống. “Tôi bắt đầu nghĩ mình phải có lịch làm việc dày đặc hơn, có nhiều cuộc điện thoại hơn, hay bất cứ cái gì đó có thể khiến tôi không gặp lại cô nữa”.

“Thật à?”, cô thốt lên.

“Cô có chắc là cô không trông chờ tôi vào những ngày trước không?”. Anh tự mãn hỏi.

“Tôi thậm chí còn không hề nghĩ đến anh nữa”, Jessica nói dối.

“Cô có thật sự nghĩ là tôi sẽ không quay lại để đòi nộ hôn tạm biệt không?”. Ánh mắt anh dừng lại trên môi cô và cô phải cố gắng giữ bình thản.

“Không còn chuyện nào khác mà chúng ta có thể bàn luận sao?”. Cô hỏi với sự cáu gắt trong khi ngón tay cô vân vê quanh miệng ly rượu.

“Về thời tiết được không?”, Brodie hỏi.

“Tôi không quan tâm. Là gì cũng được. Về thời tiết hay giá cả của một ổ bánh mì, chẳng có gì khác nhau cả”, Jessica thở hắt ra một cách mất kiên nhẫn.

“Vậy thì hãy ngừng vân vê miệng ly rượu như thế”.

Cô lập tức rút tay lại như thể mình vừa mới chạm vào lửa vậy. Cô xếp tay lại trên đùi và cố gắng lấy lại tư thế tự tin của mình. May mắn thay, người phục vụ bàn đã chọn thời điểm ấy để mang thức ăn lại, giúp cô thở phào nhẹ nhõm.

Thật là một cảm giác dễ chịu khi cả hai đã ăn xong và Brodie gật đầu ra hiệu cho người phục vụ tính tiền. Cô, người từng cho mình tự tin, từng trải, phát hiện ra là mình không biết kiểm soát người đàn ông này như thế nào. Brodie luôn giữ thế chủ động trong mọi tình huống, mọi cuộc đối thoại và cả cảm giác.

Khi họ rời khỏi nhà hàng, Jessica muốn đi thẳng về bãi đậu xe, nhưng áp lực từ bàn tay của Brodie trên vai đã ngăn cô lại.

“Cô vẫn còn nhiều thời gian trước khi phải quay lại văn phòng mà. Tại sao chúng ta không đi dạo quanh các cửa hàng này một lát”. Brodie nhẹ nhàng đề nghị.

Cô lưỡng lự. Sự thật là anh nói đúng. Còn lâu mới đến 1 giờ. Nhưng cô vẫn cố gắng lắc đầu.

“Họ chỉ bán những thứ thông thường thôi”, cô nhún vai nói.

Hai hàng lông mày của anh nhướn lên. “Một phụ nữ không thích mua sắm à? Hiếm đấy”.

Anh nói giống như một lời khen. Tính ngang bướng trỗi dậy, Jessica bước vào cửa hàng đầu tiên, quyết định sẽ xem từng thứ một có trong ấy. Nếu anh cảm thấy chán, đó chính là lỗi của anh.

Nhưng chỉ trong một lúc, cô cảm thấy rất khó để giả vờ quan tâm đến mọi thứ trong cửa hàng. Jessica nhận ra Brodie vẫn bước theo sau cô, dừng khi cô dừng lại để kiểm tra thứ gì đó mà cô cảm thấy hấp dẫn, nhưng cô vẫn cố tình không để ý đến anh.

Một cặp nến khắc hình cây sồi thu hút sự chú ý của cô. Chúng cho thấy óc thẩm mỹ và sự khéo léo hoàn hảo của người tạo ra nó.

“Chúng rất đẹp phải không?”. Cô trầm trồ, quan sát kỹ những nét khắc tinh xảo ở chân nến.

“Phải, rất đẹp”, Brodie tán thành.

Một vài phút sau, Jessica tiếp tục dạo quanh những kệ đồ gốm. Trong giây lát, cô cảm thấy như có gì đó không ổn. Cô nhìn xung quanh và nhận ra mình đang đi một mình; Brodie không có ở đây với cô nữa. Cô dáo dác nhìn quanh cửa hàng và thấy anh đang đi về hướng mình từ quầy tính tiền, mang theo một gói gì đó. Sự ngạc nhiên khiến cặp lông mày của cô nhíu lại sát nhau khi anh đến gần.

“Dành cho cô đấy”. Brodie đưa gói quà cho cô và giải thích, “Cặp nến mà cô thích”.

Đôi mắt cô chuyển từ gói quà sang khuôn mặt anh. “Nhưng tôi không hề có ý muốn anh mua chúng cho tôi”.

“Tôi biết là cô không có ý đó”. Anh ấn gói quà vào tay cô. “Nhưng tôi muốn cô có chúng”. Jessica mở giỏ xách ra, một tay rút vào tìm ví tiền của mình. “Tôi sẽ trả tiền”.

Tay anh áp vào cổ cô, ngón tay cái đẩy cằm cô lên. “Cha mẹ cô không dạy cô làm thế nào để nhận quà một cách lịch sự sao?”, anh quở trách. “Cô nên cười thật tươi và nói lời cảm ơn”.

Anh chạm vào cô một cách tự nhiên, thân thiện như thể anh đã quen với việc đối xử với cô thân mật như thế này lâu lắm rồi, nhưng cô lại cảm thấy không quen.

“Nhưng cha mẹ tôi có dạy không nên nhận quà từ người lạ”, cô ngang bướng cãi lại, cố gắng

không để sự hồi hộp làm lạc giọng mình.

Đôi mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Nhưng chúng ta sẽ không là người lạ của nhau lâu đâu Jessica”.

Lúc này, cô cảm thấy nhượng bộ có vẻ thích hợp hơn là cố gắng tranh cãi. “Cám ơn anh! Chúng rất đẹp”. Cô nhận món quà với thái độ ngượng ngập.

“Bây giờ hãy cười tươi lên”, Brodie nhắc. Chỉ khi cô đã mỉm cười với anh xong, thì anh mới lấy tay ra khỏi cổ cô. “Chúng ta đi qua cửa hàng trưng bày mô hình xe lửa nhé”.

“Được”, Jessica lập tức tán thành đề nghị của anh.

Mặc dù áp lực từ bàn tay của anh chẳng có gì đáng sợ cả, nhưng cảm giác nguy hiểm cũng tan biến khi anh rút nó ra khỏi cổ cô. Tim cô vẫn còn đập nhanh, nhưng cô không cảm thấy hồi hộp như vài phút trước nữa.

Ra khỏi cửa hàng bán quà, họ đi lên thêm ga xe lửa cũ để đến cửa hàng trưng bày mô hình xe lửa. Mô hình trưng bày chiếm gần như toàn bộ căn phòng là hình ảnh thu nhỏ của nhà ga Chattanooga cùng với xe lửa, đường ray, đường hầm chui, cầu và những bộ phận khác. Hàng cây thu nhỏ là bản sao của những hàng cây ở núi Lookout. Những ngôi nhà với những hàng rào phơi quần áo và có cả những phụ nữ đang phơi quần áo nữa.

Tại mô hình xe lửa, xe cộ qua lại trên những con đường nhanh chóng biến mất tại những trạm chuyển tiếp và những giao lộ. Luôn có một cái gì mới để xem. Nó thu hút trí tưởng tượng của cả trẻ em lẫn người lớn. “Thật tuyệt phải không?”, Jessica quan sát sự tính toán thời gian chính xác quá tuyệt vời đến nỗi các loại xe cộ tránh được sự va chạm với nhau.

“Justin có một mô hình xe lửa trong phòng anh ấy. Dĩ nhiên, nó không lớn như thế này. Mô hình của anh ấy được chế tạo trên một chiếc bàn gỗ. Bất cứ khi nào cho nó chạy, anh ấy đều gọi tôi vào phòng để xem. Anh ấy luôn nói rằng tôi còn quá nhỏ để điều khiển nó”.

“Khi cô lớn lên, tôi cá là cô quan tâm đến bọn con trai và nói về chúng nhiều hơn là những mô hình xe lửa”, Brodie kết luận.

“Đại loại như thế”, cô thừa nhận.

Một giọng trẻ con vang lên trong phòng. “Ba mua cho con cái đó nha ba?”. Cánh tay cậu bé chỉ vào toàn bộ mô hình xe lửa.

“Chúng ta không có căn phòng lớn như thế cho nó”, người cha trả lời. “Nhưng có lẽ ông già Noel có thể mang cho con một chiếc xe lửa nhỏ vào lễ Giáng sinh. Như thế có được không?”.

“Thế nó có nhả khói giống chiếc đó không?”, cậu bé chỉ.

“Có chứ”, người cha khẳng định.

“Thế thì được. Ông già Noel có thể mang nó đến cho con”. Cậu bé chấp nhận sự thỏa hiệp.

Một nụ cười nở trên môi Jessica. “Tôi chắc chắn là tất cả mọi đứa trẻ thấy mô hình này đều muốn có một chiếc xe lửa cho Giáng sinh”. Cô ngược nhìn Brodie, tò mò. “Ông già Noel có bao giờ tặng cho anh một chiếc xe lửa vào dịp Giáng sinh không? Loại có nhả khói ấy?”.

“Chưa, tôi chưa bao giờ được tặng một chiếc xe lửa đồ chơi nào cả”. Anh lắc đầu, mái tóc đen ánh lên vẻ sáng bóng. “Có rất nhiều dịp Giáng sinh mà ông già Noel không ghé thăm nhà tôi. Tôi không biết đó là do nhà tôi quá nghèo hay vì tôi là một đứa trẻ hư”.

Thay vì trả lời về gia cảnh của anh, Jessica lại chọn cách trả lời hài hước. “Ông già Noel luôn biết đứa trẻ nào tốt hay xấu”.

“Chắc chắn ông ấy đã biết tôi khiến cho cuộc sống của cha mình khó khăn hơn”. Bàn tay anh đặt lên hàng rào bao quanh mô hình. “Cha tôi từng làm việc cho một công ty đường sắt”.

“Thật à?”, Jessica mừng vì anh đã đổi đề tài. Những lời nói của anh trai cô cho rằng Brodie không tốt vẫn còn in rõ trong tâm trí cô.

“Đúng vậy. Ông bị thương trong một tai nạn xe lửa bị trật bánh khi tôi được 5 tuổi và bị tàn tật. Số tiền ít ỏi ông kiếm được từ những công việc bán thời gian không đủ để chúng tôi sống. Nhưng ông lại quá sĩ diện để nhận tiền trợ cấp, do đó, chúng tôi chẳng có gì nhiều”.

“Cha anh trông như thế nào?”. Cô cố gắng hình dung ra một hình ảnh của Brodie già hơn, nhưng thật khó để tưởng tượng ra một người đàn ông tàn tật trong khi Brodie quá cao lớn và oai nghiêm.

“Cố chấp, sĩ diện. Điều duy nhất ông không thể tha thứ cho mình là sự thất bại. Đến cuối đời,

ông vẫn là một người nghèo khổ". Anh nhìn chăm chú vào những đường ray thu nhỏ. "Ông không thể làm công việc mình yêu thích. Vợ ông bỏ rơi ông. Còn đứa con trai duy nhất thay vì hy vọng lại đem đến cho ông nỗi đau và sự thất vọng".

"Tôi rất tiếc, Brodie". Lần này, Jessica cảm thấy thật sự đồng cảm với anh. "Nhưng giờ có lẽ ông ấy rất hạnh diện về anh".

"Phải", Brodie nhìn lên khỏi đường ray, hành động của anh cho thấy anh sẵn sàng rời khỏi đây. "Nhưng mọi thứ đã không diễn ra như thế".

Cô ngạc nhiên khi anh có thể chấp nhận nó một cách bình thản, nhưng anh đã phải cố gắng để quen với việc ấy. Anh phải bỏ lại sự ân hận sau lưng và tiếp tục cuộc sống của mình, nhưng cô vẫn nhận ra vẻ cay đắng, day dứt, thất vọng trong nét mặt anh.

Họ đi thơ thẩn bên ngoài. Chiếc xe lửa của nhà ga Chattanooga Choo-Choo nổi tiếng đang đợi ở đường ray 29, cổng 1905. Một dãy những nhà hàng và phòng ngủ trong những chiếc xe sang trọng đang đậu ở những đường khác bên trong.

"Cô có bao giờ ăn tối trong những toa xe nhà hàng này chưa?". Brodie hỏi khi Jessica bước chậm lại để nhìn vào một toa xe ở gần đó.

"Chưa". Cô cười gượng. "Như vậy không hay sao chứ? Chẳng ai muốn nhìn thấy những điều thú vị ở quê nhà của mình cả".

"Đúng vậy", anh tán thành.

"Dù sao đi nữa, tôi cũng chưa bao giờ có thể đặt được chỗ trước vào đêm tôi muốn đi". Cô nhún vai.

"Chúng ta sẽ phải bù đắp lại cơ hội này, vì tôi cũng chưa bao giờ ăn tối ở đây. Tôi sẽ đặt bàn trước cho một buổi tối nào đó khi mình ở đây".

Anh nói cứ như là cô đã chấp nhận rồi vậy, đó là điều mà Jessica không cho phép. "Miễn là khi đó tôi cũng rảnh".

"Đương nhiên rồi", anh nói với một cái nhìn đầy tự tin khẳng định rằng cô sẽ rảnh.

Họ tiếp tục đi thong thả dọc theo thềm ga. Khi đến gần một đoàn khách du lịch chiếm gần

hết lối đi, tay anh đặt lên vai cô để dẫn cô đi qua đám đông. Cô có cảm giác lạnh lạnh dọc theo xương sống, nhất là khi tay anh trượt xuống hông sau của cô.

“Tôi biết chắc những chiếc xe ngủ đã được thuê hết. Những cặp thuê xe có thể dành thời gian cho nhau trong đó”, Brodie nói.

“Đúng vậy. Tôi đã thấy những tấm hình ở bên trong chúng. Rất đẹp – đồ gỗ thời Victoria và những chiếc giường bằng đồng”. Jessica nói với anh.

“Khi đặt bữa tối, có thể tôi sẽ đặt trước cho chúng ta một toa xe ngủ”. Ánh mắt anh dò xét khuôn mặt cô. Jessica cảm thấy như nó đang nóng dần lên. “Thôi, cảm ơn”.

“Có phải ý nghĩ ngủ chung với tôi làm cô xấu hổ không?”. Một lần nữa, sự thẳng thắn của anh làm cô bối rối. “Hay là cô không muốn nói về những thứ như thế?”.

Cô không muốn trả lời. Cô cảm thấy như đang chơi với trên cao.

“Đã đến lúc tôi phải quay lại văn phòng rồi”, cô đánh trống lảng.

Brodie nhìn đồng hồ, “Đúng vậy. Cô luôn là một nhân viên chăm chỉ, đúng không?”.

“Tôi làm việc để kiếm tiền mà”. Cô không muốn tự nhận mình là một nhân viên mầu mược.

Họ quay lại bãi đậu xe. “Và cô cũng làm việc vào thứ bảy à?”.

“Không, công ty nghỉ ngày thứ bảy”. Cô bước nhanh.

“Điều đó không có nghĩa là cô không phải làm việc. Công ty có thể đóng cửa, nhưng có thể vẫn có việc phải làm ở nhà”, anh cãi lý.

“Cho đến giờ tôi vẫn chưa phải làm việc vào thứ bảy”, là câu trả lời duy nhất Jessica có thể nói.

“Vậy thì cô sẽ làm gì? Chơi quần vợt, gôn, hay bơi?”.

“Còn tùy”.

“Cô sẽ làm gì vào thứ bảy tuần này?”, Brodie hỏi.

“Tôi vẫn chưa có kế hoạch gì đặc biệt cả”. Ngay lập tức, Jessica nhận ra mình đã rơi vào một cái bẫy khác của anh.

“Nếu vậy, chúng ta có thể cùng lên kế hoạch làm điều gì đó”, anh quyết định.

“Nếu anh vẫn còn nghĩ đến chiếc xe ngủ đó...”, cô bắt đầu nổi giận.

“Thật ra, những gì tôi đang nghĩ trong đầu là một chuyến đi thăm những cảnh đẹp ở Chattanooga. Một ngày đi ngắm cảnh. Như thế có đủ trong sáng với cô không?”. Ánh mắt anh tinh nghịch nhìn cô.

“Như thế thì được”. Một lần nữa, đó lại là lời mời không để cô có cơ hội từ chối. Nhưng thành thật mà nói, cô cũng không muốn từ chối.

“Tốt. Tôi sẽ đến nhà đón cô vào lúc 10 giờ sáng thứ bảy”. Mọi thứ đã được quyết định.

Chương 6

Buổi sáng thứ bảy hôm ấy ngập tràn ánh nắng, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Những bông hoa sơn thù du trắng nở rộ trên những ngọn đồi xanh. Không khí rộn vang tiếng chim hót ríu rít.

Jessica đứng trên ban công nhỏ nhà mình quan sát và lắng nghe. Chiếc áo đầm lụa màu xanh ô liu, đậm hơn màu mắt cô thắt ngang giữa lưng kết hợp với đôi giày trắng hiệu Levis. Cổ cô đeo dây chuyền mảnh bằng vàng. Tất cả đều phù hợp vs dáng người nhỏ nhắn của cô.

Đó là một ngày nắng ấm, một ngày mà người ta sẽ muốn ở trong nhà hơn là đi dạo ở ngoài. Nhưng đương nhiên, người ấy không phải là cô. Jessica cúi nhìn chiếc đồng hồ mạ bạc trên cổ tay – 10 giờ kém 1 phút. Và như đã được định trước, chuông cửa reo lên.

Tim cô đập rộn ràng và cô phải dừng lại cho đến khi nó trở lại với những nhịp đập bình thường. Cô cần phải bình tĩnh và tự tin hôm nay. Cô sẽ không bị cái nắng đầu xuân làm cho mình mệt mỏi, một cảm giác mà cô thường gặp.

Chuông cửa reo lên lần thứ hai khi cô vịn tay cầm và mở nó ra. Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi cô nhìn thấy Brodie, mặc dù cô đã cố gắng giữ nó nằm chắc chắn ở vị trí của mình. Anh đứng đó với nét nam tính quyến rũ mê hồn.

Chiếc áo sơ mi trắng dài tới hông, tay lỡ, ba cúc áo đầu để mở. Chiếc quần jeans bạc màu ôm gọn hông làm nổi bật cặp chân dài của anh. Nhưng chính cơ thể rám nắng, cao lớn tạo ra ấn tượng mạnh hơn với cô.

“Xin chào”. Câu chào của anh êm dịu như nhung. “Đây là dành cho cô – một bông hoa hồng cho một người nhà Thorne, nếu cô không nghĩ là quá lãng mạn”.

Cho đến khi Brodie đưa nó cho mình, cô mới chú ý đến bông hồng đỏ thắm trong tay anh. Cô chìa tay ra nhận nó từ anh, những cánh hoa đỏ thắm nở to rực rỡ.

“Ôi đẹp quá”, cô trầm trồ. “Cám ơn anh”.

“Cô sẵn sàng chưa?”.

“Rồi. Nhưng chờ tôi một lúc để cắm nó vào lọ đã”.

Cô vội đi vào bếp, lấy ra một lọ hoa từ trong tủ, đổ một ít nước vào đó. Cắm bông hoa vào lọ, cô mang ra phòng khách và đặt nó bên cạnh chiếc đồng hồ mặt lò sưởi, nơi màu sơn của gỗ sẽ giúp làm nổi bật thêm vẻ đẹp của bông hoa.

Brodie quan sát cô từ bên trong cửa, nhận xét khi Jessica quay trở ra, “Nếu tôi biết cô cắm hoa khéo thế này, tôi đã mang cho cô cả bó rồi”.

“Có khéo gì đâu”.

Brodie đứng đợi ở hành lang khi cô khóa cửa.

“Cô ăn sáng chưa?”.

“Bánh mì và cà phê”. Thông thường cô sẽ ăn một bữa sáng thịnh soạn, nhưng cô không muốn nghĩ về lý do tại sao cô không thấy đói sáng nay.

“Tốt. Tôi cũng không có thời gian để ăn sáng nay. Thay vì ăn trưa, chúng ta sẽ ăn một bữa sáng trễ vậy”, anh đề nghị.

“Vậy cũng tốt”, cô tán thành.

Nghĩ về cảm giác chán ăn của mình trước đó, Jessica ngạc nhiên nhận ra mình đói cồn cào khi người phục vụ mang một đĩa thịt xông khói, trứng, bột yến mạch và bánh quy đặt trước mặt cô. Đĩa thức ăn của Brodie cũng lớn tương tự. Cả hai đều không thấy khó khăn để ăn hết chúng.

“Có đủ không? Có muốn ăn gì thêm không?”, anh hỏi.

“Quá nhiều nữa là khác”, cô nói. “Tôi cần phải tập thể dục để giảm cân”.

“Đó không phải là vấn đề nghiêm trọng”. Anh nở nụ cười trên môi và nhấc tách cà phê lên. Uống một hơi cạn chỉ còn lại cặn, anh đặt chiếc tách xuống bàn. “Đi thôi”.

Cô gạt đầu đồng ý, anh trả tiền và họ đi khỏi đó. Bên ngoài, anh khởi động máy xe, nhưng chưa vào số, quay lại nhìn cô.

“Cô muốn bắt đầu đi thăm chỗ nào?”.

Jessica không biết nhiều nơi. “Anh là tài xế - anh chọn đi”.

Một cái nhìn thoáng qua lướt khắp khuôn mặt cô. Có lẽ tôi sẽ chọn chiếc xe ngủ ở nhà ga để giúp cô tập thể dục mà cô nói là mình cần để giảm cân”.

Lần này, câu nói bóng gió của anh không làm cô bối rối. “Đó không phải là kiểu vận động mà tôi đã nghĩ đến”, cô trả lời với vẻ bình tĩnh.

“Vậy trong đầu cô đang nghĩ gì? Một cái gì đó nhạt nhẽo hơn và ít nóng bỏng hơn, như đi bộ à?”, Brodie chế giễu.

Anh nhìn vào môi cô để xem câu trả lời của cô. Hành động đó như muốn thử thách sức mạnh tự chủ của cô.

“Phải, giống như đi dạo ấy”.

“Nếu vậy, chúng ta sẽ bắt đầu ngay tại núi Lookout vậy”. Brodie vào số xe và chạy đi.

Ngọn núi nằm ở góc thành phố như người lính gác. Đường lên núi khá hẹp và quanh co. Khi họ đến gần lối vào của Rock City, một trong những điểm thu hút khách du lịch ở đỉnh núi Lookout, Brodie nhìn Jessica.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều này, nhưng có lẽ sẽ nhanh hơn nếu chúng ta chạy xe lên”, anh nói.

“Tôi thích đi thẳng lên đỉnh núi hơn. Con đường đó quá dốc với tôi”. Lần đầu tiên và duy nhất Jessica đi bằng xe, nó dường như đi thẳng lên đỉnh núi.

“Độ cao có làm cho cô sợ không?”, Brodie nhìn cô tò mò.

“Có”. Cô không che giấu nỗi sợ hãi khi đến những nơi quá cao.

Mặc dù Brodie không nói gì, nhưng cô có cảm giác như anh có vẻ thông cảm. Anh gửi xe ở bãi đối diện vườn Rock City và họ bước qua đường đến lối vào, một tòa nhà trái ngược với vẻ rực rỡ của thiên nhiên đằng sau nó.

Một con đường nhỏ nằm xen kẽ những dốc đá cả ngàn năm tuổi, hùng vĩ và oai nghiêm. Cây cối mọc ở bất cứ nơi nào chúng có thể bén rễ. Những cánh hoa nở rộ vào mùa xuân như tô điểm thêm cho không trung với những mùi hương tuyệt vời. Phong cảnh, âm thanh, hương thơm hòa quyện vào nhau khiến nơi đây trở thành nơi yên bình lý tưởng.

Jessica quan sát ngọn núi đá thẳng bằng để tìm hiểu về dáng vẻ kỳ lạ của nó. Dường như nó không tuân theo lực vạn vật hấp dẫn. “Đã quá lâu kể từ khi tôi đến đây và tôi đã quên đi vẻ đẹp độc đáo của nó mất rồi”. Cô nhìn Brodie, nhớ lại những lời kể về thời thơ ấu nghèo khổ của anh. “Anh đã từng đến đây trước kia rồi à?”.

“Khi còn nhỏ, cha đã dẫn tôi đến đây một vài lần. Nhưng lần cuối cùng tôi ở đây, tôi đã bị đuổi ra ngoài”. Anh nhép miệng khi hồi tưởng.

“Tại sao? Anh đã làm gì?”.

“Tôi không đủ tiền để mua vé, nên đã lén vào mà không có vé. Không may hoặc may mắn, tùy vào quan điểm của cô, tôi đã bị phát hiện là trốn vé”.

Họ tiếp tục đi dọc theo con đường mòn ngang qua ngọn núi đá, tay anh dường như đang tìm tay cô. Cái nắm tay của anh rất chặt và mạnh. Jessica nghĩ mình không thể kéo tay ra khỏi bàn tay anh – và cô cũng không muốn làm thế. Cô phát hiện ra rằng mình thích cảm giác được anh nắm tay. Cô chọn cách tận hưởng cảm giác ấy thay vì cự tuyệt nó.

Không đề cập đến nỗi sợ hãi của cô về độ cao, Brodie dẫn cô tránh xa khỏi chiếc cầu dây bắc ngang qua vực thẳm để đến công viên và chọn chiếc cầu đá vững chắc hơn.

Tại điểm được gọi là *Bước nhảy của những người yêu nhau*, Jessica vô thức bị kéo về hướng Chiếc tổ đại bàng, một lỗ hổng do con người tạo ở phần nhô ra từ mặt đá của ngọn núi. Quang cảnh xung quanh trông thật hùng vĩ từ chỗ cô quan sát. Không khí cực kỳ thoáng đãng ngoại trừ có một làn khói mỏng đang bay lên từ dãy núi Great Smokey. Màu xanh nhạt của đất tương phản với màu xanh đậm của bầu trời, một sự kết hợp của màu sắc mà chỉ có thiên nhiên mới có thể làm được.

Dưới chân núi là Chattanooga. Gần đó là chiến trường Chickamauga của cuộc nội chiến nơi mà quân miền Nam đã giành chiến thắng cuối cùng của mình. Và đường chân trời phía xa xa gợi lên nhiều tưởng tượng. Đứng ở đây có thể nhìn thấy cả 7 bang. Thẳng về hướng Nam là phong cảnh của bang Georgia và Alabama. Nhìn về phía Bắc là Nam Carolina, Bắc Carolina, Virginia, và cuối cùng là Tennessee và Kentucky.

Jessica không nhận ra mình đang đứng gần mép bờ đá như thế nào cho đến khi cô bất ngờ nhìn xuống. Một cảm giác lạnh chạy dọc xương tủy cô, nhịp tim của cô đông cứng lại trong khoảnh khắc và cảm thấy sợ hãi.

Một cánh tay vòng qua vai cô và kéo cô ra khỏi mép đá. Tim cô đập trở lại và nhìn Brodie với vẻ biết ơn. Sau khi đã quay trở lại con đường mòn trong công viên, anh lấy tay ra khỏi vai cô.

“Cảnh khá đẹp phải không?”, anh nói bằng giọng dửng dưng.

“Nhìn ra mọi hướng đều đẹp, ngoại trừ nhìn xuống dưới”. Cô cố gắng bật ra nụ cười khỏi cổ họng mình.

“Tôi đã tự hỏi phải mất bao lâu trước khi cô nhận ra nơi mình đang đứng”. Không hề có sự thông cảm trong giọng nói của anh, chỉ có sự ngạc nhiên thôi.

Đột nhiên Jessica cảm thấy muốn tự vệ. “Mỗi người có một điểm yếu. Vậy điểm yếu của anh là gì?”.

Brodie ngừng lại và nhìn cô. Cái nhìn xoi mói của anh nán lại trên mái tóc màu vàng óng ả trước khi chạm phải ánh mắt cô. “Mẫu phụ nữ tóc vàng mắt xanh”.

Phía sau vai Brodie là những ánh sáng màu bạc lấp lánh phản chiếu từ một thác nước, nhưng Jessica không để ý đến nó cũng như những người ngắm cảnh đang đi dọc theo con đường. Cô chẳng để ý bất cứ gì ngoài người đàn ông đang đứng trước mặt mình và đột nhiên cô cảm thấy như có cái gì đó đang siết chặt cổ họng mình.

“Điều đó lạ lắm sao?”. Cô cố gắng bắt bẻ một cách thản nhiên, nhưng lại cảm thấy hồi hộp.

“À, không”. Anh vẫn không ngừng nhìn chăm chú vào cô. “Tôi đã đọc đâu đó rằng một người đàn ông thanh lịch không nên hôn một phụ nữ trước lần hẹn thứ ba. Hôm nay đã là lần thứ ba

chúng ta đi chơi cùng nhau đấy, Mắt Xanh ạ. Tôi không nhớ rõ là khi nào người đàn ông có quyền được đòi hỏi nụ hôn của mình, nhưng ...". Bàn tay anh áp vào cổ cô. Những ngón tay khẽ luồn vào vào mái tóc mềm mại phía sau gáy. Bàn tay kia của anh đặt dọc theo má cô, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm xinh xắn lên bằng ngón cái. "Tôi sẽ không chờ thêm nữa đâu".

Miệng anh chậm chậm hạ xuống môi cô. Có dư thời gian để phản kháng, nhưng Jessica lại không thể phát ra được một tiếng động. Sự tò mò muốn nếm trải nụ hôn của anh mãnh liệt hơn. Khi khoảng cách đã gần hơn, cô từ từ khép chặt mắt lại.

Và miệng anh bao phủ hết miệng cô. Cảm giác của nó thật nồng cháy và ẩn chứa sự từng trải. Khi nụ hôn trở nên ngọt ngào hơn, cảm giác thận trọng đã tan biến mất và Jessica đáp lại nụ hôn. Bàn tay cô tựa vào lồng ngực anh, cảm nhận cơ thể rắn chắc của anh qua lớp áo mỏng. Cô tựa cơ thể mình vào cơ thể anh. Sự kháng cự bị tan chảy khi cô cảm thấy có ngọn lửa nóng đang chạy dọc khắp cơ thể mình theo các mạch máu.

Nụ hôn đã kết thúc, nhưng miệng anh vẫn không rời khỏi môi cô. "Anh đã muốn làm điều này từ lâu lắm rồi", anh thì thầm thì.

Jessica nhận ra mình đang ước gì ạnh đã không phải chờ đợi quá lâu. Giây phút kế tiếp, ý nghĩ đó đã bị xua khỏi tâm trí cô bởi nụ hôn nồng cháy tiếp theo của anh. Áp lực phía sau cổ khiến cô nhón người lên, đứng trên đầu ngón chân. Cô cảm thấy như mình bị treo lơ lửng ở vách đá, mặt đất dưới chân dường như đang sụp xuống khiến cô rùng mình.

"Đừng nhìn xuống. Hãy ôm chặt lấy anh", Brodie thì thầm như thể anh biết rõ cảm nhận của cô vậy.

Cô nghe theo anh như một người mù, tay cô ôm quanh lưng anh, những ngón tay bám chặt vào chiếc áo đang bị căng ra bởi thân hình vạm vỡ. Áp lực của bàn tay anh lên đầu và cổ khiến cô cảm thấy đau, nhưng Jessica không phản kháng. Một giọng nói bên trong như nhắc cô rằng nếu Brodie thả ra, thân thể cô sẽ lao thẳng xuống vách đá.

Dần dần cô nhận ra rằng anh đang hạ cô xuống từ từ. Mặt đất dưới chân cô vững vàng trở lại và cô đang đứng vững bằng đôi chân mình. Nụ hôn nồng cháy của anh kéo dài thêm vài giây nữa. Trước khi bàn tay rời khỏi mặt cô, anh khẽ vuốt lại mái tóc vàng óng ả. Jessica miễn cưỡng mở mắt ra, hy vọng khuôn mặt mình trông không đăm đối như cảm giác.

Brodie nhìn xung quanh, sự chú ý của anh quay trở lại gương mặt cô khi anh cảm thấy cô đang nhìn mình. Đôi mắt xanh thẳm của anh lấp lánh đam mê.

“Có người nhìn lên chúng ta”. Anh nói như thể đó là lý do khiến anh dừng lại.

Jessica không cảm thấy xấu hổ khi nghe thấy điều ấy. “Ồ, thì ra thế”, cô thì thầm.

Brodie không phản ứng gì. Bằng sự im lặng đồng cảm, họ tiếp tục đi dọc theo con đường mòn ngang qua sườn đá để đến điểm cuối cùng. Từ đó, họ tiếp tục đi đến thác Hồng Ngọc, chiến trường Chickamauga và đến chiều tối thì ngừng lại và ăn vài lát bánh mì.

Không ai trong hai người nhắc đến nụ hôn bên cạnh thác nước. Nhưng Jessica nhận ra cô bắt đầu bị cuốn hút bởi người đàn ông này ngày càng nhiều hơn. Ngay cả cái chạm nhẹ nhất của anh cũng làm cô nhớ lại cảm giác gần gũi. Cô không hề cảm thấy hối tiếc cho sự thay đổi của mình.

Khi Brodie dừng xe trước chung cư nơi cô ở, cô cảm thấy buổi chiều này đã trôi qua quá nhanh. Rút chìa khóa ra khỏi ổ, giọng nói của anh như đánh động suy nghĩ của cô.

“Anh ước gì mình đã uống thêm một tách cà phê nữa khi người phục vụ đề nghị ở nhà hàng chiều nay”. Anh bước ra khỏi xe và bước lại bên cạnh cô.

“Nếu anh thích, em sẽ pha cho anh”, Jessica đáp lại.

Có một nét gì đó ranh mãnh trong ánh mắt anh khi anh cúi xuống nhìn cô và đóng cửa xe lại. “Anh cứ tưởng em sẽ không mời anh vào nhà chứ!”.

Vào trong căn hộ của mình, cô đi thẳng vào phòng khách. “Cứ ngồi chơi tự nhiên khi em pha cà phê”.

Cô đi vào bếp, đấu tranh với lý trí của mình. Sau khi đã rửa sạch chiếc bình thủy tinh, cô quay lại và thấy Brodie đã đi theo mình vào bếp.

“Anh chưa bao giờ biết cách làm cho mình cảm thấy dễ chịu khi ngồi một mình trong một căn phòng lạ cả”, anh giải thích về sự có mặt của mình trong bếp.

“Em hiểu ý anh muốn nói gì”, Jessica bật cười. “Em cũng vậy, luôn di chuyển ra phía đầu ghế ngồi, đợi chủ nhà quay lại. Thật là không thoải mái”.

Mặc dù cô đã nhiều lần có cảm giác giống như anh bây giờ, nhưng cô chưa bao giờ dám thừa nhận điều ấy với chủ nhà bằng một sự thẳng thắn chân thành như thế.

Bỏ cà phê vào ngăn lọc xong, cô đặt nó vào máy pha cà phê. Brodie quan sát cô, tay bắt chéo trước ngực, một bên hông tựa vào kệ bếp. Jessica đổ nước sôi vào máy pha, nhấn chiếc nút bật nó lên.

“Sẽ không lâu đâu”, cô nói.

Brodie đứng trước tủ chén. Khi Jessica bước lại gần, cô cảm thấy anh đang nhìn chằm chằm vào mình – không chỉ có đôi mắt, cả những giác quan khác của anh cũng đang quan sát cô. Cô nhận ra mình đang ước có đủ thời gian để tô lại son môi, chải lại tóc và thấm một ít nước hoa lên phía sau tai mình.

Khi cô bước ngang qua để sắp xếp lại mọi thứ trong tủ, Brodie bước ra để nhường chỗ cho cô. “Cà phê không phải là thứ anh muốn”.

Jessica nhìn anh. “Tại sao anh không nói trước khi em pha?”.

“Cả hai ta đều biết nó chỉ là một cái cớ. Một cái cớ để em mời anh vào và một cái cớ để anh đồng ý”. Brodie nói thẳng những gì mà cô và anh đang cố đóng kịch. “Em sẽ pha cho anh một tách cà phê và anh sẽ uống nó”. Anh với tới để ôm eo cô và kéo cô lại gần mình hơn. “Nhưng đó là lý do để chúng ta ở đây cùng nhau”.

Cô áp tay vào ngực anh với nỗ lực phản kháng yếu ớt khi ngẩng đầu lên để nhận nụ hôn của anh. Nó thật nồng nàn và mãnh liệt, anh tách môi cô ra để truyền sự đam mê vào đó như một ngọn lửa rạo rực. Tay cô vòng qua ôm cổ anh, những ngón tay khẽ luồn vào mái tóc đen dày.

Tay anh xoa quanh lưng và hông cô, ép chặt cơ thể mềm mại của cô vào thân hình vạm vỡ của mình. Mùi nước hoa nam giới thoang thoảng tỏa ra từ người anh, hương vị ngọt ngào từ môi anh, tiếng nhịp tim của anh đang áp vào cô – tất cả đều hòa quyện lại để khơi dậy các giác quan của cô. Jessica nhận ra mình đang mất kiểm soát, không chỉ về mặt thể xác mà cả về lý trí nữa.

Còn quá sớm. Cô không thể khuất phục dễ dàng trước một người mà mình mới biết. Cô quay người rút khỏi nụ hôn đam mê của anh chỉ để tránh cảm giác ham muốn khi anh cắn nhẹ

vào làn da nhạy cảm trên cổ mình. Cơ thể cô căng ra trong giây lát trước khi kéo người ra khỏi vòng tay của anh, nhưng anh không hề đuổi theo khi cô bước ra xa.

Jessica lảng tránh ánh mắt anh. “Em chợt nhớ ra mình còn một ít bánh kem trong tủ lạnh”. Cô nhận ra mình đang nói bập bẹ như người bị ngọng, nhưng cô không thể kéo dài sự im lặng bất chợt ấy. “Em mua ở ngoài tiệm, rất ngon. Anh có muốn ăn một miếng cùng với cà phê không?”.

Khi cô gần như mở tủ lạnh để lấy chiếc bánh, tay của Brodie đã ở đó để đẩy nó vào và kéo cô xoay người lại. Jessica lùi lại một bước, tựa lưng vào tủ lạnh, hơi lạnh tỏa ra trên vai cô. Brodie chống một tay vào tủ lạnh chỗ gần đầu cô.

“Không, anh không muốn ăn bánh”. Anh phát âm rành rọt từng từ.

Không chạm vào bất cứ đâu trên người cô, anh cúi đầu xuống hôn cô. Anh cho thấy sự khao khát dành cho môi cô, nếm nó, cắn nó, khơi dậy trong cô sự khao khát đang cháy bỏng. Miệng họ quấn lấy nhau, nhưng cơ thể hoàn toàn không có bất kỳ đụng chạm nào cả.

Cuối cùng, Brodie cũng dừng lại trong khi Jessica vẫn tựa yếu ớt vào tủ lạnh, cô cảm thấy tai mình đang nóng bừng. Anh áp lại gần và vôn vê khuôn mặt cô bằng những ngón tay mình. Ngón cái của anh kéo dọc theo đường cong trên miệng cô. Bàn tay còn lại kéo một đường thẳng từ cằm xuống cổ họng. Sau đó, cả hai bàn tay trượt xuống vai, rồi xuống ngực. Jessica rùng mình khi những động tác vuốt ve đó đang kích thích cảm giác của mình.

“Đừng run”, Brodie nói nhẹ nhàng. Giọng nói cũng đầy đam mê như hành động của anh vậy. “Anh sẽ không làm chuyện ấy với em đâu. Nói đúng ra là anh không có đủ thời gian dành cho nó”.

“Anh không có đủ thời gian à?”. Cô cảm thấy vui hay thất vọng đây? Cô cảm thấy quá bối rối đến nỗi không hiểu rõ được cảm xúc của mình lúc đó nữa.

“Phải, anh không có thời gian. Anh phải đi ngay”. Anh kéo cô khỏi tủ lạnh, hôn cô một lần nữa rồi thả cô ra. “Cà phê đã được pha xong rồi. Đổ vào tách cho anh đi”.

Anh bước về phía bàn ăn và ngồi xuống ghế trong khi Jessica cố gắng tập hợp lại các cảm giác của mình. Thật không công bằng khi anh khơi dậy niềm ham muốn trong cô rồi lại nói rằng mình phải đi. Sự tức giận dồn lên đôi tay khi cô cố gắng đổ cà phê vào tách.

“Anh có chắc mình có thời gian để uống nó không?”. Có một sự gắt gỏng trong câu hỏi của cô.

Một sự thích thú lấp lánh trong ánh mắt anh khi nhận ra điều ấy từ giọng nói của cô. “Anh sẽ không bảo em đổ nó vào tách cho mình nếu nghĩ mình không có đủ thời gian để uống đâu”.

“Em chỉ không muốn làm anh trễ cuộc hẹn của anh thôi”. Jessica đặt tách cà phê lên bàn ngay trước mặt anh.

Tay anh vòng qua eo, lấy tách cà phê còn lại cô đang cầm trên tay và để nó bên cạnh tách cà phê của mình. Trước khi cô có thể đoán ra được ý định của anh, Brodie xoay người cô lại và ấn cô ngồi xuống đùi mình.

“Em đã làm anh trễ rồi”. Anh cắn nhẹ vào tai cô. Bàn tay to rộng của anh nắm cả hai bàn tay cô. Jessica có thể cảm nhận được sự rắn chắc của bắp đùi anh bên dưới cô. “Máy bay đang đợi anh ngoài sân bay”.

Cô nhận ra rằng khi anh nói mình phải đi, anh có ý nói là mình sẽ rời khỏi nơi đây. “Anh sẽ đi đâu?”.

“Nashville”. Anh chỉnh lại cổ áo cô, rồi khẽ đưa đầu ngón tay chạy dọc xuống rãnh giữa ngực cô. “Anh phải có mặt ở đó vào lúc 7 giờ 30 phút. Lẽ ra anh phải đến đó vào trưa nay, nhưng anh đã trì hoãn cuộc hẹn đến buổi tối, chỉ để có thời gian trọn ngày hôm nay với em”.

“Em ...”. Jessica không biết phải nói gì. “Em đã không biết điều ấy”.

“Có lẽ giờ em đã hiểu anh quyết tâm như thế nào để có em”. Brodie ôm chặt cô, đôi mắt xanh thăm nhìn cô đầy kiên định.

Cô không chắc anh có thật sự muốn nói như thế hay không, nhưng ngay lúc này đây, điều ấy không quan trọng. “Khi nào thì anh quay về?”. “Một ngày nào đó vào tuần sau”. Tay anh đặt xuống để xoa nhẹ đùi cô. “Anh không biết chính xác khi nào nữa – anh sẽ gọi cho em”.

Anh nói như thể biết chắc rằng cô muốn gặp lại mình nữa vậy. Jessica không quan tâm, vì sự thật là cô muốn.

“Số điện thoại của em không có trong danh bạ”.

“Anh đã có nó rồi”, Brodie nói.

“Làm thế nào anh có được nó?”. Cô nhúu mày khó hiểu.

“Lần trước ở đây, anh đã cố gắng nhớ nó từ chiếc điện thoại ở phòng khách”. Anh mỉm cười ngạo mạn với cô.

Lẽ ra cô nên tức giận vì anh đã quá tùy tiện, nhưng cô đã không nổi giận. Cô không thể cảm thấy gì khác ngoài sự hấp dẫn nơi anh. Có một cảm giác thận trọng đang báo động cho cô biết là mình đang gục ngã trước anh quá dễ dàng, nhưng cô không thể nghe theo nó nữa.

Ánh mắt anh dồn vào đôi môi cô. “Anh nghĩ cà phê là thứ duy nhất xung quanh đây đang nguội đi”. Đột nhiên anh cúi xuống hôn cô trước khi nhắc cô đứng dậy. “Anh phải uống nó và lên đường thôi”.

Jessica dùng tay hất mái tóc về phía sau và với lấy tách cà phê của mình. Cô cảm thấy nó mới nhạt nhẽo làm sao. Cô vẫn đứng khi Brodie uống cạn tách cà phê của mình. Đứng dậy khỏi ghế, anh vuốt nhẹ má cô.

“Anh sẽ gọi cho em”.

“Em biết rồi”. Jessica không tiễn anh ra cửa. Brodie tự tìm thấy lối ra khỏi căn hộ của cô.

Chương 7

Đến tối chủ nhật, Jessica gần như buộc phải thừa nhận rằng mình đã bị đánh gục bởi sự cuốn hút của anh. Cô đã từng được hôn, được yêu trước đây, nhưng sự mất tự chủ với Brodie quả là một điều điên rồ.

Ngồi khoanh chân trên ghế sofa, cô gấp lại cuốn sách mình đang cầm. Cô không hề đọc được chữ nào trong suốt một giờ đồng hồ và không thể tiếp tục giả vờ như đang chăm chú đọc nó. Thật buồn chán khi cứ ngồi lì trong nhà. Có lẽ cô nên gọi em họ của mình, Barbara Dane, con gái của chú cô, để xem cô ấy có muốn đi xem phim không. Bất cứ bộ phim nào có Tom Cruise hay Josh Hartnett đóng cũng được.

Khi cô với lấy chiếc điện thoại đang nằm cuối bàn, thì nó reo lên. Tay cô đột nhiên co lại với sự ngạc nhiên, rồi nhấc nó lên để trả lời, tự hỏi không biết có phải Barbara cũng có cùng suy nghĩ với mình không.

“Xin chào”.

“Tôi có một cuộc gọi từ xa dành cho cô Jessica Thorne”, một giọng mũi của người điện thoại viên ở khách sạn vang lên.

“Tôi đang nghe đây”. Tâm trí cô hoang mang. Người duy nhất chỉ có thể là...

“Xin chào, Mắt Xanh”.

Chính là Brodie. Tim cô đang nhào lộn trong lồng ngực. “Em nghĩ anh đã nói sẽ gọi cho em vào một ngày nào đó trong tuần sau”, cô bắt bẻ, nhưng không thể ngăn được sự hân hoan đang lan tỏa trong thâm tâm.

“Anh nói sẽ trở về vào một ngày nào đó trong tuần sau, nhưng đâu có nói là anh sẽ không gọi cho em trong suốt thời gian đó đâu”. Brodie sửa lại. “Có chuyện gì vậy? Có phải anh đã gọi không đúng lúc phải không? Em đang tiếp chuyện với một gã nào khác à?”.

“Rất tiếc là em chỉ có một mình”. Cô gắt gỏng trả lời, một bản năng tự vệ khi cô thắc mắc liệu Brodie có nghĩ rằng mình có thói quen xử sự với tất cả những chàng trai khác giống như với anh không.

“Ở nhà một mình vào tối chủ nhật à?”, anh có vẻ đang chế giễu sự cô đơn của cô.

“Em phải làm việc vào sáng mai”, cô nói.

“Anh quên em là một nhân viên chăm chỉ. Đó là lý do tại sao em có một buổi tối cô đơn phải không?”.

“Chính xác là tại sao anh lại gọi cho em?”, Jessica hỏi. “Nếu chỉ là để cười hoặc trêu chọc em...”.

“Lý do còn đơn giản hơn thế nhiều”, Brodie cắt ngang lời cô. “Anh muốn nghe thấy giọng nói của em”.

Có thật là anh muốn vậy không? Jessica thở hắt ra khi nhận ra rằng mình thật sự muốn có anh bên cạnh. Chắc anh cũng cảm nhận được từng nhịp thở hồi hộp của cô.

“Jessica?”. Giọng anh như có vẻ hồi hộp và lo lắng.

“Em đây”. Giọng cô dịu dàng hơn bao giờ hết.

“Anh...”. Anh dừng lại và cô có thể nghe thấy một vài tiếng ồn. “Có ai đó ngoài cửa. Anh phải ra ngoài xem sao”.

“Được rồi, tạm biệt, Brodie”.

“Jessica... anh sẽ gọi lại cho em”. Anh có vẻ đang vội và mệt mỏi. Và rồi chỉ có những tiếng tút tút kéo dài vì sự kết nối đã gián đoạn.

Jessica từ từ đặt điện thoại lên bàn và vòng tay quanh bụng. Cô ước gì mình có thể hiểu được anh. Cô ước gì mình có thể biết rõ liệu có nên tin anh hay không.

Thứ hai, thứ ba, thứ tư trôi qua chậm chạp khi cô vẫn chờ đợi cuộc gọi đã hứa của Brodie. Nhưng không có cuộc gọi nào từ anh. Jessica thắc mắc không biết có phải sự sắc sảo của cô vào

tối chủ nhật đã khiến anh thay đổi và không muốn gặp cô nữa hay không.

“Một ngày nào đó tuần sau”, anh đã nói thế. Chỉ còn lại vài ngày nữa là hết tuần rồi. Jessica buồn bã nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại trong văn phòng mình, sự có mặt của nó chi phối sự tập trung của cô với nỗi nhớ Brodie. Đó là cảm giác nằm ngoài sự kiểm soát của lý trí và cô phải chấp nhận nó.

Đường dây điện thoại nội bộ reo lên. Jessica nhấn nút kết nối với điện thoại ở bàn tiếp tân và nhắc điện thoại lên. “Tôi đây, Ann”. Cô trả lời cuộc gọi của mình. “Ai thế?”.

“Có ông Hayes đang ở đường dây số 1. Có phải ông ấy...”.

Nhưng Jessica đã trả lời cuộc gọi của Brodie. “Xin chào, Brodie”. Cô hy vọng giọng nói của mình không quá phấn khích như mình nghĩ.

“Chào, Jessica. Anh đang ở trong một cuộc họp nên chỉ có một vài phút để gọi cho em thôi. Chúng ta có thể cùng ăn với nhau tối nay”.

“Tối nay à?”, Jessica cảm thấy bực mình khi anh không hề hỏi liệu tối nay mình có rảnh hay không.

“Anh sẽ đến gặp em vào lúc 7 giờ 30 phút”.

“Em...”.

“Xin lỗi, Mắt Xanh, anh phải đi đây. Gặp em sau, tối nay”.

Đường dây đã ngừng kết nối. Jessica nhắc điện thoại ra khỏi tai, nhìn nó bất lực với nỗi tức giận vì bị sắp xếp giống như đồ vật. Ngón tau cô trắng bệch ra vì siết chặt điện thoại.

“Jessie à?”. Cánh cửa phòng mở ra và chú cô, Ralph Dane, ghé đầu vào bên trong. “Ann nói với chú rằng Brodie gọi cho cháu. Nói là chú muốn nói chuyện với anh ta một vài phút”.

“Anh ấy đã gác máy rồi”, cô nói cứng nhắc.

“Gác máy rồi sao?”. Đôi lông mày đen nhướng lên ngạc nhiên. “Thật là một cuộc nói chuyện ngắn ngủi. Tại sao anh ta lại gọi thế?”.

“Để nói là cháu sẽ cùng ăn với anh ấy tối nay”. Jessica phụng phịu, vô tình để lộ ra sự thật rằng cô đã được yêu cầu chứ không phải được mời.

Ralph Dane đã kết hôn nhiều năm và có ba cô con gái. Ông nhận ra vẻ phẫn nộ trên khuôn mặt của cháu mình và nguyên nhân của nó. Ông cố giấu nụ cười.

“Anh ta quên mời cháu phải không?”. Giọng ông có vẻ thông cảm, nhưng Jessica cảm thấy sự thông cảm đó dường như đứng về phía Brodie.

“Cháu bắt đầu nghĩ rằng Brodie chưa bao giờ biết hỏi. Anh ấy chỉ nhận, ra lệnh, hoặc tự thừa nhận”, cô cáu gắt.

“Đừng quá khó khăn với anh ta, Jessie”, ông chú cố gắng xoa dịu cô. “Ít ra là cháu cũng biết chắc rằng anh ta muốn dành thời gian cho mình chứ không phải một ai khác”.

“Cháu nên vui phải không?”. Giọng cô cũng không còn gay gắt như một vài phút trước nữa. Có sự an ủi khi biết rằng Brodie muốn ở bên cạnh cô. “Anh ấy có thể giả vờ đưa ra một lời đề nghị mà”.

“Cháu phải hiểu”, Ralph Dane cảnh báo, “một người đàn ông thành đạt như Hayes đi lại nhiều như một con thoi. Cháu phải mạnh mẽ, nhạy cảm hơn, nếu không anh ta sẽ bỏ rơi cháu. Không có nhiều thời gian để anh ta đưa ra những lời đề nghị ngọt ngào đâu”.

“Có lẽ vậy”, Jessica gật đầu và nhớ lại rằng môi trường anh lớn lên cũng chẳng dạy anh được những cách cư xử hoàn hảo.

“Khi cháu gặp anh ta tối nay, hãy nói là chú muốn nói chuyện với anh ta đôi điều về kế hoạch Janson đã đề ra. Chú nghĩ anh ta nên biết về chúng trước khi chú thực hiện bước kế tiếp”. Thời gian dành cho cuộc nói chuyện thân mật trong gia đình đã trôi qua và chú cô quay trở lại với công việc.

“Cháu sẽ nói với anh ấy”, cô hứa.

Đến 7 giờ 20 tối, cô cố gắng quên đi nỗi tức giận của mình về cách cư xử của Brodie. Chỉ cần nghĩ đến một chút thôi, đã khiến mắt cô ánh lên những tia nhìn hình viên đạn. Cô sẽ ăn tối với anh, nhưng nhất định sẽ không ngã vào vòng tay của anh khi anh bước vào.

Chuông cửa reo. Tim cô lại đập loạn xạ lên trước khi cô có thể kiểm soát nó. Sau khi đã hít thở thật sâu, cô vuốt nhẹ lại mái tóc và bước ra cửa.

“Anh đến sớm”, cô nói khi mở cửa cho Brodie. “Anh đã nói sẽ đến lúc 7 giờ 30, nhưng bây giờ chỉ mới 7 giờ 20 phút thôi mà”.

Ánh sáng long lanh trong mắt cho thấy anh muốn ôm Jessica nhưng cô đã quay vào, từ chối lời mời gọi mình đọc được trong cái nhìn của anh. Cô bước nhanh vào phòng khách, để anh tự đóng cửa.

“Đến sớm có phạm tội không?”, anh hỏi.

“Em vẫn chưa chuẩn bị”. Đó là một lời nói dối. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng từ 20 phút trước rồi.

“Jessica à?”. Giọng nói anh như ra lệnh và Jessica quay mặt lại nhìn anh. Anh nhìn khắp người cô. “Đối với anh, em trông hoàn hảo rồi”.

Tất cả mọi giác quan của cô dường như đều có cảm giác với anh, người đàn ông có vẻ điển trai chết người mặc bộ vest đen đang đứng trước mặt mình. “Cám ơn”, cô đáp lại lời khen tặng của anh một cách cứng nhắc, “nhưng son môi của em...”.

“Em cần phải bề bộn hơn một chút”. Anh nắm lấy và kéo cô vào vòng tay mình.

Cô cố gắng giữ chặt môi trong nụ hôn nồng cháy từ miệng anh, như ngọn lửa đam mê đã khiến nó mềm ra và toàn thân cô thả lỏng trong vòng tay anh. Khi ngược đầu lên, anh nhìn cô bằng đôi mắt xanh thăm thẳm đầy quyến rũ.

“Như thế tốt hơn”, anh tình nghịch.

Ánh mắt cô nhìn vào miệng và vết son còn vương lại trên môi anh. “Môi anh dính son kìa”, cô nói và rời khỏi vòng tay anh, trở về tư thế ban đầu.

Brodie lấy một chiếc khăn tay từ trong túi ra để lau đi vết son dính trên môi mình. “Có chuyện gì thế, Jessica?”.

“Chẳng có gì cả”, cô trả lời.

“Có đấy. Em đang bực mình vì chuyện gì ấy”, anh khẳng khái.

Jessica biết sẽ chẳng có gì giấu được đôi mắt sắc sảo ấy cả. “Nếu em nói với anh rằng mình đã có những kế hoạch khác cho tối nay rồi thì sao?”, cô hỏi.

Anh đột nhiên cau mày nhìn cô, cái nhìn của anh đột nhiên sắc lạnh. “Em đã có kế hoạch khác à?”.

“Đây là lúc thích hợp để hỏi đúng không?”. Cô bật cười nhạt nhẽo.

Brodie nắm lấy vai Jessica. Cô mặc chiếc áo đầm không tay và ngay giây phút tay anh đặt lên người cô, nó nhẹ nhàng xoa quanh cánh tay mềm mại. “Nếu em nói với anh trước”, anh bắt đầu với sự kiên nhẫn.

“Nếu như anh hỏi em”, Jesssica đáp lại, “thì em đã nói rồi”.

Anh kìm lại nổi tức giận. “Chúng ta có bao nhiêu phút trước khi anh ta xuất hiện?”.

Mắt cô mở to với sự kinh ngạc và tổn thương. Anh thực sự tin là cô sẽ đi với người khác và chẳng hề ghen. Jessica không biết nên khóc hay nên cười nữa.

“Cả đêm”, cô gay gắt trả lời. “Thật đáng tiếc là em chẳng có cuộc hẹn nào cho tối nay cả. Nhưng anh cũng cần có một chút lịch sự để hỏi em trước chứ?”. Cô nhìn vào nút thắt nơi cà vạt của anh. “Em không muốn bị coi như là đồ vật. Và em sẽ không nằm trong sự sắp đặt của anh đâu!”.

Anh nâng cằm cô lên, đôi mắt anh lấp lánh sự thích thú. “Anh không coi em là đồ vật, Mắt Xanh ạ. Ít ra là anh không có ý đồ”, anh nói.

“Em... em hy vọng là anh không như thế”. Jessica thấy rằng rất khó tiếp tục tức giận với anh.

Brodie rút tay vào túi áo. “Đây, anh mua cho em cái này”. Khi rút ra, tay anh cầm theo một hộp quà nhỏ. Jessica chần chừ nhận nó từ tay anh và mở nắp ra. Trên một lớp vải lót bằng nhung màu đen là một sợi dây chuyền vàng có mặt kim cương xanh lấp lánh.

“Ôi, thật đẹp”, cô thốt lên và cảm thấy bụng mình như co thắt lại. Cô đóng hộp và đưa nó cho anh. “Em không thể nhận nó được”.

“Tại sao?”. Đôi lông mày đậm nhíu lại. “Anh đã mua nó cho em mà”.

“Nó quá đắt tiền”, Jessica nói, “Em không thể nhận nó”.

“Em đã quen với những thứ đắt tiền rồi mà. Anh nên mua cho em một loại nữ trang giá rẻ tiền mà có thể khiến em cảm thấy mình bị xúc phạm, đúng không?”, Brodie tức giận.

Cô ngẩng đầu lên, cảm cô run run với niềm kiêu hãnh. “Ít ra em cũng sẽ không cảm thấy rằng anh đang cố gắng mua chuộc em”.

“Mua chuộc em à!”, Brodie nổi giận nhưng cố gắng kìm nén cảm xúc của mình. “Anh không hề có ý muốn mua chuộc em”.

“Anh có thói quen mua dây chuyền kim cương cho bất kỳ cô gái nào mình tình cờ hẹn hò phải không?”.

“Không, anh không có thói quen đó”, anh gằn giọng. “Anh chỉ mua quà cho những người đặc biệt đối với mình. Động cơ này rất đơn giản: Anh muốn mang lại cho họ niềm vui. Đó là lý do tại sao anh muốn làm điều đó cho em”.

Có lẽ anh không phải đang cố gắng mua chuộc cô. Jessica bắt đầu hoài nghi về những gì mình đã nghĩ về anh. Cô đã nhìn thấy nổi tức giận và sự thất vọng trong mắt anh.

“Vậy thì anh không nên mua những món quà đắt tiền như thế này và mọi người sẽ không hiểu lầm anh”, cô cố gắng biện minh cho lời nói của mình.

“Giá cả đều tương đối. Anh có đủ khả năng mua sợi dây chuyền này”. Anh giơ hộp nữ trang lên. “Khi 15 tuổi, bỏ ra 5 đô la để mua một món quà là cả một vấn đề với anh. Bây giờ thì anh có khả năng mua những thứ đắt tiền hơn nhiều so với món quà này”. Anh nhìn cô trong giây lát. “Anh muốn em có được sợi dây chuyền này, Jessica. Em sẽ nhận nó chứ?”. Cô ngập ngừng. “Có tiền để làm gì”, anh khẳng định, “nếu em không thể dùng nó cho những người mà mình quan tâm?”.

Lý lẽ anh nêu ra là không thể phủ nhận được. Cô miễn cưỡng chìa tay ra nhận hộp quà. “Brodie, anh thật chu đáo”. Cô nói lời chấp nhận như thể mình là một đứa trẻ đang bị buộc phải nói những điều đúng đắn. “Nó rất đẹp. Cảm ơn anh”.

“Jessica”, anh gọi khẽ tên cô.

Cô ngược mắt nhìn anh. Đôi mắt xanh của cô long lanh niềm kiêu hãnh. Cơ quai hàm của anh căng ra. Tay anh ấn mạnh lên vai cô.

“Anh tặng cho em sợi dây chuyền với cảm giác hạnh phúc”, anh thì thầm vào tai cô. “Tại sao em không có một chút cảm giác nào khi nhận nó vậy?”.

“Em đã cố gắng”. Cô trả lời cũng cứng nhắc như cơ thể cô lúc ấy.

“Chắc hẳn em đã không cố gắng đủ”. Anh kéo mạnh cô vào ngực mình. “Cảm giác ấy có thể được biểu lộ mà không cần lời”.

Những ngón tay khê vuốt mái tóc cô ra phía sau, nhắc đầu cô lên. Cánh tay anh ôm chặt lấy xương sườn khiến cô như muốn nghẹt thở, trong khi miệng anh như nhai ngấu nghiến môi cô. Jessica bị kẹt cứng trong sự chiếm hữu của anh.

Cô đã khiến anh nổi giận, khuấy động lại những bản năng đang âm ỉ từ thời thơ ấu của anh khi sự tồn tại và sức mạnh sẽ chiến thắng tất cả. Bất chấp sự chiếm hữu đầy bạo lực, trái tim sắt đá của cô cũng phải tan chảy trước sức mạnh không thể chống cự lại được của anh. Cô đã bị nó đánh bại.

Cảm giác nộ hôn của anh chuyển từ sự trừng phạt sang đam mê. Cánh tay chiếm hữu mạnh mẽ của anh thả lỏng ra thành lớp đệm mềm mại như nhung, những ngón tay như đang đánh thức cảm giác của làn da cô. Jessica đang trải nghiệm sự sung sướng mãnh liệt bởi việc bị chiếm hữu và cô đã đáp lại. Brodie kéo môi mình ra khỏi môi cô và di chuyển nó xuống dần tới điểm kích thích ở đáy tai.

“Chúng ta không có nhiều thời gian”, anh thì thầm, hơi thở nóng của anh tạo nên những rung động ở làn da của cô. “Em có thích sợi dây chuyền không, Jessica?”.

“Có”. Cô thích tất cả mọi thứ từ anh – sự tức giận, nộ hôn và tình yêu của anh.

Đó là một phát hiện mới và cô nhắm mắt lại để che giấu những gì mình đang nghĩ khi anh nhắc đầu lên. Đầu cô vẫn ngửa ra sau trên bàn tay rắn rỏi của anh.

“Em sẽ đeo nó tối nay chứ? Ngay ở đây”. Miệng anh dừng ngay ở chỗ lõm trên cổ cô.

“Vâng”, Jessica trả lời, hít nhẹ mùi cơ thể anh.

Brodie buông cô ra và lấy hộp nữ trang từ tay cô. Anh mở nắp lấy sợi dây chuyền ra và Jessica thấy ánh sáng lấp lánh phản chiếu từ viên kim cương đang từ từ lại gần mình. Cô kéo mái tóc dày sau cổ lên khi những ngón tay của anh chạm vào.

Khi anh đã đeo xong, Jessica sửa lại sợi dây chuyền, đặt mặt kim cương nằm ngay giữa cổ. Brodie xoay người cô lại để cô thể ngắm nhìn mình trong chiếc gương trên tường, nhưng Jessica chỉ có thể nhìn sơ qua hình ảnh của mình trước khi đôi mắt cô chuyển hướng tập trung sang anh. Anh đang đứng ngay sau cô, thật cao lớn và quyến rũ.

“Nó đẹp quá”, cô nói với anh. “Em thật sự thích nó”.

“Thật không?”. Đường cong nơi khóe miệng anh như muốn bắt bẻ lời nói của cô. “Anh thích hành động hơn lời nói của em nhiều. Nó có sức hấp dẫn hơn”.

Cái nhìn dò xét của anh khiến Jessica nhận ra mái tóc rối và đôi môi đã bị lau sạch son bởi nụ hôn của anh. Cô khác xa với người phụ nữ mà Brodie đã gặp trong ngày đầu tiên anh trở về.

“Em nên đi sửa soạn lại, nếu không những người khác sẽ đoán được lý do tại sao chúng ta lại đến trễ đấy”, Brodie hài hước.

“Những người khác à?”, Jessica ngạc nhiên.

“Phải, đó là tin xấu của anh dành cho tối nay. Chúng ta sẽ không ăn tối một mình”. Anh đi ra khỏi chỗ chiếc gương và Jessica quay lại nhìn. “Chúng ta sẽ đến ăn tối ở nhà Janson”.

“Anh đã nói là những người khác. Điều đó có nghĩa là có nhiều hơn hai người”. Cô nói.

“Anh nghĩ có khoảng một tá người cả thầy – Janson, luật sư của ông ta, luật sư, kế toán của anh, con trai của Janson và một số người khác nữa”.

“Nghe cứ giống như là một cuộc họp hội đồng quản trị”, Jessica nói đùa.

“Đại loại là như thế”. Anh nở nụ cười. “Janson đã cố gắng mời anh đến nhà ăn tối nhiều lần để gặp vợ và gia đình ông ấy. Có vài vấn đề liên quan đến việc thành lập công ty mới. Anh đã kết hợp công việc với nghi thức giao tiếp xã hội này để có thể giải quyết được cả hai vấn đề trong cùng một lúc”.

“Thật ra, anh đang giải quyết cả ba vấn đề đấy chứ. Anh đã bỏ sót em”. Jessica mỉm cười,

cảm thấy thất vọng khi họ không ở một mình cùng nhau tối nay.

“Em không phải là một vấn đề, Jessica”. Anh nhìn cô. “Khi tất cả những chuyện này diễn ra, anh không thể chấp nhận được cảnh mình sẽ không gặp em. Anh muốn ở bên em... nếu không thể chỉ có hai chúng ta thì sẽ ở cùng với người khác”.

Một cảm giác hạnh phúc xuất hiện trong cô, an ủi đi phần nào nỗi thất vọng. “Em...”. Sự cảm động Jessica muốn nói ra đột nhiên nghẹn cứng trong lưỡi cô, nên cô đã thay đổi. “Em sẽ sửa soạn xong ngay trong vài phút thôi”.

Thoa lại phấn, cột lại tóc và sửa lại cổ áo ngay ngắn, Jessica bước ra khỏi căn hộ cùng Brodie. Trên đường đến nhà Janson, cô chợt nhớ đến lời nhắn của chú mình và nói với anh. Anh thở dài cho thấy sự sốt ruột và sau đó lại rơi vào im lặng.

Nhà Janson là một căn biệt thự rộng có cấu trúc hai tầng với cổng vòm ở lối vào. Chủ nhà đã đứng sẵn ở cửa để chào đón và thông báo rằng họ là những vị khách đến sau cùng. Khi được dẫn đến căn phòng khách sang trọng, Jessica nhận ra mình đang hồi hộp khi nghĩ đến cảnh gặp mặt những người cùng làm việc với Brodie.

Brodie giới thiệu Jessica với từng người. Cô bắt tay với Drew Mitchell, một người đàn ông đẹp trai, hơi gầy, là cố vấn pháp luật cho Brodie, và vợ ông ta, Marian. Tiếp đến là một người đàn ông đầu hói, đeo cặp kính râm đen, có nét mặt nghiêm nghị - Cliff Hadley, cố vấn tài chính của Brodie. Sau đó nữa là luật sư của Janson, một người đàn ông thanh lịch miền Nam tên là Lee Cantrel. Vợ ông ta, Rachel lớn hơn Jessica vài tuổi và là người quen của cô. Cuối cùng là con trai của Janson, vợ anh ta, Sue, và bà chủ nhà, Emily Janson.

Khi Brodie đã giới thiệu Jessica với mọi người xong, Cal Janson vỗ vai anh. “Đã đến lúc uống một vài ly rồi. Tôi biết anh thích rượu whisky ngô, Brodie. Thế còn người phụ nữ trẻ này thì sao?”.

“Vui lòng cho cháu một ly Chardonnay”, Jessica yêu cầu, biết rằng những người đàn ông đứng tuổi ở đây sẽ ngạc nhiên nếu cô yêu cầu một loại rượu khác mạnh hơn.

Lập tức, mọi người được chia làm hai nhóm: đàn ông và phụ nữ. Brodie đi vào góc phòng với những người đàn ông và Jessica bị kéo vào nhóm của những người phụ nữ.

“Cha mẹ của cô dạo này thế nào?”, Emily Janson hỏi. “Ủy ban rất tiếc phải thiếu mất họ khi

họ bán nhà và nghỉ hưu ở Florida”.

“Họ muốn sống gần cháu ngoại của mình”, Jessica lịch sự giải thích.

“Đương nhiên rồi. Khí hậu ở đó thật tuyệt vời. Cal và cô thường đến đó chơi một, hai tháng vào mùa đông, nhưng cô không bao giờ có thể thuyết phục được ông ấy rời khỏi những ngọn đồi ở Tennessee này vĩnh viễn”.

Cuộc tán gẫu bắt đầu. Emily Janson quả thật là bà chủ nhà hoàn hảo, kéo từng người vào cuộc nói chuyện và không để bất kỳ một ai cảm thấy lẻ loi đơn độc. Một lúc sau, bữa tối được dọn lên. Jessica nhận ra mình ngồi đối diện với Brodie, đang ngồi ở bên kia bàn.

Cô nhớ lại anh từng nói rằng mình không muốn bị tước đi niềm vui gặp cô. Nhưng xem thái độ của anh kìa. Cô nhìn về phía anh. Anh đang chăm chú lắng nghe những gì luật sư của mình đang nói với một âm lượng nhỏ. Jessica thấy anh vỗ trán, nhíu mày. Nhưng anh không hề liếc nhìn cô. Cô không thấy anh nhìn mình tí nào cả.

“Jordanna thế nào?”, Rachel Cantrel hỏi qua chiếc bàn ăn dài và sang trọng. “Cô ấy và Tom vẫn còn sống với nhau hay đã chia tay rồi?”.

“Jordanna và Tom đang sống rất hạnh phúc”, Jessica bình tĩnh trả lời nhưng cô cay đắng nhận ra rằng việc đề cập đến tên của chị cô đã lôi kéo được sự chú ý của Brodie trong khi sự có mặt của cô lại không làm được điều ấy.

Bữa ăn trở thành cực hình, những món ăn được chế biến tuyệt vời đối với Jessica thật nhạt nhẽo. Ngay cả nếu Emily thấy sự chán ăn của cô, bà ta cũng không than phiền vì phép lịch sự. Sau bữa tối, mọi người trở lại phòng khách để uống cà phê và rượu. Những người đàn ông một lần nữa lại tụ tập ở một bên, tiếp tục thảo luận về công việc làm ăn, trong khi những người phụ nữ ngồi thành một nhóm ở phía đối diện.

Jessica ngồi trên một chiếc ghế sofa êm ái, tay cầm chiếc tách bằng sứ Trung Quốc được đặt trên một cái đĩa nhỏ. Từ chỗ ngồi của mình, cô có thể quan sát được phía những người đàn ông. Brodie hiếm khi nói, vẻ mặt vô cảm của anh không tiết lộ được những gì mình đang nghĩ trong đầu. Hai, ba lần cô để ý thấy anh vỗ trán. Cử chỉ ấy cho thấy có điều gì đó rất nghiêm trọng đang gây rắc rối cho anh.

“Cô quen Brodie lâu chưa?”, một giọng nói cất lên bên cạnh cô.

Nhận ra mình đã bị bắt gặp đang nhìn trộm Brodie, Jessica quay lại nhìn người phụ nữ đang ngồi bên cạnh cô. Đó là Marian Mitchell, vợ của người cố vấn pháp luật cho Brodie.

“Không, cũng không lâu lắm”, cô thành thật và chuyển đề tài sang Marian. “Chị ở đây à?”.

“Trời ạ, không đâu”, chị ta cười to. “Chúng tôi sống ở Richmond – hoặc đã từng sống ở đó, nhưng rất ít khi chúng tôi ở đó. Kể từ khi Drew bắt đầu làm việc với Brodie, thì nhà của chúng tôi trở thành nơi mình *đã từng sống*”.

“Chồng chị làm cho Brodie được bao lâu rồi?”.

“Đến giờ gần được 6 năm rồi. Từ lâu rồi đã không thể đếm xuể bao nhiêu sân bay hay khách sạn mà chúng tôi đã từng ở qua”. Nhưng Marian Mitchell không có vẻ như đang than phiền.

“Chị có cảm thấy khó chịu không?”, Jessica tò mò hỏi.

“Drew thích làm việc cho Brodie. Anh ấy thích sự thú vị, cảm giác của việc không bao giờ biết được điều gì sẽ diễn ra kế tiếp. Ba tháng đầu, tôi ở nhà và chỉ gặp Drew tổng cộng có 48 tiếng đồng hồ. Hóa đơn điện thoại của nhà tôi cũng ngang ngửa nợ quốc gia vậy! Tôi đã nhận ra mình phải chọn lựa sống cuộc sống của người quả phụ hay dọn đồ và đi cùng anh ấy đến bất cứ nơi nào. Tôi chưa bao giờ hối tiếc về quyết định đi theo anh ấy”.

“Xin lỗi”, Sue Janson cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

“Rất vui được gặp hai chị”.

“Cô về à?”. Marian ngạc nhiên ngược nhìn lên.

“Dạ phải, chúng tôi đã hứa với người giữ trẻ sẽ về nhà lúc 11 giờ và bây giờ đã quá 10 giờ rồi”, người phụ nữ trẻ giải thích.

Cô nói lời tạm biệt rồi đi về phía những người đàn ông. Phải mất một vài phút để cô có thể thuyết phục chồng mình rằng họ phải đi về nhà.

Việc họ phải về không ảnh hưởng gì lắm đến những người đàn ông, ngoại trừ việc thảo luận bị gián đoạn trong giây lát. Emily Janson mang thêm cà phê đến.

Chương 8

Đã hơn 11 giờ tối. Bốn người phụ nữ đã chuyện trò xong, nhưng nhóm đàn ông vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Jessica cảm thấy như họ đang quên mất mình đang ở trong phòng.

Marian Mitchell lấy tay che miệng ngáp và liếc nhìn Jessica, Rachel Cantrel và bà chủ nhà. “Cuộc thảo luận này sẽ kéo dài đến tận 3 giờ sáng – tôi đã quen với chuyện này từ lâu rồi. Xin lỗi”.

Cô bước nhanh về phía chồng mình, thì thầm điều gì đó vào tai anh ta và chờ đợi. Drew nhìn vợ và nở nụ cười xin lỗi rồi tiếp tục cuộc thảo luận gấp gáp với những người khác. Một quyết định nào đó phải được tán thành rồi, vì Jessica thấy Brodie tách ra khỏi nhóm và bước về phía mình.

Anh cầm tay cô và gật đầu chào hai người phụ nữ đang ngồi cùng. “Cảm phiền cho chúng tôi nói chuyện trong giây lát nhé?”.

“Đương nhiên rồi”, Emily Janson mỉm cười trả lời.

Tay Jessica cảm thấy lạnh trong cái nắm tay ấm áp của anh khi anh dẫn cô ra một căn phòng nghỉ lớn. Anh trông có vẻ như không tồn tại ở đây. Mặc dù anh đang ở đây cùng cô, nhưng tâm trí anh đang ở đâu đó. Anh dừng lại ngay đại sảnh.

“Drew đang gọi một chiếc xe đến để đưa Marian trở lại khách sạn. Anh biết em đã mệt và còn phải làm việc vào sáng mai. Anh không biết cuộc thảo luận này bao giờ mới kết thúc, nên anh đã nói Drew yêu cầu tài xế đưa em về sau khi đã đưa vợ mình về khách sạn”, Brodie nói cho cô biết bằng giọng lạnh lùng của một người kinh doanh.

“Anh thật chu đáo”, Jessica đáp lại, cố gắng không cảm thấy bị xúc phạm khi nghĩ rằng anh đang cố gắng tống khứ cô giống như là một sự bất tiện vậy.

Sự chua chát trong giọng nói của cô khiến anh nhú mắt lại. “Anh không biết mọi chuyện lại

diễn ra thế này khi mời em đi cùng anh tối nay”.

“Em biết mà”, cô nói. “Và em biết chuyện này rất quan trọng với anh”.

“Lẽ ra anh phải tự đưa em về nhà, nhưng...”.

“Em hiểu mà, Brodie”, Jessica cắt ngang.

Anh nôn nóng liếc nhìn về phía phòng khách. Cô và anh vẫn nằm trong tầm nhìn của mọi người mặc dù không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ.

“Thật không?”, anh thì thầm.

Tay anh nắm chặt vai khi đẩy cô ra khỏi cửa phòng khách. Vài giây sau, cô bị dồn vào tường, một cánh tay của anh tựa vào tường phía trên đầu cô, bàn tay còn lại đặt dọc theo má cô. Áp lực của cơ thể anh lên người cô khiến cô không còn nghi ngờ gì nữa về sự ham muốn của anh trong khoảnh khắc ấy. “Em có hiểu rằng tất cả những gì anh muốn làm lúc này là ngủ cùng em không?”. Brodie thì thầm trước khi miệng anh che phủ lấy môi cô.

Jessica chỉ có thể trả lời câu hỏi bằng cách đáp lại nụ hôn nồng nàn thất vọng của anh. Tay cô xoa khắp quai hàm và cổ anh, những ngón tay như đang tìm kiếm vai anh. Anh trút những nụ hôn tức giận lên mũi, má và tai cô.

“Vấn đề không phải chỉ của riêng anh”, Brodie giải thích, giọng nói của anh bị cản bởi mái tóc cô. “Nếu chỉ là của riêng anh, anh sẽ tổng khứ chúng xuống địa ngục. Nhưng những người khác đang ngồi ở đó đã dồn hết năng lực, thời gian và tâm huyết vào dự án này”.

“Em hiểu”, cô lặp lại và thật sự lần này cô đã thông cảm hơn với anh.

“Này, Brodie, anh đang ở đâu?”. Drew Mitchell gọi lên từ phòng khách.

Brodie đỡ Jessica và đứng thẳng người lên. Vẻ tự chủ lại xuất hiện trên khuôn mặt, chuyển anh từ một người đang say đắm trở thành một con bạc lạnh lùng và quyết đoán. Anh đưa mắt nhìn Jessica như muốn để chắc chắn rằng cô cũng đã lấy lại sự tự chủ của bản thân. Cô đã đứng thẳng lên ngay ngắn và Brodie quay nhìn ra cửa.

“Ở ngoài đây, Drew”.

Người đàn ông cao gầy, tóc nâu tiến lại gần. “Tốt lắm. Jessica đang ở chỗ anh à?”. Brodie gật đầu. “Năm phút nữa xe sẽ đến”.

“Cảm ơn, Drew”, Brodie nhìn lại Jessica. Cái nhìn của anh vẫn lạnh lùng. “Em không sao chứ?”.

Cô tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô trả lời là không.

“Đương nhiên rồi”. Cô mỉm cười rụt rè vì đôi môi vẫn còn nóng bỏng bởi nụ hôn của anh.

Chỉ có đủ thời gian để nói lời tạm biệt và cảm ơn bà chủ nhà trước khi taxi đến. Cô đợi Drew hôn tạm biệt Marian. Brodie đã quay lại phòng khách nên họ chẳng có nụ hôn tạm biệt âu yếm nào cả.

Khi chiếc xe chạy ra ngoài đường lớn, Jessica tựa vào lưng ghế, nhìn ra bóng đêm tối đen bên ngoài.

“Cô sẽ quen với việc này thôi”, Marian nói.

“Xin lỗi, chị nói gì ạ?”, Jessica nhìn người đi cùng.

“Cô sẽ quen với những buổi tối kết thúc như hôm nay nếu cô tiếp tục còn gặp gỡ với Brodie”, Marian giải thích.

“Ồ”. Jessica không nghĩ ra được từ nào khác để trả lời.

“Cũng giống như giá cả, tất cả những kế hoạch của Brodie đều thay đổi mà không biết trước. Điều đó cũng có nghĩa là kế hoạch của chúng ta cũng sẽ thay đổi nữa. Đó là cách sống của họ - của Brodie và bây giờ là Drew”.

“Điều đó không làm chị khó chịu sao?”, cô lặp lại câu hỏi mình đã hỏi Marian lúc trước.

“Nếu cô yêu một người đàn ông, cô phải học cách chấp nhận cuộc sống của anh ta và không cố gắng thay đổi anh ta”.

Jessica có cảm giác như lời nhận xét của Marian giống như một lời khuyên dành cho cô. “Phải, đúng thế”, cô tán thành.

“Brodie là một người đàn ông hấp dẫn. Có lẽ nếu tôi gặp anh ta trước Drew, tôi đã phải lòng anh ta rồi”. Marian đùa. Cô có cảm giác rằng Marian rất yêu chồng mình. Chị chỉ nói đùa vậy để cô có thể tâm sự nỗi lòng của mình ra mà thôi. Nhưng Jessica vẫn chưa chắc chắn về cảm nhận của mình để có thể chia sẻ cùng chị.

“Chị có bao giờ gặp những người bạn gái khác của Brodie chưa?”. Cô hỏi dò.

“Bạn gái – đó là từ có ý nghĩa nhất”. Marian giống như đang cân nhắc kỹ câu hỏi của Jessica. “Tôi đã từng thấy anh ấy cùng một vài người phụ nữ khác, nhưng anh ấy chưa bao giờ đem họ cùng đến những cuộc gặp xã giao để giới thiệu với mọi người. Tôi nghĩ mình sẽ trả lời là không, tôi chưa từng gặp những người bạn gái khác của anh ấy. Cô là người đầu tiên đấy. Brodie thường giữ kín cuộc sống riêng tư của mình”.

“Tôi hiểu rồi”, Jessica tin chắc còn có những người phụ nữ khác trong cuộc sống của anh, nhưng thật cảm động khi nghe Marian nói rằng cô là người đầu tiên anh dẫn theo và giới thiệu cùng mọi người.

Chiếc xe dừng lại ở cổng khách sạn. Marian bước ra khỏi xe cùng với lời chào tạm biệt thân thiện, còn Jessica tiếp tục cuộc hành trình về nhà trong cô đơn.

Tại văn phòng vào sáng hôm sau, một bó 12 bông hồng đỏ thắm được gửi đến cho cô. Tin nhắn được viết trên tấm thiệp khá đơn giản. “Anh xin lỗi. B”. (B: Brodie).

Cả ngày hôm ấy, cô hy vọng anh sẽ gọi cho mình. Tối đó, cô ngồi sát bên chiếc điện thoại, nhưng nó chẳng vang lên một âm thanh nào cả. Đến sáng thứ bảy, có một tin nhắn cộc lốc trong hộp thư thoại của cô. “Phải bay đến nơi khác. Sẽ trở về vào tuần tới”.

Jessica bắt đầu trải nghiệm những gì mà Marian đã từng trải qua khi Drew vắng nhà thường xuyên. Nhưng không có nghĩa là cô hiểu được chính xác điều ấy. Hơn nữa, Marian đã kết hôn với Drew rồi, trong khi mối quan hệ của cô với Brodie chỉ mong manh như sợi tơ mảnh.

Tối thứ tư, điện thoại đang rung lên liên hồi khi Jessica trở về căn hộ của mình sau giờ làm. Cô tìm chìa khóa và với sự hấp tấp của mình, cô không thể khiến cửa mở nhanh hơn. Một vài giây phút khó chịu cũng qua đi khi cô mở được nó và chạy nhanh vào nhà để trả lời điện thoại.

“Xin chào?”. Lời chào của cô đến người gọi thật háo hức và vồn vã.

“Anh đã không gặp được em ở văn phòng. Anh đã gọi nhưng tiếp tân nói em vừa mới đi về”. Brodie không đáp lại lời chào.

Điều đó không quan trọng. Chỉ cần giọng nói của anh thôi cũng đủ khiến niềm hạnh phúc lan tỏa khắp trong cô. “Em chỉ vừa mới về đến nhà”, Jessica giải thích.

“Sau lần trước, anh nghĩ mình nên gọi trước để xem em có kế hoạch gì cho tối nay chưa”. Brodie đang nói bằng giọng chế giễu.

“Không có”, cô bình thản trả lời anh.

“Anh sẽ ghé qua”.

“Mấy giờ?”. Nhưng tín hiệu đã ngưng kết nối.

Jessica gác máy và nhìn quanh phòng. Cô vội vàng dọn dẹp, xếp gọn những cuốn tạp chí và chỉnh lại gối kê lưng trên ghế, đổ sạch tàn thuốc. Sau đó, cô vào dọn dẹp phòng ngủ và đi tắm.

Sau khi tắm xong, cô khoác chiếc áo choàng kiểu Nhật. Cô chải tóc kỹ càng rồi bắt đầu trang điểm.

“Lẽ ra anh đã đến sớm hơn rồi, nhưng anh ghé mua đồ ăn tối”. Brodie chỉ cho cô thấy túi thực phẩm trên tay anh. Đôi mắt xanh thăm dò xét của anh lướt khắp người cô từ đầu đến chân, nhận ra khoảng trống từ đầu gối cô trở xuống và chiếc áo choàng chỉ được cài bằng dây cột quanh eo. “Anh nên đến đây sớm hơn”, anh sửa lại với cái nhìn khao khát khiến nhịp tim của Jessica đập loạn xạ.

“Em không nghĩ là anh sẽ đến sớm như thế này”. Cô tránh qua một bên khi Brodie bước vào. Sự thiếu kiềm chế của anh không bao giờ ngừng nhắc nhở cô về những cảm xúc dạt dào của mình. Cô đóng cửa lại.

“Anh cứ để đồ vào trong bếp. Em chỉ cần một vài phút để thay đồ thôi”.

“Không cần”. Ngay sau khi cô đóng cửa lại, Brodie đã đặt túi thực phẩm trên một bề mặt phẳng gần nhất và chặn đường cô lại.

“Brodie, làm ơn mà!”, Jessica giơ một tay lên để chặn anh lại.

Anh dùng bàn tay ấy để kéo cô vào vòng tay mình. Cô gồng người lên, lắc đầu qua một bên để tránh nụ hôn của anh. Nhưng Brodie dường như lại cảm thấy thú vị khi khám phá từng centimet trên đôi vai trần của cô. Cô cảm thấy toàn thân như run lên với niềm đam mê mãnh liệt. Bị đánh gục bởi cảm giác, Jessica để anh chiếm hữu đôi môi mình, chỉ để tận hưởng cảm giác tuyệt vời từ nụ hôn.

Cô run bắn lên khi tay anh trượt vào bên trong chiếc áo choàng và vuốt ve bộ ngực căng tròn. Khi dường như chẳng có gì có thể dập tắt được ngọn lửa đam mê thì cô có cảm giác Brodie ngừng lại. Áo choàng của cô được kéo lại và cuối cùng là một nụ hôn lên môi cô. Sau đó anh xoay người cô lại.

“Có một chai rượu whisky ngô trong túi thực phẩm. Em có thể rót cho anh một ly không?” anh hỏi với giọng khàn khàn. “Anh sẽ cần nó”.

Jessica từ từ mở mắt, khó có thể tin rằng anh lại muốn kết thúc cảm giác này quá nhanh chóng. Cô cũng không chắc mình có muốn anh ngừng lại không nữa.

“Anh đã hứa sẽ không hối thúc em mà, Mắt Xanh, nên đừng nhìn anh như thế trừ khi em muốn điều đó”. Ánh mắt âm ỉ say đắm của anh nói cho cô biết đây không phải là lời cảnh báo vu vơ.

“Em...”. Jessica lúng túng, “Em sẽ rót cho anh một ly”.

Brodie bước lại gần cái túi, cầm chai rượu lên đưa cho cô, rồi xách túi lên đi vào bếp. “Anh đã nghĩ chúng ta sẽ ăn ở đây tối nay – đây là nơi duy nhất anh chắc chắn sẽ không bị làm phiền. Drew có thể đoán được anh ở đây, nhưng vì số điện thoại của em không được niêm yết, nên anh ta không thể kiểm soát anh được”. Anh đặt túi lên kệ trong khi Jessica mở tủ chén lấy ra một cái ly, “anh hy vọng em thích thịt bò”.

Lời chuyện trò của anh đã giúp cô có đủ thời gian để lấy lại tâm trí của mình. Cô tự hỏi có phải nó đã tập trung vào Brodie không. Có rất nhiều điều về anh mà cô chỉ mới bắt đầu hiểu ra. Anh muốn cô, nhưng anh vẫn chờ đợi cho đến khi cô có thể trao cho anh mà không hối tiếc. Sự tự chủ của anh cũng đáng sợ như sự mất tự chủ của cô vậy.

“Vâng, em thích thịt bò”, cô trả lời anh.

“Hãy chỉ cho anh mọi thứ ở đâu”. Brodie bắt đầu mở túi thực phẩm ra. “Anh sẽ nấu mọi thứ

trong khi em thay quần áo”. Anh trao cho cô một cái nhìn tinh nghịch. “Hãy tưởng tượng cha mẹ em sẽ nghĩ gì khi bắt gặp con gái mình đang tiếp chuyện với một người đàn ông cùng chiếc áo choàng này!”.

Jessica phớt lờ câu nói của anh. “Anh muốn rượu không pha hay sao?”.

“Thêm một ít nước và một viên đá vào sẽ tốt hơn”.

Cô thêm vào hai viên đá từ tủ lạnh và đặt nó lên kệ bên cạnh anh. Vô tình, tay cô nắm hai vật áo choàng khép chúng lại với nhau.

“Chỉ mất một vài phút thôi là em thay quần áo xong. Cứ ngồi uống rượu của anh đi. Khi quay lại em sẽ lo việc nấu nướng”.

“Anh sẽ nấu”, Brodie khẳng định. “Anh là đầu bếp giỏi đấy. Đừng quên anh đã xoay sở cuộc sống một mình, tự lập từ khi anh học cách biết đi”.

Và sự thật anh là một đầu bếp tuyệt vời. Thịt bò chín vừa phải và những củ khoai tây tươi được hấp vừa đủ để không mất chất. Sốt măng dẻo và mịn hơn bất kỳ loại sốt nào mà Jessica có thể tự làm, món tráng miệng là dâu tươi.

Không chỉ có bữa tối tuyệt vời mà cô còn có cuộc chuyện trò thân mật nữa. Họ nói về mọi thứ, tranh cãi về chính trị, ăn ý với nhau về sở thích âm nhạc, cùng thích một số nhạc sĩ. Đến lúc uống cà phê, đề tài được chuyển sang công việc làm ăn của anh và hai người làm việc gần gũi với anh – luật sư và người cố vấn tài chính cho anh – cả hai người Jessica đã gặp tuần trước.

“Drew đã trở thành cánh tay đắc lực của anh”. Brodie khuấy một ít cà phê còn lại trong ly. “Anh ta là một người rất có tài. Anh không biết làm thế nào mình có thể thành công như ngày nay nếu thiếu anh ta”.

Anh nhen lung linh. Những ngọn lửa đang nhảy múa lôi kéo sự chú ý của Jessica vào cặp nến đang ở giữa bàn, cặp nến mà Brodie đã mua tặng cô. Có lẽ sẽ thích hợp hơn nếu chúng được dùng trong lần đầu tiên cô ăn tối cùng anh ở đây.

“Em nghĩ Drew cũng rất tôn trọng và ngưỡng mộ anh”, cô phát biểu.

“Tại sao em lại nói thế?”. Ánh mắt họ chạm phải nhau trong ánh sáng lung linh từ ngọn nến.

“Marian đã kể cho em nghe Drew thích công việc của mình như thế nào và điều đó có nghĩa là anh ấy thích làm việc cùng anh. Cảm giác đó chỉ có được khi anh tôn trọng và nể phục người khác. Hơn nữa...”, cô mỉm cười, “...anh ấy phải yêu thích công việc của mình, nếu không anh ấy sẽ không thể nào theo kịp thời gian biểu của anh!”.

“Nó rất căng thẳng”, Brodie thừa nhận với nụ cười kèm tiếng thở dài. “Bạn sẽ quên mất thời gian và những thành phố. Tất cả những sân bay đều giống nhau”.

Jessica để ý thấy tách cà phê của anh đã cạn. “Anh uống thêm cà phê không?”.

“Làm ơn”. Anh đưa tách cho cô.

“Tại sao anh lại không lấy vợ, Brodie?”, bước lại từ chiếc bàn rót thêm cà phê cho anh, cô tò mò hỏi.

“Ai nói với em là anh chưa kết hôn?”.

Câu trả lời của anh như cú đánh vào bụng cô. Run rẩy, cô thả tay ra và chiếc tách cùng đĩa lót rơi xuống đất vỡ tan tành. Cô bám chặt vào ghế để khỏi ngã quỵ. Cho đến khoảnh khắc ấy, cô chưa bao giờ từng nghĩ rằng anh có thể đã kết hôn. Marian đã nói chị ấy từng nhìn thấy anh với những người phụ nữ khác, nhưng chị ấy cũng nói anh giữ cuộc sống riêng tư của mình rất kín đáo.

“Em đã làm bể cái tách rồi kìa”. Brodie đứng dậy khỏi ghế và cúi xuống lượm những mảnh vỡ.

Jessica nhìn anh chăm chăm. Mái tóc anh lấp lánh màu xanh đen trong ánh nến. Chiếc áo sơ mi trắng bao phủ bờ vai vạm vỡ của anh.

Khi anh đứng thẳng lên để đưa những mảnh vỡ cho cô, cô mới tìm thấy lại được giọng nói của mình, “Anh đã ... rồi sao?”.

“Anh đã gì chứ?”. Một bên lông mày nhướng lên thản nhiên.

“Anh đã có vợ rồi phải không?”.

“Em sợ mình đang tiến gần đến mối quan hệ với một người đàn ông đã có gia đình phải không?”. Anh nhận ra khuôn mặt tái nhợt của cô, mắt cô xanh và tròn như chiếc đĩa lót vừa bị rớt bể vậy. “Sẽ không đúng khi một người như em lại dính dáng đến một cuộc tình tay ba như thế, phải không?”.

Tay cô bị kẹt cứng vào lưng ghế. “Trả lời em đi, Brodie. Đừng đùa giỡn với em”.

“Thật đáng tiếc...”, vì cô không thể đưa tay ra nhận những mảnh vỡ, anh đặt chúng trên bàn, “...anh chưa từng kết hôn. Điều đó có làm em cảm thấy tốt hơn không?”.

“Đó có phải là sự thật không?”, Jessica vẫn nhìn anh chăm chăm, cổ họng cô như nghẹn lại.

“Em không tin anh à?” anh nhẹ nhàng trách móc.

“Em không biết phải tin vào gì nữa”. Cô quay đi, cảm thấy tức giận, lo sợ và bất an. Cô khoanh tay lại.

Nhẹ nhàng Brodie đi lại phía sau cô, bàn tay to lớn của anh ôm quanh cánh tay nhỏ nhắn của cô. “Em có thể tin điều này”. Anh hôn cổ cô.

Jessica nhắc vai lên để đẩy anh ra, nhưng anh đã chuyển ra trước mặt cô. Cô cố gắng quay đi nhưng lại bị kéo vào vòng tay anh.

“Và em có thể tin cái này nữa”. Miệng anh chạm vào môi cô trước khi cô có thể tránh nó.

“Dừng lại đi!”. Cô nghiêng đầu qua một bên, nhưng cô không cố gắng phản kháng.

“Em cảm thấy bị tổn thương và bối rối, phải không?”, giọng nói của anh chứa đầy sự thích thú và ngạo mạn.

“Phải đấy, quỷ tha ma bắt anh đi!”, Jessica nghiêng răng nói.

Cái nóng từ cơ thể anh đang đốt cháy làn da cô, mùi đàn ông của anh giống như thuốc phiện đối với thính giác của cô vậy. Cô nhận ra miệng anh đang gần môi mình như thế nào. Tất cả những điều này đang khuấy động dòng máu trong người cô.

“Em đang run đấy”, Brodie nhẹ nhàng kết tội cô, “nhưng không phải vì tức giận. Anh có thể thấy mạch đang đập ở cổ họng em. Anh làm em có cảm giác về những điều mà em nghĩ mình

không nên cảm thấy, nhất là đối với một người đàn ông đã có gia đình. Nhưng nếu đây là tội lỗi, Mắt Xanh ạ, thì hãy tưởng tượng ra xem thiên đàng sẽ tẻ nhạt như thế nào”.

“Hãy thôi chơi cái trò quỷ quái ấy đi!”. Cô nhắm mắt lại trong tích tắc, rồi mở ra để liếc nhìn anh. “Anh có vợ hay không?”.

“Anh đã trả lời câu hỏi ấy rồi. Tại sao anh phải trả lời lại nếu em đã không tin anh ngay từ đầu chứ?”, anh thách thức với cái nhún vai ngạo nghễ.

“Anh không thể chứng minh được nó. Em cũng đâu có cầm theo một tờ giấy nói rằng mình chưa có chồng đâu, đúng không?”.

“Đương nhiên là không”, Jessica vội vàng trả lời.

“Vậy thì tại sao anh lại phải tin là em chưa có chồng? Có lẽ em có một gã chồng ghen tuông đang nấp ở một góc nào đó, chờ để bắt quả tang khi chúng ta leo lên giường thì sao?”. Anh đặt một ngón tay dưới cằm để đẩy mặt cô lên đối diện với mình, một ánh sáng ranh mãnh đang nhảy múa trong đôi mắt anh.

“Em không nghĩ điều ấy buồn cười đâu”, cô ném cho anh một ánh nhìn giận dữ.

“Anh cũng vậy. Anh ước gì mình có thể chết trên giường, nhưng không phải dưới tay của chồng em”, Brodie châm biếm.

“Thôi ngay đi! Anh biết em không hề có chồng, ghen với chẳng tuông”, cô đáp trả.

“Còn anh thì sao?”. Brodie kéo đầu cô nghiêng qua một bên. “Hãy nhìn anh và nói cho anh biết em nghĩ anh còn có một người vợ đang trốn ở đâu đó đi”.

Jessica nhìn anh, nhưng cô chột đầu hàng trước đôi mắt xanh thăm sắc lạnh của anh. Cô lắc đầu. “Em không thể”.

“Vậy thì nếu anh mời em ăn tối cùng anh vào thứ bảy, em sẽ nhận lời chứ?”, anh nói như thể yêu cầu vậy.

Cô thở hắt ra như dấu hiệu của kẻ bị thu phục vậy. “Vâng, em sẽ nhận lời”, Jessica gật đầu.

“Với cảm giác chứ, Mắt Xanh”, Brodie ra lệnh. Cô thấy được sự mời gọi trong ánh mắt anh

khi nhìn lên. “Quý ả...”.

Cô nghe thấy tiếng cười thầm ngạo nghễ của kẻ chiến thắng trong hòng anh trước khi miệng anh đè lên đôi môi mềm mại của cô. Họ cứ tiếp tục như thế dưới sự dẫn dắt của anh. Bàn tay anh xoa quanh hông cô, ép chặt bụng cô lại bằng đùi anh. Ngón tay cô trải rộng trên ngực anh, khẽ luồn vào bên trong áo và xoa khắp ngực.

“Anh phải đi thôi, Jessica”, cuối cùng anh cũng thì thầm vào miệng cô.

“Bây giờ à?”. Cô như ngừng thở, môi cô đang run lên dưới cái miệng mạnh mẽ, ấm áp của anh. Cô không thể tin là anh đã nói thế.

“Phải, ngay bây giờ”. Nhưng miệng anh vẫn chưa muốn rời môi cô. “Máy bay của anh đang đợi anh”.

“Lại nữa sao?”. Cô thốt lên kinh ngạc.

“Anh chỉ bay về đây để được ở bên em tối nay vì anh đã không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa”.

Jessica có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập loạn xạ của anh. Và nhịp tim của cô cũng thế. “Em vui vì anh đã về đây”, cô nói.

Bàn tay anh nhắc lên để nắm lấy vai cô và đẩy cô ra một chút. “Nếu anh đi ngay bây giờ, anh chỉ có đủ thời gian để tắm trước khi máy bay cất cánh”. Anh quan sát ánh mắt đắm đuối của cô. “Trừ phi em muốn anh tắm ở đây... cùng em”.

Cô do dự, phân vân giữa câu trả lời *có* của cơ thể cô và *không* của tâm trí cô. Có một nụ cười tinh ranh từ miệng anh. “Một ngày không xa nữa, em sẽ không phải suy nghĩ trước khi trả lời nữa đâu, Jessica”. Anh thả cô ra. “Thứ bảy này. Tám giờ tối”.

“Vâng”.

Chương 9

Ngày thứ bảy đến thật chậm chạp với Jessica. Cô cứ quẩn quanh giữa việc đi thơ thẩn ngoài đường và kéo mình vào những trò tiêu khiển nhàm chán. Cô đã tiêu phân nửa số tiền lương của mình vào bộ quần áo màu be trông giống như một bộ đồ ngủ bằng lụa, rồi sau đó lại lo lắng mình sẽ ăn gì với số tiền lương ít ỏi còn lại.

Lời nhận xét của Marian về những kế hoạch thay đổi liên tục của Brodie khiến cô chờ đợi điện thoại reo. Cô bi quan nghĩ rằng có thể anh sẽ hủy buổi hẹn tối nay.

Cuối cùng, tối thứ bảy cũng đến và cô đã chuẩn bị sẵn sàng vào lúc 7 giờ tối. Chiếc kim giây đồng hồ gõ từng nhịp một. Cô sẽ phải chờ cho tới khi nó gõ thêm 360 nhịp nữa. Lần này, Brodie không đến sớm và anh cũng chẳng đến đúng giờ.

8 giờ 1 phút, Jessica bắt đầu đi tới đi lui trong phòng. Cô tưởng tượng ra những lý do khiến anh bị trễ: vì công việc, kẹt xe, hay tai nạn máy bay. Cô liếc nhìn ti vi, tự hỏi liệu có một vụ rơi máy bay nào hay không.

Một vài phút sau, cô vội lấy điện thoại thì chuông cửa reo. Cô lao ra và mở toang cửa. Rồi cô đứng chết trân vì Brodie đang đứng đó, vẫn còn sống và khỏe mạnh.

“Em không kiểm tra trước xem ai đứng ngoài à?”, anh cười.

“Em biết chắc đó là anh rồi”. Một cánh tay anh ôm quanh eo cô trong khi tay còn lại đóng cửa vào. Ngón tay Jessica vân vê dọc theo ve áo về phía cổ anh. Tay anh đặt trên lưng, ôm sát cô vào người mình. Sự tiếp xúc với cơ thể rắn chắc của anh đột nhiên dường như rất thân quen. Những nếp nhăn nơi khóe miệng anh hằn sâu hơn, cho thấy anh biết chính xác hành động của mình kích thích nhịp tim của cô.

“Một ngày nào đó, em sẽ mở cánh cửa ấy cho một người lạ mặt đấy”, Brodie cảnh báo. “Em cần phải lấp đặt một cái mắt thần vào cửa”.

“Người quản lý chung cư này cứ hứa hết lần này đến lần khác sẽ lắp đặt cho em một cái”, Jessica giải thích.

Cô ngược lên nhìn khuôn mặt anh, Brodie cúi xuống nhìn cô. Cái mắt thần hoàn toàn không nằm trong tâm trí cô, nhưng cô không thể đọc được những gì thể hiện trong mắt anh. Tất cả những gì cô biết là nó đang làm những điều điên rồ với mình, làm cô cảm thấy như mình không mặc bất cứ cái gì bên dưới chiếc áo có cổ viền ren của mình.

“Em đeo sợi dây chuyền anh tặng”, Brodie nhận xét, nhưng Jessica có cảm giác rằng cái nhìn của anh đang tập trung vào vị trí bên dưới mặt dây chuyền kim cương trên cổ cô.

“Vâng”. Cô cảm thấy nghẹt thở và cố gắng kiểm soát nhịp tim của mình.

“Không có bông tai. Đó có phải là lời mời gọi anh hôn vào đó không?”. Anh cúi đầu và nhẹ nhàng cắn vào tai cô. Hơi thở ấm áp của anh đang thổi bùng lên ngọn lửa đam mê trong cô.

“Em không có đôi nào trông hợp với mình cả”. Cảm xúc làm giọng cô run lên.

Từ tai đến cổ cô chỉ là một khoảng cách ngắn, nhưng Brodie dường như muốn tạo thành một kỷ lục. Miệng anh di chuyển chậm chạp, không dừng lại cho đến khi anh đã khám phá từng đường cong và nếp nhăn trên môi cô.

“Chúng ta có thể sửa điều ấy”, anh nói.

“Sửa cái gì?”. Có điều gì không ổn sao? Đôi môi đang run của Jessica nhận thấy rằng không có điều gì không ổn với nụ hôn cả. Điều bất mãn duy nhất chính là nó đã kết thúc.

Không trả lời, cánh tay anh lướt qua ngực cô, đút vào túi áo. Khi anh kéo tay ra, cô thấy một hộp vuông nhỏ. Với một cái gõ tay nhẹ khéo léo, anh mở hộp ra và một đôi bông tai kim cương sáng lấp lánh đang nằm trong đấy. Những viên kim cương lần này cũng lớn như viên kim cương đánh trên mặt dây chuyền trước vậy. Họng cô dường như bị bóp nghẹt.

“Brodie, đừng tặng chúng cho em”, cuối cùng cô cũng cố gắng thốt ra thành lời.

“Em không nghĩ rằng thật vô ích khi cố gắng dập tắt một que diêm đã bị đốt cháy hay sao?”.

Bàn tay anh đang đặt lên eo cô không cố gắng ôm lại khi cô quay đi. “Em nên học cách làm quen với việc nhận những món quà từ anh đi, Jessica, vì em sẽ nhận được rất nhiều từ anh đấy.

Anh sẽ không bao giờ bước đến cửa nhà em mà không có gì đâu”.

Jessica liếc nhìn qua vai cô. Đôi mắt xanh lơ của cô tròn xoe và bối rối. Dáng người cao ráo, điển trai của anh bị kéo vào ánh mắt cô. Cô tự hỏi, tại sao anh phải tặng mình những món quà đó? Có phải vì anh đã từng đến trước cửa nhà tìm chị cô với hai bàn tay trắng và đã bị khước từ?

Anh không nhận ra rằng đối với cô, tất cả những gì anh cần trao tặng là trái tim mình hay sao? Có lẽ anh biết. Có lẽ anh tặng quà cho cô vì anh không thể tặng cho cô điều mà cô muốn.

Cô kiểm soát sự run rẩy và cố gắng nở một nụ cười gượng gạo. “Nếu vậy, thì từ bây giờ em nên học cách để chấp nhận nó”. Nhưng cô không có ý nói về món quà.

Khi anh bước vào trong, Jessica lấy đôi bông tai ra khỏi hộp và đeo vào. Lần này, Brodie không đứng ở sau lưng cô như lần trước và cô quay lại để anh nhận xét.

“Trông thế nào?”, cô cố gắng tạo ra một khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

“Đẹp lắm”. Câu trả lời của anh chẳng có cảm xúc gì cả. Anh đứng đó, tay đút vào túi áo trông giống như một người mẫu của một tạp chí thời trang. Vẻ mặt nghiêm trang của anh trông thật nam tính và lạnh lùng.

Một cái gì đó bên trong Jessica đang dao động. “Chúng ta đi chưa?”.

Trong suốt bữa tối, không khí đã thay đổi. Sự e dè của cô đã bị lãng quên bởi sự duyên dáng hài hước của Brodie. Một lần nữa anh trở thành một người cởi mở. Họ cười nói vui vẻ, thảo luận sôi nổi về bất cứ đề tài nào. Không lần nào Jessica chịu khuất phục trước những ý kiến tranh luận của anh cả. Họ chỉ đứng dậy ra về khi không khí hoặc những ý nghĩ của anh đã tràn trề cảm xúc rồi.

Khi họ về đến căn hộ của cô thì cũng đã gần nửa đêm. Brodie lấy chìa khóa từ tay cô và mở cửa.

“Em sẽ giả vờ mời anh vào uống cà phê chứ?”. Anh mở cửa ra cho cô bước vào.

“Anh cũng sẽ giả vờ vào nhà để uống cà phê chứ?”, Jessica đối đáp.

“Đương nhiên rồi”. Tay anh ôm eo để dẫn cô vào nhà.

Đóng cửa lại, Brodie trao chìa khóa lại cho cô. Jessica bỏ nó vào giỏ xách và đi vào bếp, nhưng anh nắm tay và ngăn cô lại.

“Em đi đâu vậy?”.

“Bật máy pha cà phê lên”.

“Cứ giả vờ là nó đã được bật rồi và chúng ta đang đợi cà phê được pha xong”. Anh nắm chặt tay cô, kéo cô đi theo mình khi anh bước lại chiếc ghế sofa.

Anh ngồi xuống và kéo cô ngồi trên đùi mình. Anh không lãng phí thêm bất cứ giây phút nào nữa để nói chuyện hay chuẩn bị cho khúc dạo đầu. Miệng anh vội vàng tìm môi cô trong căn phòng mờ ảo. Tay cô vòng qua cổ anh, đáp lại nụ hôn cháy bỏng.

Tất cả các giác quan, dây thần kinh của cô trỗi dậy và bị nung nấu bởi sức nóng từ nụ hôn của anh. Sức nóng của nó làm tan chảy sự kiềm chế và đam mê đã đánh cắp sức mạnh của cô.

Tay anh chạm vào làn da cô và khiến cơ thể cô như bị đốt cháy. Anh từ từ di chuyển bàn tay đến mép áo ngực. Tay anh luồn vào trong và ôm trọn bầu ngực căng tròn của cô. Hơi thở thốn thức của ham muốn ngọt ngào đang bị kìm nén bởi nụ hôn đam mê của anh.

Cô bị đẩy nằm xuống ghế. Brodie cũng trượt nằm xuống theo, cơ thể anh trải dài bên cạnh cô. Tay anh vuốt ve hông và đùi cô, khơi dậy và làm thỏa mãn sự ham muốn trên từng xentimet của cơ thể cô. Ham muốn tràn trề trỗi dậy trong cô, niềm khao khát được tận hưởng cảm giác chần gối với anh lên đến tột bậc.

“Anh muốn em, Mắt Xanh ạ”. Brodie dụi mũi vào cổ cô, giọng anh khàn khàn. “Vì Chúa, đừng từ chối!”.

Jessica thở mạnh, nhưng không phải vì yêu cầu của anh. Miệng anh lướt trên tai cô và cô cảm thấy cái lạnh từ đôi bông tai kim cương.

Bằng một cử chỉ lẩn, cô kéo người mình ra, bật dậy để bước ra khỏi ghế sofa. Mặt cô nóng bừng lên vì hối tiếc khi đã lỡ bước ra.

“Em không thể”, cô cố gắng nói lời từ chối. Những ngón tay run rẩy của cô khẽ luồn vào mái tóc dày vàng óng của mình về phía chiếc bông tai. Cô cảm thấy mình giống như một tình nhân

được trả công để làm thỏa mãn ham muốn của anh. “Em... em cảm thấy giống như mình đã được mua vậy”.

Tay anh vung mạnh về phía cô, khiến chiếc bông tai rơi ra khỏi tay cô. “Chết tiệt, Jessica!”. Brodie phản ứng với sự nổi giận khiến cô như ngừng thở. “Chúng ta đã nói rõ về chuyện này trước đây rồi mà!”. Không gì có thể che giấu được ánh mắt giận dữ của anh.

“Em... em biết”, Jessica lắp bắp bởi sự sợ hãi của mình khi nhìn thấy nét mặt như muốn nổi điên lên của anh mà cô tin rằng không gì có thể làm anh tức giận hơn lúc này nữa.

“Những món trang sức chỉ là quà tặng!”, anh gầm gừ. “Không phải là tiền trả công cho dịch vụ!”.

“Em biết”. Đầu cô cúi xuống như thừa nhận những điều anh nói với cô trước đây.

Brodie thả bàn tay tức giận của mình ra khỏi người cô. Cơ thể anh cứng lên vì tức giận khi bước đến chỗ chiếc bông tai đang nằm lấp lánh trên tấm thảm. Anh cúi xuống nhặt nó lên và đưa cho cô.

“Cầm lấy”, giọng anh lạnh lùng.

Ngần ngừ, Jessica chìa tay ra nhận nó. Cô nhìn vào viên kim cương, tin và biết rằng mình đã buộc tội anh một cách không công bằng. Lương tâm, sự ân hận đã khiến cô bật thành tiếng.

“Em xin lỗi”. Cô thì thầm, đầu cô cúi xuống, mái tóc vàng óng xõa xuống, phủ đôi má tái nhợt của cô.

Anh nâng cằm cô lên. “Chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau tuần sau. Anh cũng chưa biết là ngày nào nữa. Anh sẽ gọi cho em”.

Tất cả những gì cô phải làm là nói anh không cần bận tâm vì biết mình sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. “Vâng”, cô đồng ý vì ý nghĩ không được gặp lại anh nữa còn tồi tệ hơn những món quà mà mình miễn cưỡng phải nhận.

Giữ cằm cô, Brodie hôn nhẹ lên miệng cô. “Chúc em ngủ ngon!”.

Cô lí nhí đáp lại khi anh bước ra cửa. Anh dừng lại để nhìn cô lần cuối, nét mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào. Và sau đó, cánh cửa đóng sập lại trước mắt cô.

Trong suốt tháng kế tiếp, Jessica gặp Brodie ít nhất một lần mỗi tuần, có khi hai lần. Anh luôn mang theo quà, lần thì là chiếc vòng ngọc bích, lần là chiếc khăn len. Jessica không bao giờ từ chối nữa, chỉ nhận và che giấu đi sự trối nặng trong tim mình.

Bầu trời bên ngoài cánh cửa kính ở ban công của nhà cô có màu đen như mực. Những tia chớp lóe lên phản chiếu những hàng cây đang lung lay bởi gió. Nó kéo theo những tiếng sấm làm rung chuyển cả mặt đất và lắc lư những cánh cửa sổ bằng kính. Mưa trút xối xả bên ngoài, kéo theo những cơn gió mạnh.

Jessica khoanh tay và quay lưng lại với cửa sổ. Brodie đã gọi cho cô vào buổi chiều và nói rằng anh sẽ gặp cô tối này, nhưng cơn mưa khắc nghiệt sẽ thay đổi kế hoạch của họ. Những chuyến bay đến sẽ phải tạm trú ở những sân bay khác. Anh vẫn chưa gọi lại cho cô, nhưng Jessica tin chắc rằng anh sẽ hạ cánh an toàn ở một nơi nào đó.

Tiếng chuông cửa vang lên. Lập tức, cô nhìn chăm chú vào vào cửa với sự hoài nghi. Chần chừ, cô bước về phía trước, mở khóa và đẩy tung cửa ra khi cô nhận ra Brodie đang đứng trước mặt mình. Áo vest của anh ướt sũng nước mưa.

“Anh không nên đáp xuống với thời tiết như thế này!”, Jessica lên tiếng.

Sấm nổ vang trời. “Đó là một chuyến bay chết tiệt, nhưng ý trời cũng không thể ngăn nổi anh gặp em”, Brodie nói.

Khi anh bước vào trong, cô nhận ra anh trông phờ phạc, hốc hác như thế nào. Hai lần gần đây nhất gặp anh, cô chú ý thấy anh có vẻ mệt mỏi. Tối nay, sự mệt mỏi đã hằn thành những nếp nhăn trên mặt và ngay cả ánh mắt anh cũng đờ đẫn.

“Áo vest của anh ướt hết rồi. Anh cởi nó ra nhanh đi”. Cô bước lại bên cạnh để giúp anh.

“Quà của em ở túi bên trong ấy”, anh nói khi cô vắt chiếc áo ướt sũng lên lưng ghế.

Tay cô ngập ngừng trên chiếc áo ướt. “Em sẽ lấy nó ra ngay thôi”. Cô quay nghiêng lại nhìn anh đang mệt mỏi vỗ vào cổ. “Anh có muốn uống một chút rượu whisky ngô không?”.

“Tốt đấy”.

Quá 6 giờ, cơn mưa tạnh dần. Jessica tin chắc rằng Brodie sẽ không phàn nàn khi cô vẫn

chưa thay quần áo. Cô đang mặc chiếc áo vải lanh với chiếc quần jeans ôm. Cơn mưa và khuôn mặt mệt mỏi của anh khiến cô tin rằng địa điểm ăn tối hôm nay chính là nhà cô.

Khi cô đang pha cho anh một ly rượu whisky ngô, Brodie gọi từ phòng khách. “Em có phiền nếu anh sử dụng điện thoại của em không? Anh cần liên lạc với Drew”.

“Không có gì đâu”, cô trả lời.

Khi cô quay lại phòng khách, Brodie đang ngồi trên ghế sofa. Người anh đổ về phía trước, cùi chỏ chống lên đầu gối, một tay cầm điện thoại, còn tay kia đang vỗ trán. Jessica đặt ly rượu lên bàn và anh nở nụ cười mệt mỏi cảm ơn cô. Sự tập trung của anh lại trở về với chiếc điện thoại.

“Xin chào, Drew. Brodie đây”.

Đường dây kêu lắc rắc. Sau đó, giọng nói của người luật sư vang lên quá rõ đến nỗi Jessica cũng có thể nghe được. “Brodie! Anh đang ở nơi quái nào thế? Tôi đã cố gắng liên lạc với anh từ hai tiếng trước”.

“Tôi đang ở Chattanooga”.

“Chattanooga à?”. Giọng nói kinh ngạc vang dội lên trong căn phòng. “Đây là lần thứ năm hay thứ sáu anh đã đến đó mà không lên kế hoạch trước. Nghe này, nếu anh cứ tiếp tục ngăn cản Janson, thì có lẽ chúng ta đã có một người không thích hợp với công việc rồi đấy. Lần này lại có chuyện quái quỷ gì nữa đây?”.

Brodie tựa vào lưng ghế sofa và cố gắng nói lỏng cà vạt. Jessica bước lại giúp và cởi ba nút áo trên của anh ra.

“Tôi không đến đây để gặp Janson”.

“Vậy thì anh đang làm cái quái gì ở đấy thế?”. Trong khoảnh khắc im lặng theo sau bởi câu hỏi của Drew, Brodie liếc nhìn Jessica. Cô thắc mắc không biết anh có trả lời câu hỏi về đời tư của mình không. Nhưng việc đó đã không xảy ra vì Drew đã đoán ra. “Anh đến đó để gặp Jessica, cô gái tóc vàng anh đã dẫn đến nhà Janson. Brodie này, tôi biết mình đang nhúng mũi vào chuyện của người khác. Nhưng anh cũng như những người khác, nếu cứ tiếp tục đến Chattanooga, thì phải sắp xếp lại mọi thứ. Nếu không anh sẽ tự hành hạ mình đến chết với lịch

đi lại dày đặc như thế này đây”.

“Đó là chuyện của tôi, không phải của anh”. Sự phản ứng của anh cho biết kết thúc của mẫu đối thoại ấy. “Tôi đã xem qua những con số mà Cliff đưa cho tôi về kế hoạch chế biến thực phẩm ở Memphis và chúng chẳng cho tôi thấy được gì cả. Tôi sẽ đến đó vào sáng mai. Hãy nói Cliff gặp tôi tại sân bay với một thứ gì đó có ý nghĩa hơn những gì tôi đã có, và fax những bản sao đến văn phòng cho tôi”.

“Máy giờ?”.

“Máy giờ tôi phải gặp giám đốc ngân hàng Nashville?”, Brodie hỏi.

“Tôi nghĩ là 9 giờ. Phải rồi, 9 giờ”.

“Được rồi, đổi lại đi. Nói Cliff đến Nashville. Đón chuyến bay sớm nhất. Bằng cách đó tôi có thể giải quyết mọi thứ với anh ta trên đường đến Memphis. Còn gì nữa không?”.

“Những chuyện khác có thể đợi cho đến khi tôi gặp anh vào ngày mai”, Drew trả lời.

“Được sau, hẹn gặp anh sau”. Brodie gác máy.

“Anh biết anh ấy nói đúng mà”, Jessica nói. “Anh đang làm việc quá sức đấy”. Cô bước tới và kéo ngón tay dọc theo rãnh hai bên miệng anh. “Anh không thể xử lý công việc bằng điện thoại hay bằng cách nào khác sao?”

“Anh không muốn quản lý mọi người bằng điện thoại trong khi anh có thể tự làm việc đó bằng xương bằng thịt”. Anh nắm tay kéo cô xuống. Sau đó, vồ nhẹ vào hông trách yêu rồi đẩy cô ra. “Đi mở quà của em đi”.

Jessica đi về chiếc ghế đang treo áo khoác của anh. “Em nghĩ chúng ta sẽ ăn tối ở đây thay vì đi ra ngoài, như thế có được không?”. Cô nghĩ nên nói về một cái gì đó trong khi mở hộp quà mà mình không muốn.

“Tuyệt vời”. Anh nhìn cô mở lớp giấy gói quà ra.

“Anh đói lắm không?”. Tâm trí cô như đang nhảy múa với những thứ có trong tủ chén, cố gắng lập ra một thực đơn.

“Đói cồn cào. Anh chưa ăn gì từ ngày hôm qua”.

“Làm thế nào anh có thể quên việc ấy được chứ?”. Cô cười và cố gắng phớt lờ chiếc hộp trên tay.

“Cũng chẳng có gì cả. Anh có thể ăn thứ gì đó trên máy bay tối nay. Nhưng anh biết mình sẽ ăn tối cùng em, nên anh đã đợi”.

Chẳng còn cách nào để hoãn việc mở hộp quà ra nữa. Bên trong là một hộp phấn sáp bằng vàng 14, bên trên có khắc chữ *J* đính một viên kim cương.

“Thật đẹp”. Jessica thốt lên rồi bước lại hôn anh. “Cám ơn anh”. Cô nếm vị rượu ngô từ miệng anh. “Rượu uống có được không anh?”, cô nói, cố gắng thay đổi đề tài càng nhanh càng tốt.

“Rất tốt. Và rất chu đáo nữa”.

“Em chỉ cố gắng cho thấy một chút lòng mến khách lâu đời của người dân vùng Tennessee thôi”. Cô cười. “Anh cứ ngồi và thưởng thức rượu của mình đi. Em sẽ chuẩn bị bữa tối”.

Thực đơn của cô bị giới hạn bởi số lượng thức ăn ít ỏi. Thật ra, các món cô chế biến giống các món Ý hơn là các món của người vùng Tennessee, với rau trộn, mỳ Ý, sốt thịt và bánh mì nướng. Nhưng chúng đã nhanh chóng được ăn hết. Sau khi ăn xong, Jessica lau bàn nhưng vẫn để chén đĩa bẩn ở bồn rửa chén để vào phòng khách với Brodie.

“Anh muốn uống thêm cà phê không?”, cô hỏi.

“Không”. Ngồi trên ghế, anh đang nhìn cô chăm chú. “Uống rượu, ăn tối, uống thêm cà phê – có phải em đang cố gắng gây ấn tượng với anh không?”.

Bên ngoài, sấm chớp và sét đang cạnh tranh ngôi vị dẫn đầu trong cuộc đấu hung tàn. Jessica không quan tâm đến điều ấy. Nó đang diễn ra ở bên ngoài và chẳng có gì đáng bận tâm cả.

“Lại đây em”, Brodie yêu cầu và thần thờ nhìn cô bước đến đứng ngay trước mặt mình.

Kéo cô ngồi xuống đùi, Jessica chạm phải nụ hôn của anh. Môi cô lập tức mở ra để tận hưởng sự chiếm hữu ngọt ngào bởi miệng anh. Tay anh kéo áo cô lên để lộ ra phần eo rồi bắt

đầu cởi cúc áo.

Thả lỏng cơ thể bởi nụ hôn của anh, cô chỉ có thể nghĩ đến cảm giác thỏa mãn mà cơ thể mình cảm nhận với từng động tác vuốt ve của anh. Ngón tay anh luồn vào khe ngực cô.

Miệng anh ngậm môi cô. “Người thiết kế ra chiếc áo ngực cài ở đằng trước phải là một người đàn ông”.

Trong phút chốc, ngực của cô đã lộ ra. Miệng Brodie trượt từ cổ cô xuống để đón chào khoảnh khắc nó được giải thoát khỏi chiếc áo ngực. Ngón tay cô luồn vào mái tóc đen dày của anh, bàn tay cô kéo đầu anh áp vào ngực mình. Trạng thái mê mẩn ngọt ngào cùng với sự mơn trớn âu yếm của anh khiến cô bay bổng. Cuối cùng, miệng anh trở lại cổ cô, cắn nhẹ vào làn da nhạy cảm của cô.

“Nó có ngon hơn cà phê không?”, Brodie thầm thì khi cô không thể kìm nén cảm xúc của ham muốn.

“Ngon hơn nhiều”, cô thì thầm trả lời.

“Bây giờ, nếu em thật sự muốn cho thấy lòng mến khách của mình, em nên dành cho anh một chỗ để ngủ”. Anh day miệng cô.

“Em có chỗ mà...”, cô cố gắng kết thúc nụ hôn cháy bỏng của anh, nhưng anh vẫn tiếp tục, “...một căn phòng ngủ trống”.

“Nếu anh ở lại đây, em biết anh sẽ không ngủ ở đó mà”.

Tay anh ôm lấy eo và vỗ nhẹ vào hông cô. Ngay lúc ấy thì điện thoại reo. Cô giận dỗi quay về hướng điện thoại. Cô nghe Brodie lầm bầm nguyên rủa khi mình với lấy chiếc điện thoại trên bàn.

“Xin chào?”, Jessica tránh không nhìn Brodie khi trả lời điện thoại.

“Có Brodie ở đó không? Cho tôi nói chuyện với anh ấy đi”, một giọng đàn ông xa lạ yêu cầu.

Lấy tay che tai ống nghe điện thoại lại, Jessica nhìn Brodie thắc mắc. “Là của anh đấy”.

Có một sự chung hưởng trong con ngươi đen, hòa quyện với màu xanh thăm thẳm trong mắt

anh. Môi anh mím lại. “Em hỏi xem đó là ai?”.

Cô lấy tay ra khỏi ống nghe. “Xin lỗi ai đang gọi vậy?”.

“Nói với anh ấy là Jim. Tôi vừa mới cập nhật thông tin về thời tiết”, người đàn ông trả lời.

Jessica che ống nghe lại lần nữa và truyền đạt lại câu trả lời. “Là một người tên Jim. Anh ta muốn nói điều gì đó về thời tiết”.

“Anh sẽ trả lời”. Brodie nhận điện thoại từ tay cô và giúp cô đứng lên khỏi đui anh. “Tôi đây, Jim. Có chuyện gì thế?”.

Jessica không thể nghe được câu trả lời khi cô quay lưng lại với Brodie để cài áo ngực và cúc áo. Cô kinh ngạc nhận ra là mình rất muốn cùng anh làm chuyện ấy. Ngay lập tức, khao khát đó trở thành nỗi đe dọa của quá khứ dưới ánh sáng của sự bất an. Cô đoán rằng chỉ cần anh chạm vào người cô một lần nữa, thì ánh sáng ấy sẽ bị dập tắt ngay.

“Được rồi, Jim, tôi sẽ đến đó”. Brodie do dự trong giây lát rồi đặt điện thoại xuống.

“Jim là ai vậy?”, Jessica hỏi, hất mái tóc ra khỏi mặt.

Anh nhìn chăm chú vào chiếc áo đã được cài cúc ngay ngắn của cô. “Phi công của anh. Hệ thống ra-đa cho thấy cơn bão này sẽ di chuyển ra khỏi khu vực trong khoảng 1,5 giờ nữa. Nếu bọn anh muốn cất cánh tối nay, thì phải đi sớm thôi”.

“Phi công của anh à? Nghĩa là anh có máy bay riêng phải không?”, Jessica nhìn anh chăm chăm.

“Một chiếc phản lực Lear”.

“Một chiếc phản lực Lear à?”. Cô cười thích thú. “Em đã nghĩ... em đã nghĩ anh bay đi, bay về trên các chuyến bay thương mại... hay trên một chiếc máy bay thuê. Em không biết là anh sở hữu một chiếc phản lực, có cả phi công riêng nữa chứ”.

“Một ngày nào đó, anh sẽ chở em đi một vòng”, anh hứa, thích thú trước phản ứng của cô. “Anh phải đi ngay. Anh sẽ quay về vào thứ ba”. Sau đó Brodie đứng dậy.

Jessica nhìn lên. “Em sẽ đợi”.

Brodie lấy tay đỡ đầu cô và cúi xuống hôn. Nụ hôn thật nhanh và không đủ làm cho cả hai thỏa mãn. Khi anh đứng thẳng dậy, cô bước theo anh, nhưng anh đã đi về phía cửa rồi.

Chương 10

Cuộc họp ở văn phòng vào ngày thứ ba đã khiến Jessica về nhà trễ. Cô vội vã đi dọc theo hành lang, hy vọng sẽ có đủ thời gian để tắm và thư giãn trước khi Brodie đến. Đến cửa căn hộ của mình, cô thối bay những sợi tóc vương quanh mắt mình và đút chìa khóa vào ổ.

Nhưng cửa không được khóa. Jessica chắc chắn rằng mình đã khóa kỹ khi đi làm sáng nay. Cô thận trọng mở cánh cửa và nhìn quanh bên trong. Điều đầu tiên cô chú ý là mùi thịt bò quay thơm lừng. Cô nhú mày lại. Có phải Brodie đang ở đây không? Có phải anh đã đến sớm và thuyết phục người quản lý chung cư mở cửa cho mình vào không?

Bước vào trong, cô đóng cửa lại. “Xin chào? Có ai không?”, cô gọi to. Một người phụ nữ trẻ đang lúi húi trong bếp, “À, đã đến giờ em về rồi”.

“Jordanna!”, Jessica nhìn chăm chăm vào chị mình. “Chị đang làm gì ở đây vậy?”.

“Ngạc nhiên không!”. Chị cô cười to. “Anh Tom và chị đang đi nghỉ. Mẹ và cha tình nguyện trông coi bọn trẻ, nên bọn chị đã đến đây hai tuần để thư giãn!”.

Trước khi Jessica có thể lấy lại được trạng thái bình thường, chị gái đã lại gần ôm chặt lấy cô. “Nhưng chị đang làm gì ở đây?”.

“Bọn chị đang trên đường đến Memphis để thăm anh Justin, rồi sẽ đến New Orleans để thăm cha mẹ chồng. Bọn chị đã quyết định ghé ngang qua đây tối nay để thăm em. Này, mọi người đã không gặp em kể từ Giáng sinh rồi đấy”, chị Jordanna giải thích, lùi lại một bước để nhìn cô kỹ hơn. “Em trông khác quá, đã thay đổi nhiều rồi”. Đôi mắt xanh, hơi nhạt hơn màu mắt của Jessica một ít, đang nhìn cô với vẻ hiểu rõ. “Phải là một người đàn ông thôi”.

Miệng Jessica trở nên khô khốc. “Thì cũng có một người”, cô miễn cưỡng thừa nhận.

“Em sẽ phải kể cho chị về anh ta. Vào bếp với chị đi”. Jordanna cầm lấy tay và kéo cô vào bếp. “Chị vừa muốn bỏ thêm một ít khoai tây và cà rốt vào món thịt quay”.

“Em... em muốn đi tắm. Đã một ngày rồi còn gì, và...”.

“Tom đang sử dụng phòng tắm”. Chị cô vô tình đã cản trở con đường lẫn trốn của cô. Cà rốt và khoai tây rửa sạch đang ở trong rổ. Khi Jessica đến lại gần đó, chị cô phản đối, “Rót một ly cà phê rồi ngồi xuống ghế uống và nghỉ ngơi đi. Chị sẽ lo bữa tối”.

Jessica làm theo lời chị và nhìn Jordanna mở lò viba, một mùi thơm lừng bốc lên. Đây là lần đầu tiên cô quan sát chị mình kỹ lưỡng sau nhiều năm. Thiên chức làm mẹ và sự chững chạc đã tác động đến vóc dáng của chị ấy, tuy vẫn còn thon thả nhưng ở bụng đã xuất hiện một chút mỡ thừa. Mái tóc được nhuộm màu bạch kim và cắt ngắn ôm lấy khuôn mặt trái xoan dễ thương và làm nổi bật thêm đôi mắt xanh của chị ấy. Thân thiện và cởi mở, đó là những tính cách tuyệt vời nhất của Jordanna. Bỗng nhiên Jessica cảm thấy tủi thân.

“Bọn trẻ thế nào?”.

“Tất cả đều khỏe mạnh. Julie phải niềng răng, việc ấy làm nó khó chịu. Chị có thể nhớ...”.

Nhưng Jessica không muốn nghe phần còn lại. Cô đang tự hỏi Brodie ở đâu và liệu có cách nào để cô có thể liên lạc để nói cho anh biết mình sẽ không đi ăn cùng anh tối nay. Bằng mọi cách, cô phải ngăn anh đến đây, nhưng cô vẫn băn khoăn về động cơ của mình. Anh không bao giờ cho cô số điện thoại di động và cô cũng chưa từng hỏi về nó.

“Jessica, em có nghe chị nói không?”.

Bất ngờ, cô nhìn lên. “Em xin lỗi. Em đang suy nghĩ vấn đề. Chị đã nói gì thế?”.

“Chẳng có gì hết”, Jordanna cười lớn. “Người đàn ông trong cuộc đời em lần này là ai vậy? Chị có biết người đó không?”.

“Tốt hơn là không”, một giọng nói quen thuộc cất lên từ ô cửa khi Tom Radford bước vào bếp, giúp Jessica tránh được việc phải trả lời câu hỏi. Cô không hề kể về Brodie cho bất cứ ai trong gia đình trừ chú cô. Cô không biết phản ứng của họ sẽ ra sao, nhất là chị cô. “Chào, Jessica. Cứ mỗi lần anh gặp em, em lại trông đẹp hơn đấy”, Tom chào cô.

“Em nghĩ đó là do Jessica đang yêu đấy”, Jordanna trêu cô.

“Anh nghĩ cô ấy đang xấu hổ”, Tom nhận xét, đứng cùng phe với vợ để chọc Jessica. Cô cố ý

phớt lờ những lời trêu đùa của họ. “Thật vui khi gặp lại anh, Tom”, cô chào anh rể, một người đàn ông cao ráo, điển trai với mái tóc nâu và bụng hơi mập. “Em không hề nghĩ đó là anh chị. Khi thấy cửa bị mở khóa, suýt chút nữa em đã gọi cảnh sát. Em đã nghĩ trộm đột nhập vào nhà mình”, Jessica nói dối.

“Đó là ý của Jordanna đấy. Anh đã muốn gọi điện thoại để báo cho em biết bọn anh sẽ đến thăm, nhưng chị gái em nghĩ sẽ vui hơn nếu làm cho em bất ngờ”, Tom giải thích.

“Thật sự rất bất ngờ”, Jessica thừa nhận. “Anh Justin có biết anh chị sẽ ghé thăm anh ấy không?”.

Jordanna tiết lộ họ cũng sẽ gây bất ngờ cho anh trai cô nữa. Sau đó, Tom kể về những kế hoạch ở New Orleans, những nơi họ sẽ đi và những người thân họ sẽ ghé thăm. Jessica cảm thấy thời gian đang trôi qua vùn vụt, cô vẫn chưa thể tìm ra được cách để liên lạc với Brodie.

“Jessica, em có một ít lá nguyệt quế nào không?”, chị cô mở tủ bếp, tìm kiếm.

“Trong tủ bếp bên trái bồn rửa ấy”, Jessica hướng dẫn.

Nhưng Jordanna dừng lại ở tủ bếp sát bên. “Có một chai rượu whisky ngô ở đây. Anh có thể tin không, Tom? Cô em gái nhỏ của em cất rượu trong tủ đấy!”.

“Em đã lớn rồi, Jordanna”, cô bình tĩnh trả lời.

“Phải, em đã trưởng thành rồi”, Tom tán thành, “Và chẳng có gì không tốt khi có một chai rượu whisky ngô ngon cả. Vợ yêu, hãy rót cho anh một ly”, anh yêu cầu.

“Cha mẹ có khỏe không?”, cô đánh trống lảng sang chuyện khác.

“Khỏe. Tom đưa cha đi chơi gôn cùng anh ấy vào tháng 1 và bây giờ thì cha đã mê nó rồi. Cha đã có một bộ gậy chơi gôn và đang muốn mua thêm một bộ mới nữa”, Jordanna trả lời khi mở tủ lấy ly.

Dây thần kinh của Jessica căng gần như muốn đứt khi nghe chị kể rằng mẹ mình đã tự may đệm lót cho bộ ghế ở phòng ăn. Những chuyện đại loại như thế đối với Jessica không quan trọng.

Chuông cửa reo và tim Jessica như muốn nhảy lên cổ họng.

“Để em mở cho”, cô nói và cố gắng điều khiển đôi chân run rẩy đi ra phòng khách.

Lần này cô không mở rộng cửa cho Brodie. Cô chỉ mở hé nó và đứng chặn ngay lối vào. Da mặt cô tái nhợt, hơi thở trở nên yếu ớt. Cô cảm thấy thật khó để đối diện với đôi mắt khó hiểu của anh.

“Có một điều đã xảy ra, Brodie. Em e rằng mình không thể đi ra ngoài ăn cùng anh tối nay được”, Jessica vội vàng nói, cố gắng giữ cho giọng của mình thật nhỏ.

Cái cau mày càng làm nổi bật thêm nét mặt khó chịu của anh. “Là gì thế? Có chuyện gì không ổn à?”. Anh giơ tay ra đẩy cửa vào. Ngay lập tức cô cố gắng giữ chặt nó nhưng chợt nhận ra rằng mình không đủ mạnh bằng anh.

“Không có gì không ổn cả. Chỉ là em có một vài người khách bất ngờ thôi”, cô giải thích khi anh bước qua cửa. “Em sẽ nói cho anh biết sau, nhưng em...”.

“Jessica, trong bếp có ít nấm nào không?”, Jordanna đi vào phòng khách và thỉnh thoảng ngừng lại.

Ánh mắt của Brodie chuyển về phía Jordanna, khuôn mặt anh từ từ bừng sáng lên một nụ cười khi nhận ra Jordanna. Jessica quan sát sự thay đổi và cảm thấy tim mình tan nát.

“Jordanna! Không thể nào. Em còn đẹp hơn ngày xưa đấy”, anh nói. Giọng của anh ngọt ngào và thân thiết.

“Brodie phải không?”, Jordanna nhìn chằm chằm vào anh. Đầu cô ngẩng lên. “Brodie Hayes phải không? Không thể nào!”.

“Nhưng là sự thật đấy”. Anh bước về phía trước, cầm tay cô lên hôn, một cử chỉ diễn ra tự nhiên như là khi anh bắt tay với một người đàn ông khác vậy. “Sau gần ấy năm, anh nghĩ em đã quên anh rồi chứ”.

Jessica quan sát nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt chị mình với cái nhìn ấm áp của Brodie. Chẳng có nét lo lắng hay sợ hãi gì trên khuôn mặt chị ấy cả. Thật ra, Jordanna dường như còn bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của anh nữa.

“Em không hề quên anh”, Jordanna quả quyết với anh. Không ai trong họ chú ý đến Jessica

đang đứng gần đó, mãi mê cười nói về sự gặp lại của mình. “Anh thế nào? Anh đã ở đâu? Từ đó đến giờ, anh làm gì?”, Jordanna như thể muốn biết tất cả về cuộc sống của anh.

“Jordanna, anh đã tìm thấy một ít nắm cho em rồi này”. Tom bước ra và dừng lại khi thấy vợ mình đang nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt. “Xin chào”. Anh trông có vẻ bình thản, ngay cả khi Brodie vẫn đang còn nắm tay Jordanna.

“Anh đã bao giờ gặp Tom, chồng em chưa?”, Jordanna hỏi với vẻ gần như đã biết chắc chắn câu trả lời. “Tom, đây là Brodie Hayes. Còn đây là chồng em, Tom Radford”.

“Tôi không nghĩ chúng ta đã từng gặp nhau”. Brodie thả tay Jordanna ra để bắt tay Tom. “Chào, Tom”.

“Tôi sẽ coi anh như là một người bạn cũ của Jordanna vậy”, Tom mỉm cười nói.

“Đúng vậy”. Brodie ngược qua nhìn Jordanna. “Tôi đã cố gắng rất nhiều để theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy đã chọn anh”.

Jessica muốn la lên và dậm chân để nói với họ rằng Brodie đến đây là để gặp cô. Nhưng ngạt một nỗi là anh đã không để ý đến cô ngay khoảnh khắc nhìn thấy Jordanna. Đó là những gì cô đã lo sợ từ trước, chỉ là cô không dám đối mặt với nó mà thôi.

“Anh đến đây làm gì vậy?”, Jordanna tò mò hỏi.

Nhưng Tom chính là người đã đưa ra câu trả lời. “Anh có phải là người đàn ông bí ẩn của Jessica không?”, anh đùa.

“Ồ!”, Jordanna lấy tay che miệng biểu lộ sự kinh ngạc. “Anh đang hẹn hò với Jessica à?”.

“Phải và sự thật là bọn anh đã lên kế hoạch sẽ đi ăn cùng nhau tối nay”. Lần đầu tiên kể từ lúc gặp lại Jordanna, Brodie quay mặt lại nhìn Jessica. Anh dường như muốn cô tham gia vào cuộc trò chuyện đang diễn ra rôm rả. Cô nặng nề nhấc chân bước lại, niềm kiêu hãnh không cho phép cô để lộ sự đau khổ của mình. “Đến bây giờ cô ấy mới cho anh biết là kế hoạch đã bị hủy”.

“Jessica, em không cần phải hủy buổi hẹn hò của mình chỉ vì anh chị đến đây”. Tom cau mày lại.

“Nhưng anh chị chỉ ở đây tối nay thôi. Khi nào thì em mới có cơ hội để trò chuyện với anh chị một lần nữa chứ?”, Jessica khẳng định biện minh cho hành động của mình.

“Anh chị không hề muốn làm thay đổi những kế hoạch của em, Jessica”, chị cô giải thích. “Hãy ở lại đây ăn tối, Brodie. Bọn em có thịt bò quay trong lò viba, đủ cho tất cả chúng ta ăn mà”.

“Không!”, Jessica nói mà không hề nghĩ giọng của mình nghe như thế nào. Cô nhận thấy đôi mắt sắc lạnh của Brodie đang nhìn mình chăm chăm. Và cô không dám đối diện với chúng. “Em biết anh bận rộn như thế nào. Em chắc chắn anh còn cần đi đến một nơi nào đó hơn ở đây”.

“Anh đã nghe lời khuyên của Drew và sắp xếp lại thời gian của mình nên bây giờ anh không còn bận rộn nữa”, anh nói với cô. “Chẳng còn nơi nào khác anh cần phải đến cho đến trưa mai”.

“À, em nghĩ có một vài loại giấy tờ hay những bản báo cáo tài chính anh cần phải xem xét”, Jessica cố gắng tìm một lý do để anh đi.

“Một người không thể cứ mãi làm việc được”, Tom lên tiếng. “Brodie, cứ ở lại đây ăn tối cùng chúng tôi”.

“Có vẻ như em bị áp đảo rồi, Jessica”, Brodie nói, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. “Anh đã có hai lời mời ở lại đây ăn tối rồi đấy”.

“Đương nhiên, anh luôn được chào đón ở đây mà”, cô nói dối. Cô muốn anh đi khỏi đây và... tránh xa khỏi chị cô. “Chỉ là em đã nghĩ anh có thể có một vài việc quan trọng hơn cần làm”.

“Chẳng có gì cả, anh vui vì em muốn anh ở lại”. Quai hàm anh bạnh ra khi anh thốt ra câu nói sau cùng bằng một giọng châm chọc.

“Làm sao mà hai người lại gặp được nhau?”, Jordanna hỏi, không để ý đến cái nhìn nặng nề giữa Brodie với em gái mình.

“Anh tình cờ nhặt được Jessica ở một góc đường khoảng hai tháng trước”. Anh cố ý nhấn mạnh câu trả lời của mình để chọc tức cô. Khi nhìn thấy tia nhìn bốc lửa trong mắt của Jessica, anh mỉm cười. “Bọn anh tình cờ gặp nhau trên đường. Lần đầu tiên khi thấy cô ấy, anh đã nghĩ đó là em đấy, Jordanna. Chỉ một vài phút sau anh mới nhận ra đó chỉ là nét giống nhau bên ngoài thôi”.

Jessica muốn chết – điều đó chẳng khác nào anh thừa nhận anh đã tưởng lầm cô là Jordanna và cô cảm thấy thật bẽ mặt.

“Xin lỗi”, cô lên tiếng. “Em nghĩ mình sẽ đi kiểm tra thức ăn cho bữa tối”.

Jessica quay vào bếp. Và Jordanna, mặc dù đã khẳng định lúc trước rằng sẽ chuẩn bị bữa tối, vẫn ở lại phòng khách với Tom và Brodie. Cô có thể nghe tiếng họ trò chuyện, cười nói vui vẻ. Con ghen chạy dọc theo từng mạch máu của cô.

Thịt nướng đã được lấy ra khỏi lò khi Jordanna bước vào để giúp em gái mình một tay. Jessica liếc nhìn chị mình khi cô lấy một cái đĩa ra khỏi tủ chén để đặt thịt nướng vào. Ngay khoảnh khắc ấy, Jessica cố gắng để không căm ghét chị mình.

“Bàn đã được dọn rồi”, Jessica nói với chị. “Chị có thể lấy tô để đựng khoai tây và cà rốt”.

Jessica không quan tâm liệu Jordanna có nhận ra giọng nói cáu gắt của cô không. “Chắc hẳn cuộc sống của Brodie bây giờ rất tốt, phải không?”, chị cô hỏi.

“Phải. Chị hay em sẽ làm nước sốt đây?”, Jessica không muốn bàn luận về Brodie với chị mình.

“Để chị làm cho. Bột mì để đâu?”, Jordanna hỏi và khi mở tủ bếp để tìm theo lời Jessica, cô nói: “Anh ấy thật sự là một người đàn ông rất hấp dẫn”.

“Trước đây chị đã không hề nghĩ như thế mà”, Jessica nhắc chị. Cô cũng chẳng để chị mình có cơ hội trả lời khi bung đĩa thịt nướng ra bàn ăn. “Anh giúp em cắt thịt nhé, Tom”, cô hỏi và tránh nhìn vào Brodie.

Bữa ăn thật sự là một cực hình đau khổ khi cô phải nghe Jordanna và Brodie kể về quá khứ. Tom cũng là một phần của nó nên anh cũng tham gia vào cuộc nói chuyện. Chỉ có Jessica là không thuộc về nó và cô cũng không phải là một phần trong cuộc trò chuyện của bữa tối. Cô là một người thừa và cảm thấy nhức nhối đến tận xương tủy. Cô chuẩn bị bữa tối, dọn bàn khi ăn xong, mang món tráng miệng và cà phê ra, nhưng lại bị bỏ rơi giống như người giúp việc.

“Mọi thứ giống như chỉ mới ngày hôm qua thôi, Brodie ạ”, Jordanna thở dài khi nhận lại những tấm ảnh mà cô cho anh xem về các con của mình, rồi cất chúng vào ví. “Nhưng em đã có

hai con, cũng gần bằng tuổi chúng ta khi anh đến nhà mời em đi chơi với anh”.

“Phải và em đã làm anh thất vọng tràn trề”. Brodie hồi tưởng lại. “Anh là một chàng trai không thuộc về thế giới của em. Chẳng có gì ngạc nhiên khi em không muốn giao du cùng anh”.

“Em cũng không biết nữa”. Jordanna ngẫm nghĩ. “Anh xuất thân từ đâu cũng không quan trọng lắm. Nếu khi ấy em vẫn chưa quen Tom, em có thể đã chấp nhận đề nghị của anh rồi”.

Jessica không muốn nghe điều này. Cô đột nhiên đứng dậy. “Xin lỗi. Em sẽ đi rửa chén đĩa”.

“Chúng ta có thể làm việc ấy sau cũng được, Jessica”, Jordanna phản đối.

“Em phải rửa ngay bây giờ”, Jessica cố chấp. “Đã trễ rồi và em...”.

“Jessica nói đúng. Cũng đã khá trễ rồi”, Brodie nói. “Anh đã quấy rầy ngày tụ họp của gia đình cũng khá lâu rồi. Đã đến lúc anh nên về”. Anh đứng dậy và nhìn thẳng vào Jessica.

Cố gắng giữ phép lịch sự xã giao, cô nói, “Em sẽ tiễn anh”.

“Cám ơn em”. Có một sự mỉa mai trong giọng nói của anh. Anh nắm lấy tay cô như thể hy vọng cô sẽ thay đổi ý định. Jessica đứng lặng người khi anh ôm cô và chào tạm biệt chị với anh rể cô.

Không khí dường như trở nên u ám, nặng nề khi họ bước ra đến cửa mặc dù Brodie đã cố gắng làm cho mọi thứ bình thường trở lại. Anh lấy trong túi áo ra một hộp nhỏ. “Đây. Anh đã không có cơ hội tặng cho em sớm hơn”, anh nói.

Jessica nhận lấy món quà. Cô muốn ném nó vào mặt anh hoặc nói anh hãy tặng nó cho Jordanna nhưng đã trễ và cô cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

“Đó là một chuỗi ngọc trai”, Brodie nói khi thấy cô không mở hộp quà ra.

“Em sẽ mở nó sau. Cám ơn anh”. Một câu trả lời lạnh nhạt kèm theo nụ cười gượng của cô.

Quai hàm anh bạnh ra, lỗ mũi anh phập phồng vì giận. Rồi anh liếc nhìn vào căn phòng gần đây nơi có cặp vợ chồng đang cố gắng không chú ý đến anh và cô ngoài cửa.

“Anh sẽ gọi cho em”, anh nói và nghe có vẻ giống như một lời đe dọa. Jessica nhẹ nhàng gạt

đầu, nhưng Brodie không nhìn cô. Anh đang mở cửa và bước ra, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Jessica rùng mình và quay vào.

“Anh ấy đi rồi à?”, Jordanna hỏi cô, “Tay em cầm cái gì thế? Quà à?”.

“Vâng ạ”. Jessica nhìn hộp quà. Ngón tay cô cũng trắng như màu giấy gói quà vậy.

“Vậy thì mở nó ra đi. Em không muốn biết đó là gì à?”, chị cô giục, bước vào phòng khách với cô. Nếu nói không, Jessica sẽ phải nhận những câu hỏi mà cô không muốn trả lời. Cô miễn cưỡng xé lớp giấy gói và mở hộp quà ra.

“Ngọc trai!”, Jordanna thốt lên. “Đẹp thật!”.

“Có phải dịp đặc biệt hay gì đó không?”, Tom hỏi.

“Không, không phải dịp đặc biệt gì hết”. Jessica nhìn vào chuỗi ngọc trai, nhưng cô cũng chẳng buồn đụng đến nó. “Brodie chỉ tặng cho em thôi”.

“Em thật may”. Chị cô mỉm cười, rồi quay sang nhìn chồng và làm bộ than phiền, “Tại sao anh không bao giờ mua cho em những món quà như thế khi chúng ta hẹn hò chứ?”.

“Anh không muốn nuông chiều làm cho em hư. Hơn nữa...”. Tom liếc nhìn chuỗi ngọc trai, đánh giá, “khi ấy, anh cũng không kiếm được nhiều tiền như anh ta bây giờ”.

Sau đó, Jessica bị chất vấn bởi những câu hỏi về Brodie, có những câu cô lảng tránh trả lời, có câu cô trả lời thật. Thật là một sự giải thoát khi thời gian trôi qua và cô có thể thoát khỏi vòng vây của chị và anh rể mình để vào phòng ngủ. Chiếc giường êm ái đang mời gọi, nhưng giấc ngủ vẫn đang ở tận đâu đâu.

Sáng hôm sau, Jessica giả vờ mình rất tiếc khi chị mình phải rời khỏi đây. Cô thậm chí còn nói dối rằng mình ước gì Jordanna có thể ở lại thêm vài ngày nữa.

Một giờ sau khi Tom và Jordanna rời khỏi nhà cô để đến Memphis, Jessica đã có mặt ở văn phòng, dần vật tự trách mình vì đã ghen với chị gái. Cô mất tập trung vào công việc đến nỗi hầu như mọi thứ mình làm đều sai. Đến 10 giờ 30 phút sáng hôm ấy, cô gục đầu xuống bàn, úp hai tay vào mặt. Màn hình máy vi tính của cô bị treo, cô mất tất cả những dữ liệu chưa kịp lưu vào máy và nhân viên kỹ thuật lại xin nghỉ vì bị bệnh.

Cô chắc chắn mình đã mất hết tinh thần làm việc và tự hỏi làm thế nào mình có thể cầm cự cho hết ngày hôm nay đây.

Cửa phòng cô mở và Brodie đang bước vào, cao lớn và mạnh mẽ trong khi cô cảm thấy mình nhỏ bé và yếu đuối. Cô nhìn anh chăm chăm, nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác.

“Anh đến đây làm gì?”. Cô thở hắt ra.

“Đến để đưa em đi ăn trưa”, anh trả lời.

“Nhưng tối qua anh đã nói là sẽ có một cuộc hẹn lúc trưa nay mà. Để lần khác đi, gọi hoặc gửi mail cho em trước”.

“Chúng ta sẽ bay đến Nashville để ăn trưa. Anh đã hứa sẽ chở em đi một vòng bằng máy bay phản lực của anh, nhớ không?”. Một bên lông mày nhướng lên ngạo mạn, nhưng anh trông rất hấp dẫn.

“Nhưng em không thể...”.

“Em có thể”, Brodie cắt ngang lời phản đối của cô. “Anh đã nói chuyện với chú em rồi và ông ấy cũng không phản đối nếu em nghỉ một vài giờ đồng hồ đâu. Đừng quên hợp đồng quảng cáo của Janson Boats đã đem lại lợi ích cho công ty chú em như thế nào. Lấy giấy xách đi. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu”.

Jessica hấp tấp trước lời yêu cầu của anh. Trước khi có thể cân nhắc kỹ lưỡng, cô đã bị kéo ra khỏi văn phòng, vào trong chiếc xe đang đợi sẵn và đang trên đường đi đến sân bay. Đến lúc ấy thì đã quá trễ để cô từ chối. Cô nhìn vào hai bàn tay đang đặt trên đùi và thầm trách mình thật ngốc nghếch.

“Anh nghĩ Tom và Jordanna đã đi từ sáng sớm nay rồi”.

“Phải”, cô trả lời lạnh lùng.

Anh nhìn cô sắc lạnh. “Tại sao em lại muốn lãng tránh anh tối qua?”.

Cô bắt đầu cảm thấy có lỗi. “Đừng ngốc thế! Em không hề muốn lãng tránh anh”, cô nói dối. “Em hiểu rõ cách anh làm việc mà. Em đã nghĩ anh thà nghỉ ngơi còn hơn là ngồi nghe cuộc nói chuyện nhàm chán về gia đình em”.

“Anh không hề thấy nhàm chán”.

Jessica nuốt khan, cảm thấy nhói đau như bị dao cắt phải thịt. Không, Jordanna không hề làm anh cảm thấy nhàm chán. Chị cô chưa bao giờ khiến anh nhàm chán cả. Cô cảm nhận được anh đang nhìn mình và biết rằng mình phải trả lời.

“Em hy vọng thế”, cô nói nhỏ khi anh dừng xe ngay trước nhà chứa máy bay. Chiếc phản lực cá nhân tuyệt đẹp đang đậu trên thềm để máy bay bằng bê tông.

Brodie nhanh chóng giới thiệu Jessica với phi công chính, Jim Kent và phi công phụ, Frank Murphy, trước khi cô bị kéo vào bên trong.

Bên trong không giống như những chiếc máy bay chở khách, mà giống như một căn phòng nhỏ với hai cái bàn nhẹ, vài chiếc ghế nhẹ và một cái đi văng. Brodie giúp cô ngồi vào một chiếc ghế và thắt dây an toàn.

“Em chưa bao giờ được bay với một chiếc phản lực Lear phải không?”. Anh ngồi xuống cạnh cô.

Chiếc máy bay chạy ra đường băng. Jessica có thể cảm thấy gia tốc rất lớn từ những động cơ phản lực.

“Đương nhiên là rồi. Cả triệu lần rồi ấy chứ”.

Anh cười tươi.

“Nó rất thoải mái. Có đủ không gian cho anh, Cliff hay Drew bàn bạc công việc. Còn có vòi sen ở phòng rửa mặt nữa”. Anh vẫn tiếp tục nói chuyện với cô khi máy bay đã lao lên bầu trời. “Anh có thể nằm nghỉ trên chiếc đi văng hoặc tự pha thức uống và lấy một ít thức ăn nếu anh muốn đóng vai tiếp viên hàng không”.

Jessica nhìn anh. “Có phải anh đang cố gây ấn tượng với em không?”.

“Em có thấy ấn tượng không?”, Brodie hỏi ngược lại, miệng cong lên.

“Có”, cô thừa nhận.

“Tốt”.

“Mất bao lâu mới đến được Nashville?”.

“Chỉ là chuyến bay ngắn thôi. Sau khi chúng ta cất cánh, bay lên theo độ cao đã được chỉ định so với mặt nước biển, cứ bay là là như thế, rồi Jim sẽ bắt đầu hạ cánh”. Anh nhìn cô tinh nghịch.

“Không có đủ thời gian để giành giải thưởng Mile High đâu”. “Đó là gì?”. Cô hỏi thẳng. “Đó, Mắt Xanh”, Brodie tháo dây an toàn, đứng thẳng dậy như một ngọn tháp sừng sững bên cạnh cô, “là một giải thưởng dành cho những cặp đôi ngủ với nhau trên cao, cách xa mặt đất một dặm”.

Giọng cười chậm rãi trong họng anh nói rằng anh đã thấy những hơi thở phập phồng trên ngực Jessica. Tay anh đỡ phía sau đầu cô, ngửa mặt cô lên. Có một cái gì đó đầy mê hoặc trong ánh mắt anh nhìn cô. Rồi anh từ từ hôn cô thật lâu và đắm đuối, làm tan chảy sự kháng cự của cô với đôi môi nóng bỏng của mình.

Jessica đáp lại, niềm kiêu hãnh của cô đã bị Brodie đánh bại. Khi anh ngẩng đầu lên, cô cảm thấy như bị mê man và run rẩy.

“Muốn uống cái gì đó không?”, anh đề nghị. “Cà phê? Hay trà?”. Hay là *anh*, cô tinh ranh nghĩ thầm.

“Không”, cô từ chối.

Trong khi anh tự đi lấy một ít cà phê cho mình, cô ngồi yên lặng trên ghế. Cô nhận ra mình đang tự hỏi có bao nhiêu người phụ nữ đã từng nhận được giải thưởng Mile High từ anh. Bụng cô sôi lên từng hồi.

Một chiếc xe hơi được thuê đang đợi sẵn ở sân bay Nashville, nơi họ sẽ ăn trưa cùng với một người lạ mặt. Cuối cùng, Brodie chở cô quay lại sân bay và giúp cô vào máy bay ngồi một mình để quay về Chattanooga.

“Tuần sau anh sẽ gọi cho em”, anh nói khi hôn tạm biệt cô.

Cô sẽ đợi anh. Cô có cảm giác rằng mình sẽ luôn đợi anh.

Chương 11

Brodie đã không gọi điện cho cô. Một tuần sau đó, anh lái chiếc xe Jaguar đến chung cư mà Jessica ở ngay khi cô vừa đi làm về. Anh bấm còi gọi cô quay lại không tắt máy xe.

“Họ đã giữ chiếc xe này lại cho anh. Chúng ta đi chơi một vòng nhé?”, anh hỏi.

“Vâng. Đợi một lát để em thay quần áo đã”.

“Không có gì không ổn với bộ đồ em đang mặc cả”. Anh lướt nhìn quanh chiếc váy ngắn và áo sơ mi màu be cô đang mặc.

“Nhưng em...”.

“Em muốn nghe những lời khen phải không?”. Anh cười.

“Không phải”, Jessica trả lời.

“VẬY THÌ LÊN XE ĐI”, anh giục. Khi cô đã ngồi vào ghế và cửa xe đã được đóng lại, Brodie vào sổ và quay ra đường lớn. Anh liếc nhìn vội cô. “Em có giận vì anh không gọi điện không?”.

“Em... không”, cô trả lời. Nhìn thấy anh là cô cảm thấy hạnh phúc rồi. Và đó là một sự thật không có gì đáng xấu hổ cả.

Như thể hiểu được sự thừa nhận đã lấy mất đi niềm kiêu hãnh của cô, Brodie cầm tay cô và đưa lên môi mình. Tay cô vẫn nằm gọn trong bàn tay ấm áp của anh khi anh lái xe trên những đường phố đông đúc. Jessica tựa vào lưng ghế của anh, nghiêng đầu để quan sát khuôn mặt anh. Cô cảm thấy như mình được khen thưởng hậu hĩnh vì đã nói sự thật.

“CÓ MỘT TUẦN LÀM VIỆC MỆT MỎI À?”. Anh trông có vẻ không mệt mỏi lắm, ít ra là cũng không mệt mỏi như cái lần anh đến thăm cô trước đây.

“Cũng bình thường thôi”. Brodie cho xe chạy chậm lại để rẽ vào con đường có những hàng

cây hai bên.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”, Jessica nhìn xung quanh, nhận ra rằng họ dường như đã bỏ lại thành phố ồn ào phía sau.

“Anh quên, quà của em ở ngăn sau ghế xe”, anh nói. Che giấu sự không hài lòng của mình, cô mở ngăn nhỏ trên ghế xe ra. Bên trong có một phong bì đề tên cô. Cô ngáp ngừng. Chắc chắn, anh sẽ không quá thô lỗ đến mức cho cô tiền. “Nào, mở nó đi”, Brodie hối thúc cô.

Cô miễn cưỡng cầm lên và mở ra. Có một chiếc chìa khóa ở trong đấy. Cô quay sang nhìn Brodie, cầm chiếc chìa khóa giơ lên. “Cái này để làm gì?”.

Anh chỉ mỉm cười, rẽ sang một con đường khác, chạy chậm lại cho đến khi dừng hẳn. Anh liếc nhìn cô khi tắt máy xe.

“Tại sao em không thử dùng nó mở cánh cửa kia ra xem?”, anh đề nghị và chỉ về phía sau cô.

Jessica quay lại. Họ đang đứng trên lối vào của một căn nhà rộng lớn nằm sừng sững trên một ngọn đồi. Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu, nhưng khi nhìn qua Brodie, cô hiểu anh sẽ đưa ra những câu trả lời khi đến thời điểm thích hợp.

Cô bước ra khỏi xe và đợi Brodie cùng đi. Họ bước theo lối vào ngoằn ngoèo để đến cửa trước của căn nhà. Cô dùng chìa khóa mở ổ khóa ra. Cô nhìn khuôn mặt bí ẩn của Brodie rồi kéo cánh cửa ra. Bước vào trong một đoạn, cô tiến vào căn phòng khách tiện nghi với trần nhà được gắn đèn trang trí. Sự ảm đạm của những bức tường trắng nhạt với nền nhà lát đá mài đã được làm dịu đi bởi những bức tranh treo tường tươi tắn. Lò sưởi được điểm tô bằng một chiếc ghế sofa sang trọng đặt đối diện với hai chiếc ghế nhỏ.

Ở góc đối diện của căn phòng là một chiếc ghế sofa hình vòng cung bằng da với hai miếng đệm gác tay ở hai bên. Những chiếc đèn bàn ngộ nghĩnh đặt ở những cái bàn nơi cuối góc phòng giúp cho bố cục của nó cân đối một cách hoàn hảo. Mặc dù căn phòng trông rất sang trọng và tinh tế, nhưng mỗi góc đều khiến Jessica như cảm thấy thân quen và chỉ muốn ngồi xuống thư giãn.

Brodie khoác tay dẫn cô đến một căn phòng ăn sang trọng nơi tấm thảm màu xanh lam làm nổi bật những chiếc ghế bọc vải nhung. Chiếc tủ kính trong phòng ăn đựng một bộ đồ ăn bằng gốm Trung Quốc tuyệt đẹp và vài bức tượng nhỏ. Ở cửa sổ, những chiếc màn lụa tơ tằm treo rủ

xuống.

Tiếp đến là một ngăn bếp hình chữ U được lát gạch, trên tường được trang trí những bức tranh mạ đồng cổ. Căn phòng được thông với một phòng ăn sáng yên tĩnh – một căn phòng thư giãn với những bông liễu gai trắng.

Trở lại lối đi cũ, Brodie chỉ cho cô thấy một căn phòng nhỏ trên tường gắn đầy sách và một lò sưởi bằng gạch nung. Một tấm thảm dày kết hợp với ghế sofa phẳng và một vài chiếc ghế nhỏ. Phía bên kia của phòng là chiếc bàn cổ bằng gỗ.

Hai phòng ngủ nhỏ dành cho khách bị Brodie phớt lờ khi anh dẫn cô đến phòng ngủ chính. Chiếc giường lớn dành cho hai người với một cái mền bông trắng. Hai chiếc ghế bành nhỏ được bọc vải kim tuyến đặt hai bên một chiếc bàn thấp.

“Em thấy thế nào?”. Cuối cùng, Brodie cũng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng đang bao quanh họ.

“Em có thể nói gì được đây?”, Jessica giơ tay lên, không biết làm cách nào diễn đạt suy nghĩ của mình. “Thật tuyệt vời!”.

“Có đủ tuyệt vời để sống ở đây không?”, anh hỏi thêm. Jessica nhìn anh chăm chăm khó có thể tin được những gì anh đang nói. Brodie tiếp tục nói trước khi cô có thể trả lời, “nó gần với thành phố nhưng cũng đủ xa để chúng ta cảm thấy riêng tư và yên tĩnh”. Tim cô đập rộn ràng. “Anh nghĩ em muốn tiếp tục làm việc, mặc dù anh sẽ vui hơn nếu em ở nhà đợi anh về mỗi ngày”.

Jessica cảm thấy quá hạnh phúc đến nỗi cô không thể thốt ra lời. Nhưng cô cũng không cần phải nói. Đột nhiên cô nhận ra mình đang ở trong vòng tay của anh, tay cô ôm quanh cổ kéo đầu anh xuống sát với mặt mình. Môi họ chạm nhau để trao cho nhau nụ hôn nồng nàn. Cơ thể họ như hòa quyện vào nhau và cô cảm thấy mình như đang bay bổng trên đám mây của hạnh phúc ngọt ngào. Cô kiễng chân lên cao hơn và cao hơn để đáp lại nụ hôn của anh. Cô sẽ trao cho anh tất cả, cuộc đời, tình yêu của cô. Cô cảm thấy choáng váng và phải dừng lại để thở. Cô áp mặt vào ngực anh, cảm nhận nụ hôn ngọt ngào của anh trên mái tóc mình. Cô sợ mình sẽ làm điều gì đó ngốc nghếch như khóc chẳng hạn.

“Em có ích kỷ không”, cô thì thầm, “nếu yêu cầu anh nghỉ một tuần để chúng ta có được tuần trăng mật trọn vẹn?”.

Brodie đột nhiên ngừng lại, các cơ bắp của anh nổi lên. “Tuần trăng mật nào chứ? Em đang nói về cái gì vậy, Jessica?”, tay anh nắm vai để đẩy cô đứng thẳng lên.

Nụ cười trên môi cô chợt tắt khi cô nhìn thấy sự kinh ngạc trên khuôn mặt anh. “Không phải anh... không phải là anh vừa mới cầu hôn em sao?”. Giọng cô như nghẹn lại khi nhìn thấy câu trả lời trên gương mặt anh.

“Không phải”. Lời phủ nhận thật thẳng thừng và dứt khoát. “Jessica, anh không thể lấy em được”. Buông cô ra, anh bước một vài bước vào phòng ngủ chính rồi dừng lại, nhìn xung quanh. Cô cảm thấy toàn thân mình rã rời như không có sự sống. Niềm hạnh phúc của cô đã bị tước mất quá nhanh chóng.

“Tại sao chứ?”. Giọng cô run rẩy và cô cố gắng kìm nén cảm xúc của mình. “Anh đã có vợ rồi phải không? Chị ấy không chịu ly dị với anh à? Chị ấy bị bệnh hay bị tàn tật à?”. Giọng cô trở nên mong manh, vô cảm.

“Anh không có vợ”, Brodie trả lời ngắn gọn. “Kết hôn là chuyện không thể được”.

“Em hiểu rồi”. Jessica nghĩ rằng mình đã hiểu. Jordanna là người phụ nữ duy nhất anh ấy muốn. Nếu không cưới được chị ấy, anh sẽ không cưới bất cứ ai khác nữa. “Anh muốn em trở thành tình nhân của anh phải không?”.

“Nếu em muốn nghĩ theo cách đó thì đúng”. Anh thở dài thừa nhận.

“Vậy thì tại sao anh lại mua nhà?”. Cô như muốn ngã quỵ nhưng vẫn cố gắng đứng vững. “Tại sao không chỉ yêu cầu em nghỉ việc và đi khắp nơi cùng anh chứ?”

“Giống như một cô gái đi theo cổ động à?”

“Đại loại như thế. Một...”.

“Anh không muốn tranh cãi với em về việc dùng từ nào cho thích hợp đâu, Jessica”, Brodie cảnh cáo.

Cô cảm thấy ánh mắt anh thật lạnh lùng. Cô nhìn chằm chằm vào tấm thảm với những nét trang trí phức tạp của nghệ thuật phương Đông, như thể đang tìm kiếm gì đó nhưng không biết rõ là cái gì nữa.

“Anh cũng sắp xếp tương tự như thế này ở những thành phố khác à?”. Cô lạnh lùng hỏi. “Memphis, rồi Nashville, đúng không?”.

“Không”, anh phủ nhận, đến đứng ngay trước mặt cô. “Anh thừa nhận rằng mình đã từng có những người phụ nữ khác. Nhưng em là người duy nhất anh muốn”.

“Em có phải chia sẻ anh hay đại loại như thế không?”, Jessica run rẩy hỏi.

Anh nhìn thẳng vào cô. “Em không hề chia sẻ anh với bất cứ ai kể từ ngày chúng ta gặp nhau. Đó chính là lý do tại sao anh không thể đợi thêm được nữa. Chúng ta phải bắt đầu hoặc kết thúc ngay bây giờ”. Tiếp theo là sự im lặng bao trùm khiến Jessica không thể phá vỡ. Cuối cùng, Brodie quay ra đằng sau. “Anh đi xuống tầng hầm xem họ đã lắp đặt lò sưởi mới chưa. Hãy xem xung quanh thêm một lần nữa đi. Nếu em không thích nơi này, chúng ta sẽ kiếm một căn nhà khác”. Và anh bước ra khỏi phòng.

Jessica nhìn trân trân ra cửa phòng trống rỗng. Đó là tối hậu thư anh đã đưa ra. Và anh cho rằng cô sẽ ở lại. Nhưng có phải anh đã sai không? Nếu anh không giải quyết việc này theo kiểu trắng hoặc đen, chọn màu nào, mà thay vào đó, anh quan hệ với cô, thì cô sẽ không phải trải qua cảnh tìm kiếm câu trả lời trong tâm hồn của mình như thế này. Nó phải là một câu trả lời đã được cân nhắc kỹ càng.

Câu hỏi ở đây không phải là cô có yêu anh không, mà là cô có thể rời xa anh không? Một nỗi thất vọng trào dâng dẫn cô vào phòng. Cô dừng lại ngay giường, ngón tay cô chạm vào tấm vải trải giường trắng tinh khôi. Đây là cái giường họ sẽ cùng ngủ chung, là căn phòng họ sẽ cùng thức dậy.

Cô bước thò thẩn quanh tủ quần áo. Quần áo của họ sẽ được treo trong ấy. Cô trượt cánh cửa tủ để mở ra và nhận thấy bên trong không trống rỗng hoàn toàn. Một chiếc đệm ngủ bằng ren đã được treo sẵn, nhãn sản phẩm vẫn còn, chứng tỏ nó vẫn còn mới. Bên cạnh là một áo choàng khoác bên ngoài.

Chắc chắn việc treo chúng ở đó phải có một chủ tâm trước, như thể Brodie không hề muốn họ rời khỏi đây tối nay. Có lẽ, nếu cô mở tủ lạnh hay tủ bếp, cô sẽ thấy thức ăn chất đầy trong đó.

Căn nhà có đầy đủ mọi đồ dùng, đang chờ đợi có chủ nhân. Jessica biết mình có thể lấp đầy

nó bằng tình yêu, có lẽ chỉ với tình yêu của riêng cô thôi. Cô nhắm mắt lại và hình dung về Brodie. Mở mắt ra, cô tháo chiếc đầm ngủ bằng ren xuống đặt lên giường. Như một người máy đã được cài đặt sẵn, cô cởi bộ quần áo văn phòng của mình ra treo vào tủ. Khi lớp vải mịn màng của chiếc đầm ngủ và chiếc áo choàng đã che phủ cơ thể mình, cô bước tới chiếc gương và chải đầu.

Nghe tiếng bước chân của Brodie ngoài hành lang, cô quay lại. Một cơn run rẩy chạy dọc theo chân, tay cô, nhưng khi nhìn thấy anh xuất hiện ngay cửa, cô lại chẳng có cảm xúc gì cả. Brodie dừng lại, ngực anh nở ra vì nhịp thở anh đã cố kìm nén và nhìn chằm chằm vào cô. Mắt anh nhìn khắp cơ thể cô.

Từ từ, anh bước vào đứng trước mặt cô, nhìn xuống, không chạm vào người cô, không nhúc nhích. Jessica cảm thấy hơi thở của mình đang yếu dần đi, nhịp tim cô đập nhanh và thất thường hơn. Sự tự chủ của anh thật đáng khâm phục. Cô hiểu ra anh đang đợi cô lên tiếng và chuyển động lại gần anh trước.

Ngập ngừng, cô đặt hai bàn tay lên hông anh và cảm nhận cơ bắp rắn rỏi của anh. Tiến về phía anh, cô tự hỏi liệu mình có thể bật thành tiếng được không.

“Em muốn sống cùng anh, Brodie”. Giọng cô nhỏ và run rẩy, nhưng anh đã nghe thấy.

Cánh tay anh chuyển động, nhưng không phải để ôm cô. Tay anh kéo sợi dây cột của áo choàng. Anh mở áo ra, kéo nó xuống khỏi vai, cánh tay cô cho đến khi nó rớt xuống nền nhà.

Jessica run rẩy, bàn chân cô lạnh như đá khi Brodie kéo cô vào vòng tay anh. Anh dễ dàng nâng cô lên, như thể cô nhẹ như một chiếc lông chim.

Cánh tay rắn rỏi của anh tạo thành một cái lồng sắt. Đôi mắt anh không hề rời khuôn mặt cô khi anh bế cô lên và nhẹ nhàng đặt xuống giường. Anh ngả xuống theo, nằm bên cạnh cô, bàn tay anh nắm quanh cổ cô để cảm nhận từng nhịp mạch đập.

“Jessica, anh sẽ làm cho em được hạnh phúc”. Anh vuốt mái tóc ra khỏi cổ cô rồi hôn vào đấy tới tấp.

Phải, cô nghĩ, ngay lúc này đây anh sẽ làm cho cô hạnh phúc tốt đỉnh. Tay cô trượt vào bên trong cổ áo anh. Anh kéo áo ra khỏi quần và mở ra một vài chiếc cúc, để cô thoải mái chạm vào bộ ngực vạm vỡ của anh.

Bàn tay âu yếm của anh khám phá mọi góc ngách ở vai, cánh tay và cổ cô, phớt lờ những vùng nhạy cảm đang được che phủ bởi chiếc đầm ngủ bằng ren khi miệng anh từ chối nếm vị ngọt của đôi môi cô. Jessica như đang dùng tay, đôi mắt quyến rũ và cả cơ thể đang khao khát của mình van xin anh hãy khám phá cơ thể mình.

“Không cần phải vội vàng đâu, Mắt Xanh”, anh nói với cô. “Chúng ta đang có thời gian của thế giới. Và anh sẽ tận dụng từng phút giây một”.

Cuối cùng, anh cũng tìm đến môi cô, bao phủ nó bằng nụ hôn tham lam như muốn chứng minh cho lời nói của mình. Jessica áp sát vào cơ thể anh, ra sức hấp thu một chút gì đó từ sức mạnh dồi dào của anh.

“Có lẽ anh sẽ nghỉ một vài ngày”, Brodie dụi mũi vào tai cô. “Anh sẽ dạy em cách làm anh thỏa mãn cũng như sẽ tận hưởng cảm giác làm em thỏa mãn vậy”.

Một tiếng nấc vang lên trong cổ họng Jessica, không phải vì khao khát mà vì đau, nỗi đau của trái tim cô. Cô cố gắng đáp lại nụ hôn của anh, đáp trả lại tình yêu mà cô đang đón nhận.

Đã nhiều lần anh khơi dậy cảm giác ham muốn trong cô! Nhưng lần này dường như có điều gì đó không ổn. Những cảm xúc nồng nàn của cô đã biến mất. Những gì cô đã từng cho không hề đắn đo, thì giờ cô lại cố kìm giữ và bảo vệ.

“Mắt Xanh”, anh gọi cô. Đó thực sự có phải là cái tên âu yếm mà anh đặt cho cô không? Hay nó thuộc về Jordanna. Đã bao lần anh ôm cô trong vòng tay trong khi cô tự hỏi anh thật sự đang muốn làm chuyện ấy cùng mình hay giả vờ coi đó là Jordanna? Cuối cùng, những hoài nghi ấy sẽ hủy hoại tình yêu của cô dành cho anh và cũng sẽ hủy hoại cả cô nữa.

“Không”. Đó là từ đầu tiên cô thốt lên kể từ lúc họ âu yếm nhau. Nó được thốt ra trong ghen ngào. Brodie không để tâm đến nó cho đến khi cô lặp lại nó quyết liệt hơn, “Không!” và bắt đầu vùng vẫy ra khỏi anh.

“Có chuyện gì thế?”, anh nhíu mày. “Anh làm em đau à? Sao vậy?”, anh chống người lên cúi chỏ và nhìn xuống cô. Áo anh mở ra, rũ xuống để lộ làn da rám nắng và một thân hình rắn chắc. Jessica nhắm mắt lại vì không thể nhìn anh mà không cảm thấy yêu anh.

“Em... không thể”, cô bật khóc. “Em không thể cứ tiếp tục như thế này!”. Cô cố lặn người ra

xa anh.

“Không à!”, sự tức giận của Brodie bùng nổ. Tay anh ôm lấy eo kéo cô lại bên cạnh mình. Chân anh kẹp chặt chân cô để giữ cô nằm yên đó, giam hãm cô bằng sức mạnh của mình. “Em không thể đi xa như thế này rồi ngừng lại! Khốn kiếp, em nghĩ anh là sắt đá à!”. Anh kéo mạnh cánh tay cô và đặt nó lên phía đầu cô.

Jessica ngưng vùng vẫy. Cô quay đầu sang một bên, vùi một bên má xuống tấm khăn trải giường. Ngực cô phập phồng theo từng nhịp thở. Cô nhắm chặt mắt lại, một giọt nước mắt thấm ướt hàng mi cô.

“Em không thể, Brodie”, cô thì thầm. “Em đã cố gắng, nhưng em không thể”.

Và cô chờ đợi sự phản ứng bạo lực, biết rằng chính mình đã gây ra chuyện này và sẵn sàng trả giá cho lỗi lầm của mình. Cô có thể nghe thấy từng hơi thở của Brodie, bị kích động bởi cả đam mê lẫn tức giận. Cô chờ đợi sự trừng phạt của miệng anh, của sức nóng từ cơ thể anh trên cơ thể mình.

Nhưng cô cảm thấy trọng lượng của anh trên cơ thể mình nhẹ dần đi. Tiếng kêu cọt kẹt của chiếc giường theo sau tiếng bàn chân anh trên nền nhà. Cố gắng nuốt nước miếng vào họng, cô mở mắt ra và nhẹ nhàng dùng tay che lấy bộ ngực căng tròn chỉ được che phủ bằng một lớp vải ren mỏng manh. Brodie đứng ngay bên cạnh giường quan sát từng cử động và nỗi sợ hãi trong đôi mắt cô.

Môi anh mím chặt lại vì giận dữ, tư thế anh giống như một quan tòa đang kết tội một người nào đó. Ánh mắt lạnh lùng sắt đá của anh đang nhìn cô. Sự ham muốn đã biến mất khỏi khuôn mặt anh, thay vào đó là sự hằn học.

Jessica đứng dậy, đi ra phía đối diện. “Brodie, em xin lỗi”. Anh sẽ không bao giờ hiểu được cô ân hận như thế nào.

“Thế thì thôi vậy”. Giọng anh lạnh lùng. “Mọi thứ đã kết thúc”.

Nặng nề lê từng bước chân, cô đi lại tú lấy quần áo của mình. Cô ôm chặt chúng vào lòng mình. Tim cô đau đớn tột cùng, cô chỉ muốn chết cho xong.

“Anh làm ơn chở em về nhà được không?”. Cô hỏi khẽ.

Chỉ có sự im lặng kéo dài. Cô nghĩ anh không trả lời đã hơn một phút, nhưng cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Năm phút”. Đó là câu trả lời cộc cằn và khắc nghiệt nhất mà cô đã từng nghe. “Mặc quần áo vào và đi ra xe”. Anh ra lệnh lần cuối khi bước ra khỏi phòng.

Jessica thay đồ nhanh hơn thời gian anh cho phép. Cô dừng lại ngay cửa để lau giọt nước mắt còn vương trên má, rồi vội vàng bước ra chiếc xe đang đợi sẵn. Anh lập tức vào số khi cô đã ngồi vào ghế.

Brodie không hề nhìn cô khi anh rẽ ra ngoài đường lớn. Chiếc phong bì đựng chìa khóa vẫn nằm ở chiếc ghế bên cạnh. Cô lặng lẽ thả chìa khóa vào đó và bỏ phong bì vào vị trí cũ của nó. Cô không cần nó nữa.

Cô nhìn Brodie, khuôn mặt anh trông thật đáng sợ. Trên suốt đoạn đường về đến căn hộ của cô, anh không hề nhìn cô lấy một lần. Anh làm như thể chỉ có một mình mình trên xe. Khi anh ngừng xe trước chung cư nơi cô ở, Jessica ngần ngừ, muốn nói một điều gì đó, nhưng tay anh vẫn giữ trên tay lái và không tắt máy xe. Anh nhìn thẳng về phía trước như ngầm ý bảo cô hãy mau ra khỏi xe.

Cuối cùng, Jessica cũng tự mở cửa và bước ra. Cô chỉ có thể kịp đóng cửa xe ngay trước khi Brodie cho xe chạy mất. Anh đã quyết định rồi. Mọi thứ đã kết thúc và anh đã loại bỏ cô ra khỏi cuộc đời mình, đứng dừng như thể cô chưa bao giờ tồn tại.

Chương 12

Tay ôm đầu gối, Jessica ngồi co ro trên ghế sofa. Đã ba tuần kể từ ngày Brodie bỏ cô ngay trước chung cư này; ba tuần đau khổ và nhớ nhung. Cô đã sụt cân và quầng thâm ở mắt cô đã cho thấy những đêm dài mất ngủ.

Ngày nào cô cũng nhớ đến những chuyện đã xảy ra. Cô đã hy vọng có được gì? Có phải cô đã nghĩ rằng nếu mình từ chối Brodie thì anh sẽ muốn cô hơn và sẽ chấp nhận kết hôn không? Nếu đó là kế hoạch có chủ tâm của mình, thì cô đã chịu hậu quả ngược lại rồi.

Chuông điện thoại reo và cô lấy tay bịt tai lại. Cô không muốn nói chuyện với ai cả. Trong đời mình, cô đã nhận đủ những lời khuyên rồi. Bị kìm kẹp giữa người tiếp tân, Ann, với những lời nói tẻ nhạt và chú cô, người luôn dùng sự tức giận để cố gắng kéo cháu gái mình ra khỏi sự thất vọng, chán nản, cô cảm thấy như mình chẳng có một chút trí tuệ nào cả. Họ thậm chí còn chẳng có ích bằng chuỗi ngọc trai mà Brodie đã tặng cô. Mọi người quen biết đều bình luận về cô cho đến khi cô phải tự nhốt mình trong nhà và không bao giờ bước chân ra ngoài đường nữa.

Chuông điện thoại vẫn cứ vang lên từng hồi réo rắt. Jessica cố gắng phớt lờ nó lâu đến mức mình có thể, nhưng đến hồi chuông thứ bảy, cô cũng với tay nhắc nó lên.

“Xin chào”. Giọng nói của cô thật ủ rũ và thiếu sức sống. Không có ai lên tiếng cả, nhưng cô cảm giác có một ai đó ở đầu dây bên kia. “Xin chào?”, cô kiên nhẫn chào thêm một lần nữa.

“Ai vậy?”. Đầu dây bên kia lên tiếng.

“Là Jessica Thor...”, rồi giọng cô như nghẹn lại, tim cô đập nhanh. “Có phải Brodie không?”, cô nói thầm và nắm chặt điện thoại bằng hai tay như thể cô đang ôm anh và sẽ không để anh đi đâu hết.

“Xin lỗi. Tôi nhầm số”. Giọng nói không tiết lộ được người gọi là ai, nhưng Jessica biết đó là anh, như thể cô biết rõ tên của mình vậy.

“Brodie, làm ơn!”. Nhưng đầu dây bên kia đã gác máy và cô chỉ nghe thấy tiếng tút... tút... liên hồi.

Cô cứ ngồi đó giữ điện thoại trên tay. Dường như việc đặt nó xuống sẽ hủy hoại sự sống của cô vậy. Một giọt nước mắt lăn dài trên má cô, rồi hai giọt, ba giọt. Khi đặt điện thoại xuống, cả một đại dương nước mắt đang tuôn trào xuống má cô. Đó là lần đầu tiên cô thật sự khóc. Không thể nào đếm xuể hết những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt tiều tụy của cô. Cả đêm hôm ấy, cô cũng không màng đến việc chăm sóc làn da của mình nữa.

Mặt Jessica ướt đẫm mồ hôi. Chiếc áo vải cotton đang mắc dính vào làn da nhồn của cô. Mùa hè đã đến với cái nóng oi bức. Cô dùng tấm bìa cứng làm quạt, cố gắng xua tan đi bầu không khí nóng nực trong phòng mình, nhưng nó chỉ có tác dụng tạm thời.

Mất hết kiên nhẫn, cô đứng lên và bước ra khu vực lễ tân. “Ann, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Khi nào người đàn ông ấy mới đến để sửa máy lạnh đây? Văn phòng tôi giống như một cái lò sưởi rồi đấy!”.

“Anh ta đã hứa sẽ đến đây vào trưa nay”, người tiếp tân trả lời.

Jessica liếc nhìn đồng hồ. “Anh ta không đến trễ phải không?”, cô mĩa mai bắt bẻ. “12 giờ kém 20 phút rồi đấy”.

“Chị có muốn tôi gọi lại cho anh ta không?”, Ann ngược lên nhìn Jessica lưỡng lự.

“Có. Chị gọi và nói nếu anh ta không đến ngay, thì anh ta...”. Giọng cô đột nhiên to hơn vì sự mất kiên nhẫn đã chuyển sang thành tức giận.

Một giọng nói đàn ông cắt ngang, “Thì tốt hơn hết anh ta hãy đến vào chiều nay”. Sự đe dọa của cô đã được tiếp nối bởi chú mình. “Cháu đang cảm thấy nóng nực lắm phải không, Jessie?”, chú cô cười lớn.

“Thật buồn cười!”. Jessica cau gắt, không hề nở lấy một nụ cười.

“Tính hài hước của cháu đâu rồi, Jessie?”, ông nhắc nhở cô.

“Nó đã bị tan chảy trong văn phòng của cháu rồi. Cháu phải nhờ phòng thiết kế làm một biểu tượng có thể diễn tả được hết ý nghĩa của nó để treo trước cửa phòng mới được – một

phòng giam nhỏ hẹp”, cô khăng khăng và Ralph Dane cười lớn, nhưng cũng chẳng xoa dịu được tâm trạng của cô. “Chú có thể cười dễ dàng rồi. Phòng chú có một cây quạt điện rất lớn mà”.

“Đương nhiên, đây là công ty của chú mà”, ông cười.

Đột nhiên, Jessica gần như bật khóc. “Vậy thì chú có thể lấy công ty, cái quạt điện, cái phòng giam nhỏ hẹp của mình và chú có thể...”.

“Cẩn thận, cẩn thận, cháu yêu”. Ông vội vàng đứng cạnh cô, giọng nói của ông làm cô dịu lại, cánh tay ông khoác quanh vai cô an ủi. “Chú phát hiện ra một chứng bệnh cáu gắt do thời tiết nóng bức gây ra. Và phương thuốc điều trị của chú là cháu nên đi ăn trưa trong một nhà hàng có máy lạnh mát mẻ, đặc biệt là đi cùng với một người đàn ông tốt bụng, đẹp trai như chú đây”.

Jessica cuối cùng đã thành công trong việc ngăn những giọt nước mắt không rơi ra khỏi mắt và ngùi giận. Bây giờ thì cô đã bật cười và hơi xấu hổ. “Nếu chú nghĩ cháu sẽ từ chối, thì chú đã lầm rồi. Cháu đã có một nhân chứng cho lời mời này nên chỉ không thể nuốt lời được đâu”.

“Chú sẽ không nuốt lời đâu”. Chú cô quay sang người tiếp tân. “Nếu có ai gọi, nói rằng tôi đang ăn trưa với một người đẹp tóc vàng nhé. Nhưng nếu vợ tôi gọi, hãy nói rằng tôi đi ăn trưa cùng Jessie đây”.

“Để cháu lấy giỏ xách đã”. Jessica chạy vào phòng và nhanh chóng quay ra.

Khoác tay chú, cô cùng ông đi ra cửa. Ra ngoài, ông giúp cô vào xe ngồi.

“Cháu muốn đi ăn ở đâu?”, ông quay đầu ra sau hỏi cô.

“Đâu cũng được, miễn là có máy lạnh”.

Jessica hạ tấm kính cửa sổ xe xuống để gió thổi vào mặt mình cho đến khi máy lạnh trong xe được mở lên.

“Chú rất hạnh diện về cháu, Jessica ạ”.

Cả câu nói lẫn việc dùng tên đầy đủ của Dane đã lôi kéo sự chú ý của cô ra khỏi cảnh vật bên ngoài. “Thật à? Nhưng cháu nhớ là mình đâu có làm được gì cho công ty trong một vài tuần qua để nhận được lời khen này đâu”.

“Chú không nói về công ty. Chú muốn nói rằng chú hãnh diện về cách cháu cố gắng lấy lại được tinh thần của mình. Chú biết một, hai tháng trước cháu đã phải đối đầu với một chuyện buồn khiến mình bị suy sụp”, chú cô nói.

Nỗi đau lại xuất hiện trên khuôn mặt cô. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một tay ấn vào miệng để che đi cái cảm đang run rẩy. Bất cứ sự đề cập không mong muốn nào tới Brodie đều có thể bóp vỡ lớp vỏ bọc mạnh mẽ mong manh bên ngoài của cô.

“Thời gian là liều thuốc làm lành mọi vết thương”, cô nói dối. Vết thương lòng của cô vẫn đang ứa máu.

“Chú biết đó là cách mọi người thường nói, nhưng cả hai chú cháu ta đều biết rõ điều đó không đúng hoàn toàn. Đôi lần chú đã quá khắt khe với cháu, nhưng thật sự chú làm như vậy vì muốn tốt cho cháu thôi. Chú xin lỗi nếu cháu đã nghĩ chú quá vô tâm”.

“Cháu hiểu và cháu biết ơn những cố gắng cũng như tình cảm của chú dành cho cháu”, Jessica trấn an chú mình, mặc dù cô đang nhớ lại một lần ông đã thật sự làm mình rất buồn.

Nghĩ lại, cô nhận ra mình rằng mình đã làm việc kém hiệu quả thế nào trong suốt hai tháng sau khi cô và Brodie chia tay. Một buổi sáng, Ralph Dane gọi cô vào phòng và nói rằng cô phải làm lành lại với Brodie dù hai người đã cãi nhau về chuyện gì đi nữa. Vì không hề kể cho ông nghe lý do họ chia tay, nên cô chỉ biết đứng đờ ra nghe ông nói. Khi cô lặng lẽ nhìn ông đau khổ, thì ông sửa lại câu nói của mình. Ông nói với cô rằng cô có hai sự lựa chọn – làm lành lại với anh ta hoặc chấp nhận mọi thứ đã kết thúc.

Đó là một kỷ niệm thật buồn, nhưng lại là lời khuyên tốt nhất mà cô đã nhận được. Nó vang lên trong tai cô mỗi khi cô thấy mình đang đắm chìm trong cảm giác tự xót xa cho bản thân. Cô vẫn còn cảm thấy đau khổ, nhưng cô đã học được cách sống với nó và che giấu nó với người khác.

“Chúng ta đến rồi”, chú cô thông báo.

Jessica thoát khỏi quá khứ trở về hiện thực để quan sát nơi đến của mình. Lạy Chúa! Không, trái tim cô đang khóc lóc thảm thiết. Đây chính là cổng nhà ga nơi Brodie đã dẫn cô đến ăn trưa. Sự thôi thúc đầu tiên của cô là nói Ralph Dane dẫn mình đến nơi khác, nhưng sự bình tĩnh đã đánh bại nó. Cô không thể cứ tiếp tục tránh đến những nơi đơn giản chỉ vì cô đã từng ở đó

với Brodie.

Có phải cô vẫn chưa học được cách bước đi trên đường và không còn tự hỏi khi nào hoặc liệu mình có gặp lại anh không? Có phải cô vẫn chưa học được cách không nhìn vào những người ngồi trên những chiếc xe hơi đắt tiền, tự hỏi liệu Brodie có còn ở đây không?

Chân cô vẫn còn run rẩy khi bước ra khỏi xe và đi cùng chú về hướng đường ray đang được sửa chữa và nhà hàng bên trong.

“Ralph”, một giọng nói gọi tên chú cô. “Chào, anh có khỏe không?”.

Một người đàn ông xuất hiện từ cái bàn gần cửa sổ để chào họ. Chỉ mất một giây thôi là Jessica đã nhận ra đó là Carl Janson. Cô đã cố gắng tự làm cho mình bận rộn trong những lần hiếm hoi ông ghé qua công ty vì công việc. Hầu như mọi lần, đều có một người khác trong công ty ra tiếp ông.

“Chào Carl. Công việc kinh doanh thế nào?”. Chú cô chìa tay ra để đón nhận cái bắt tay thân thiện.

“Tốt, mọi việc tiến triển rất tốt”, Carl Janson trả lời và quay sang nhìn Jessica. “Jessica, mỗi lần chú gặp cháu là cháu càng đẹp hơn đấy”. Ông nắm lấy tay cô.

“Cám ơn chú”. Bên trong cô đang cầu nguyện. *Lạy Chúa, con cầu xin người, làm ơn đừng để ông ấy nhắc đến Brodie!*

“Cháu làm chú ước gì mình trẻ lại 10 tuổi – không, có thể là 20 tuổi”, Carl nháy mắt với chú cô khi ông nói đùa. “Chú đang muốn nói Brodie mời cháu cùng đi ăn tối nay”. Câu nói của Janson khiến Jessica mất hết bình tĩnh. Có nghĩa là Brodie đang ở thành phố này và cô không muốn biết được điều đó. “Vì cháu ở đây, nên chú mời cháu trước. Cô Emily và chú sẽ rất vui khi cháu đến”.

“Cám ơn chú, nhưng cháu e rằng điều đó là không thể ạ”. Jessica đang cố gắng tìm ra một cách khéo léo để nói cho Janson biết cô và Brodie không còn gặp nhau nữa.

Nhưng ông lại hiểu nhầm lời nói của cô. “Vì vậy nên chú mới mời cháu trước. Brodie rất cố chấp. Chú biết rõ anh ta chỉ muốn ở bên cạnh cháu thôi, nhưng nếu có bất kì ai thuyết phục

được anh ta chấp nhận lời mời, thì người đó chính là cháu”.

“Nhưng...”.

“Anh ta đây rồi. Cả hai ta sẽ thuyết phục Brodie”, Carl Janson nói, mỉm cười với cô rồi chỉ ra phía sau cô.

Tim cô như ngừng đập và mặt cô tái xanh. Đó chính là Brodie, đang đi vào phía những cái bàn đặt ngay cửa sổ. Cao ráo, lạnh lùng, anh còn đẹp trai hơn lúc cô và anh còn quen nhau. Vẫn còn đó mái tóc đen nháy, làn da rám nắng, đôi mắt sắc lạnh và những bước đi uyển chuyển như sói, tất cả đều đánh trúng và bóp nghẹt trái tim đang rỉ máu của cô.

Cô vẫn chưa sẵn sàng để gặp lại anh. Cô vẫn chưa chuẩn bị. Tại sao anh lại xuất hiện khi cô bắt đầu quay trở lại với cuộc sống bình lặng của mình? Cô muốn chạy, nhưng không thể rời mắt khỏi anh.

Anh đang nghĩ gì? Anh đang cảm thấy như thế nào? Cô cố gắng lục lại câu trả lời trên khuôn mặt anh. Chẳng có gì ngoài sự lạnh lùng. Anh có nhìn thấy cô không? Anh đang nhìn thẳng về phía cô. Nỗi đau bóp nghẹt trái tim cô khi nhận ra anh đang nhìn khắp người mình.

“Chào Brodie”, Carl Janson chào anh. “Nhìn xem tôi đang dẫn ai lại...”.

“Chào Carl”. Brodie đi ngang qua cô như thể cô không hề có mặt ở đó vậy. “Xin lỗi, chúng tôi đến trễ. Chúng tôi bị kẹt ở Baltimore”.

“Tôi cũng không đợi lâu lắm”. Carl Janson ngạc nhiên nhìn Brodie rồi chuyển sang Jessica, đôi mắt xanh của cô tròn xoe với sự đau khổ, vẫn hoài nghi nhìn Brodie. “Tôi đang muốn nói với Jessica là...”.

“Drew và tôi đã có cơ hội xem qua những bản quyết toán trên máy bay”, Brodie một lần nữa lại cắt ngang. Jessica chỉ có thể thấy lò mờ người đàn ông đi cùng Brodie. Sự kinh ngạc vẫn chạy dọc cơ thể cô khi Brodie bình thản ngồi xuống chiếc bàn Janson chỉ. Anh phớt lờ những lời đề cập đến cô, đối xử với cô như thể cô không hề tồn tại vậy.

“Tôi không thích những con số ấy. Có vấn đề gì vậy? Có phải các anh đang gặp rắc rối về nhân công không?”.

Cô không nhận ra cái nhìn khó hiểu Brodie nhận được từ Drew và Janson. Cô cũng không chú ý đến vẻ mặt phẫn nộ của chú mình. Đau khổ, bẽ mặt và tức giận đang sôi sục trong cô. Cô sẽ không chịu ngồi yên để bị làm mất mặt như thế này đâu.

Bản năng và quyết tâm trả đũa đã đưa đường dẫn lối cho Jessica. Một ly nước đá đang ở trên bàn. Cô cầm lên và hất vào mặt Brodie. Cô không đợi để nhìn thấy hậu quả. Đứng dậy bước đi, cô nghe thấy sau lưng câu rửa thầm và ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh. Điều duy nhất cô muốn làm là tránh khỏi anh càng xa và càng nhanh càng tốt. Đôi chân kéo cả cơ thể cô len lỏi qua lối đi giữa những dãy bàn ghế để đến lối ra. Những cái đầu ngoái nhìn sự rút lui vội vã, những giọng nói xì xào sau lưng cô.

Con đường giúp cô thoát khỏi đau khổ và sự bẽ mặt dường như không còn xa cho đến khi một bàn tay mạnh như thép nắm ghì lấy tay cô và kéo lại. Hung dữ, nó kéo giật mạnh khiến người cô quay vòng và Jessica nhận ra mình đang đối mặt với Brodie. Khuôn mặt ửng đỏ của anh đang căng ra vì tức giận. Cái siết tay mạnh của anh khiến cánh tay cô thâm tím lại.

“Để tôi đi!”, cô nghiêng răng rít lên.

“Im miệng!”, anh gầm gừ, hai hàm răng nghiêng lại giống như khuôn mặt của một con sói đang điên cuồng.

Jessica gồng người lại, nhưng cô không vùng vẫy, “Thả tôi ra, nếu không tôi sẽ nói người quản lý gọi cảnh sát bây giờ”, cô đe dọa bằng một giọng yếu ớt. Đầu đó trong cô vẫn đang run rẩy nỗi sợ hãi bởi ánh mắt hung dữ của anh.

Câu trả lời của anh là kéo cô kiễng người lên và buộc cô im lặng bằng nụ hôn tức giận của mình. Nó không chỉ giết chết đi giọng nói mà còn cả ý chí kháng cự của cô nữa. Tâm trí cô hỗn loạn bởi những cảm giác của nỗi sợ hãi. Cô không cảm thấy gì khác ngoài sự rắn chắc của bắp đùi và bờ ngực vạm vỡ cùng với nụ hôn trừng phạt của anh.

Brodie kết thúc nụ hôn của mình cũng bất ngờ như khi anh bắt đầu nó. Tuyệt vọng, Jessica chờ đợi xem điều gì sẽ diễn ra kế tiếp. Anh xoay người và đẩy cô về phía lối ra, vẫn không buông tay ra khỏi người cô. Họ gần như đến được lối ra thì anh bị chặn lại.

“Brodie, lạy Chúa, anh đang làm cái quái gì thế?”.

Drew đang ở đó, khuôn mặt anh tím đi vì tức giận và lo lắng.

“Tránh ra!”. Brodie gằn giọng và cố gắng chen vai bước ngang qua luật sư của mình, nhưng Drew không thèm nghe theo.

“Chết tiệt, cái quái gì đang xảy ra với anh thế? Anh đáng bị tạt ly nước đó vào mặt. Khốn kiếp, anh không thể đối xử với người khác như thế!”. Drew lo lắng nhìn Jessica. “Buông cô ấy ra!”.

“Tôi đã bảo là tránh ra mà!”.

“Tránh ra?”, Drew lặp lại, mắt anh bùng lên ngọn lửa tức giận. “Anh muốn tôi tránh ra bao xa đây? Có lẽ là tránh xa vĩnh viễn phải không? Anh muốn nhận được đơn từ chức của tôi chứ gì? Đó có phải là những gì anh muốn tôi làm trong vài tháng nay không?”.

“Nghe này, Drew, tôi không quan tâm”. Lần này, Brodie đẩy Drew qua một bên rồi kéo Jessica ra cửa với mình.

“Chúng ta đi đâu đây?”, Jessica hỏi trong khi cố gắng bắt kịp những sải chân dài của anh.

Câu hỏi của cô được đáp lại bằng câu trả lời giống y chang như lúc trước, “Im miệng!”.

Anh tiếp tục kéo cô ra xe, mở cửa, đẩy cô vào và đóng sập cửa lại. Jessica xoa vào những chỗ ửng đỏ trên cánh tay mình. Sự hồi hộp xen lẫn sợ hãi khi anh kéo cô đi theo mình một cách thô bạo.

Bị đe dọa bởi sự hung dữ của anh, Jessica ngồi im lặng khi Brodie lái xe ra khỏi bãi đậu. Cô không thắc mắc anh sẽ chở mình đi đâu. Cô sẽ sớm đoán được – đó chính là căn hộ của cô.

Đậu trước chung cư, Brodie bước ra khỏi xe, mở cửa, không để cô có cơ hội bước ra, anh lôi cô ra ngoài. Jessica mím môi lại và để anh đẩy mình đi. Khi đến cửa, anh giật chìa khóa khỏi tay cô, mở cửa và đẩy cô vào trong nhà.

Với nền nhà quen thuộc dưới chân, Jessica đứng thẳng, nhìn vào mặt anh. “Tiếp theo là gì đây, Brodie? Cường bức à?”. Cô cố gắng làm ra vẻ can đảm.

Quai hàm anh nghiến lại, bạnh ra. Anh quay lại, dùng các ngón tay vuốt mạnh tóc mình tức giận. “Em là đồ chết tiệt, Jessica”, anh gằn giọng.

“Em à?”. Tiếng cười khẩy kết thúc bằng một giọng ghen ngào. “Anh mới là đồ chết tiệt vì đã phớt lờ em như thể em không có mặt ở đó!”. Ánh mắt anh bảo với cô rằng cô nên sợ anh, nhưng cô không thể chịu đựng được nữa. “Em biết anh đã nghĩ gì không?”, Brodie cất giọng trầm ngâm, “Anh nghĩ mình thà chết còn hơn”.

“Tại sao?”. Cảm xúc đang áp đảo chỉ cho phép cô thốt lên duy nhất một từ. “Anh đã cố quên em, cố xóa sạch đi tất cả kỷ niệm, cố quên đi mùi vị và cảm giác ngọt ngào mà em đã đem lại cho anh. Nhưng càng cố quên, anh lại càng nhớ em nhiều hơn – quý tha ma bắt em đi!”, anh nguyên rủa. “Và quý tha ma bắt cái ký ức quý quái cứ dằn vặt anh với nỗi nhớ em da diết!”.

Miệng anh cúi xuống và bao phủ môi cô, trừng phạt cô bằng nụ hôn mạnh mẽ. Ẩn trong nụ hôn chiếm hữu hung dữ, Jessica cảm nhận được sự ham muốn trong anh. Sự khao khát mà cô đang cảm thấy cũng dữ dội không kém. Cô bắt đầu đáp trả lại nụ hôn khi cánh tay anh ôm sát cô vào cơ thể mình. Jessica ôm cổ anh, run rẩy bởi khao khát mãnh liệt của anh.

“Có phải em mới thật sự là người anh muốn không?”, cô thì thầm.

“Thề có Chúa”, Brodie thở hắt ra. “Anh không hề có bất cứ ai khác kể từ ngày anh gặp em. Em đã đánh cắp trái tim cũng như niềm kiêu hãnh của anh”.

“Thật à?”. Cô cố gắng vùng vẫy. Vòng tay ôm chắc chắn của anh khiến các giác quan của cô la hét ầm ĩ đến nỗi không thể nghe thấy những ý nghĩ của mình nữa. Cô cần phải nghĩ và phân tích những từ cuối cùng.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, giữ nó đứng im, đôi mắt xanh thăm da diết của anh nhìn sâu vào mắt cô. “Em là một kẻ ác độc. Em đã không đáp lại trái tim, tình yêu và sự chân thành của anh”.

“Brodie, anh có yêu em không?”, giọng cô ghen ngào. “Anh có thật sự yêu em không?”.

“Đừng giả vờ như em không biết điều đó!”, anh mĩa mai. “Anh dành thời gian bay đi bay về chỉ để gặp em còn nhiều hơn bất kỳ dự án nào của mình. Một người đàn ông không làm như thế chỉ vì ham muốn”.

“Nhưng em đã nghĩ... Jordanna...”, Jessica quá bối rối đến nỗi cô không biết mình đang nghĩ gì nữa.

“Chị của em à?”, Brodie nhú mồm khó hiểu vì Jordanna chẳng liên quan gì đến chuyện của họ cả.

“Em đã nghĩ anh chỉ muốn em vì chị ấy”, cô thành thật.

“Ý em là vì ngày xưa anh đã từng thích cô ấy à?”, anh hỏi.

“Chính anh đã nói em làm anh nhớ lại chị ấy mà”, Jessica nói. “Khi anh... tối hôm chị ấy ở đây, anh hiếm khi rời mắt khỏi chị ấy”, cô kết tội.

“Tối hôm đó, anh quá đau khổ vì tưởng rằng em không muốn mình ở đó. Anh cũng không biết mình đang nhìn đi đâu nữa. Nếu anh nhìn Jordanna, có lẽ là đang cố gắng phát hiện ra những gì mình đã nhìn thấy ở cô ấy”, Brodie tức giận giải thích trước khi những nếp nhăn ngạc nhiên xuất hiện trên trán anh. “Có phải tối đó em đã ghen không?”.

“Ghen phát điên lên”, cô thừa nhận với một nụ cười nhẹ nhõm.

“Trời ơi!”, anh thở mạnh. “Vậy mà anh đã nghĩ... em cho rằng anh không xứng đáng để trò chuyện với những người trong gia đình em”.

“Brodie, không đâu!”. Jessica lấy tay che miệng anh lại và phủ nhận. “Làm sao mà anh có thể nghĩ như thế được chứ?”.

Miệng anh nở một nụ cười hạnh phúc. “Thì ra đó là do cảm giác tự ti của một chàng trai lớn lên từ một tầng lớp thấp kém trong xã hội”.

“Phải, vì Jordanna. Anh đã từng muốn hẹn hò với em vì cô ấy. Cái viễn cảnh lên giường cùng em làm anh thỏa mãn khao khát trả thù sự cự tuyệt bởi một người nhà Thorne. Nhưng sau khi đã gặp em được ba, bốn lần, những cảm giác em đem lại cho anh chẳng còn liên quan gì đến ý định trả thù nữa”.

Tim cô đập rộn ràng, cô xích lại gần anh hơn sau khi nghe anh giải thích. “Brodie, em yêu anh”, cô thầm thì vào tai anh.

Tay anh ôm chặt lấy cô như thể bắt chắp những rào cản trên cơ thể họ để hòa quyện vào nhau. Miệng anh hôn tới tấp lên tóc cô.

“Nếu em yêu anh, tại sao em lại đẩy chúng ta vào hoàn cảnh tồi tệ này?”, Brodie hỏi, giọng

nói anh run run. “Tại sao em lại cự tuyệt anh?”.

“Bởi vì... em đã nghĩ, em đã hy vọng nếu không để anh làm chuyện ấy với mình, anh sẽ cưới em”, Jessica thành thật. “Em muốn làm vợ anh, Brodie. Em muốn chia sẻ cuộc sống cùng anh, chứ không phải chỉ làm người tình không thôi”.

“Em sẽ có được điều em muốn”, cuối cùng anh cũng nói điều ấy với cô. “Nếu đó là cách duy nhất để có được em, vậy thì anh sẽ cưới em”.

“Tại sao vậy, Brodie?”. Cô ngược đầu lên nhìn anh khó hiểu. “Tại sao anh không muốn kết hôn với em?”.

“Bởi vì – nhìn xung quanh em đi. Em có tất cả. Em luôn luôn có mọi thứ - quần áo đẹp, việc làm tốt, một căn nhà đẹp. Mọi thứ mà em mong muốn”. Anh trầm ngâm.

“Tiền phải không? Đó có phải là lý do của anh không?”, Jessica cau mày. “Điều đó thì có nghĩa gì chứ? Anh giàu có và thành đạt. Và sự thật chính anh là người đã kéo em vào một lối sống giàu sang mà em không quen kia mà”.

“Phải, hôm nay anh có tiền”, anh thở dài. “Nhưng anh không phải là thằng ngốc mù quáng. Anh không thể cứ luôn là người chiến thắng trong trò chơi may rủi của thương trường. Ngày mai anh có thể mất tất cả”.

“Tiền chẳng có ý nghĩa gì đối với em cả. Em không quan tâm anh có tiền hay không. Em yêu anh”, cô tranh cãi.

“Toàn những lời văn vẻ”, Brodie mỉa mai nói. “Nhưng em không biết cái cảnh khi không có gì sẽ như thế nào đâu. Khi cái ngày của thực tế nghiệt ngã đó tới, em sẽ nhận ra rằng chỉ tình yêu thôi sẽ không đủ”.

“Đủ mà!”, Jessica cố gắng tìm cách để chứng minh cho anh thấy quan điểm của mình. “Tình yêu không phải là tất cả, nhưng nó đủ để giúp chúng ta vượt qua mọi trở ngại. Thời gian chúng ta xa nhau, em có tất cả những món quà đắt tiền anh tặng, nhưng chúng chẳng có ý nghĩa gì vì em không có anh. Chính anh đã từng nói, Brodie – tiền sẽ chẳng có ý nghĩa gì nếu anh không thể chia sẻ nó với người mình quan tâm. Không có tiền, ít ra anh cũng sẽ biết được tình yêu là có thật. Và...”.

Cô muốn nói tiếp, nhưng Brodie đã bị thuyết phục. Và anh ngăn cô lại bằng nụ hôn nồng nàn.

--- THE END ---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>